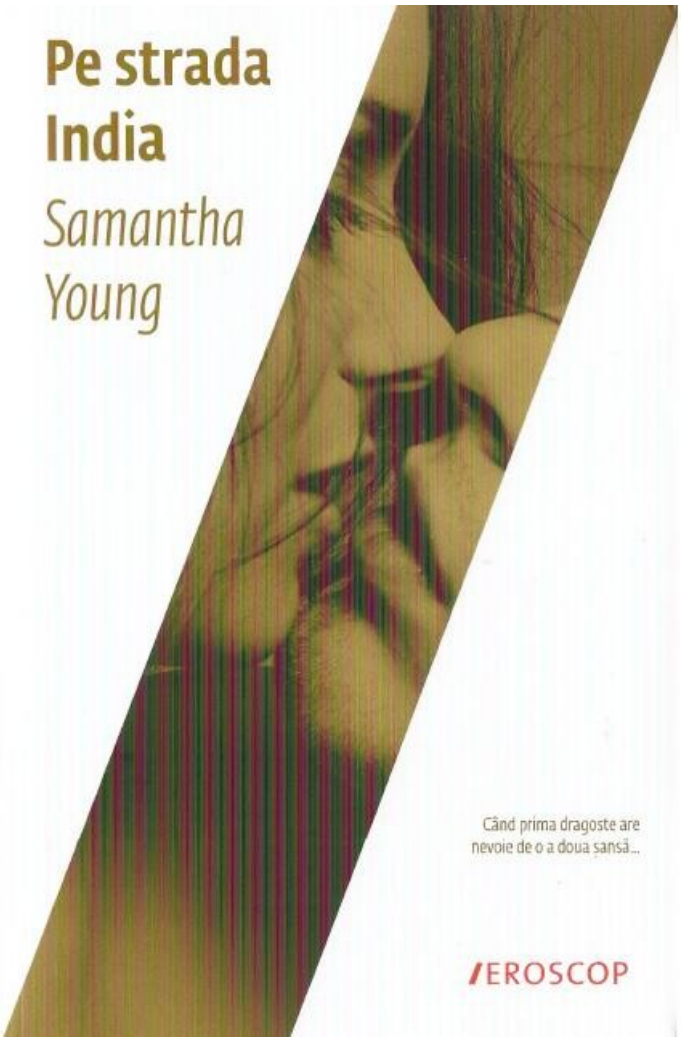
Pe strada
India
Samantha
Young
Când prima dragoste are
nevoie de o a doua șansă...
EROSCOP

Celebra autoare a seriei *Pe strada Dublin* se întoarce cu o poveste despre cum să lași în urmă trecutul și cum să ai încredere în viitor.
Când Hannah Nichols l-a văzut ultima dată pe Marco D'Alessandro, în urmă cu cinci ani, acesta i-a frânt inima. Băiatul cel rău cu o latură tandră ascunsă e singurul tip pe care Hannah l-a iubit vreodată. După o noapte de pasiune, Marco a dispărut. Distrusă, Hannah nu și-a mai revenit niciodată.
Dar soarta îi reunește, iar Marco luptă să o convingă pe Hannah că sunt meniți să fie împreună...

Samantha Young

Pe strada India

Capitolul 1

Edinburgh

Octombrie

Când am păşit pe străzile pietruite din Edinburgh în drum spre prima mea slujbă ca profesoară, mi-am promis că voi fi genul de cadru didactic care să facă tot ceea ce era necesar pentru a ajunge la inimile elevilor săi. Nu mai contează acum că respectarea promisiunii însemna să ne simţim stânjeniţi, atât eu, cât şi ei, din pricina îngrozitoarei mele lipse de talent la desen.

Scoţând ilustraţiile prost desenate din retroproiector, le-am înlocuit cu două fraze.

Am privit spre micul colectiv al clasei, alcătuit din şase adulţi cu vârste cuprinse între douăzeci şi patru şi cincizeci şi doi de ani, şi le-am oferit un zâmbet strâmb.

— Cu toate că îmi displace să vă privez de geniul meu artistic, cred că e mai bine să scăpăm de astea.

Portia, eleva mea de cincizeci şi doi de ani, care avea suficientă bună dispoziţie cât să destindă atmosfera adeseori agitată din mica sală de clasă, a rânjit spre mine, în timp ce Duncan, un mecanic în vârstă de treizeci şi trei de ani, a pufnit. Ceilalţi patru elevi au continuat să se zgâiască la mine cu ochii mari şi uşor speriaţi, ca şi când tot ceea ce spuneam şi făceam era un test.

— Acum, că aţi învăţat aceste cuvinte uzuale şi, sper eu, v-aţi conectat la ele prin intermediul teribilelor mele încercări la desen, aş vrea să vă familiarizaţi cu modul în care se potrivesc în propoziţiile de zi cu zi. Pentru restul timpului rămas în această seară, vreau să scrieţi aceste două fraze de câte zece ori.

M-am uitat la Lorraine, eleva mea de douăzeci şi patru de ani, foarte, agitată şi irascibilă, cum îşi muşca buza şi m-am înfiorat gândindu-mă ce ar fi putut să-i facă respectivei buze după următoarele mele instrucţiuni. Am continuat:

— Am două broşuri pentru fiecare dintre voi. Una cuprinde aceste cuvinte uzuale, cealaltă, fraze alcătuite în întregime din aceste cuvinte. Vreau să alegeţi zece fraze, să le scrieţi de câte zece ori pe fiecare şi să le aduceţi săptămâna viitoare.

Lorraine a pălit şi eu am simţit imediat cum mi se strânge inima de milă. Lorraine era un bun exemplu al motivului pentru care mă hotărâsem să predau

voluntar un curs de alfabetizare pentru adulţi la centrul comunitar din cartierul meu. Unii oameni, ca de pildă prietena mea, Suzanne, considerau că eram complet dusă cu capul să accept o slujbă de voluntariat în timpul anului meu de probă ca profesoară de engleză la liceu. Şi poate că eram. Volumul meu de muncă era unul nebunesc. Totuşi, împărţeam clasa de alfabetizare cu un alt voluntar, aşa că era doar o seară pe săptămână — şi era ceva ce mă făcea cu adevărat să simt că într-adevăr contam. Uneori era mai greu de observat impactul pe care îl aveam la orele de la liceu şi ştiam că nici în zilele care mă aşteptau nu voi avea senzaţia că las cine ştie ce impresie. Cu toate astea, voluntariatul îmi dădea de fiecare dată satisfacţie. Adulţii cărora le predam erau, în marea lor majoritate, şomeri, cu excepţia Portiei şi a lui Duncan. Angajatorul lui Duncan îi ceruse să-şi îmbunătăţească competenţele de scriere şi citire. Portia reuşise cumva să treacă prin viaţă cu un bagaj minim de cunoştinţe de scriere, citire şi aritmetică (până într-o bună zi, când a hotărât că voia mai mult), dar ceilalţi se chinuiau să-şi păstreze un loc de muncă, întrucât le lipseau competenţele de limbă şi comunicare.

Ştiam că analfabetismul încă mai constituie o mare problemă în ţara asta, însă, pentru că proveneam dintr-o familie educată şi ajunsesem să fiu un mare şoarece de bibliotecă, asta era o situaţie cu care nu luasem contact direct. Până anul trecut.

A existat în timpul pregătirii mele ca profesoară un moment ce avea să iasă mereu în evidenţă: am intrat în contact cu tatăl unei eleve, care fusese vizibil marcat atunci când i s-a cerut să se uite la temele copilului. I-au apărut broboane de sudoare pe frunte în timp ce mărturisea, cu un glas poticnit, că nu ştia să citească. Apoi, când l-am rugat să semneze un bilet de voie care avea să ne permită să o luăm pe fiica sa la teatru să vizioneze

, i-a tremurat îngrozitor mâna în timp ce a făcut o mâzgălitură pe linia destinată semnăturii.

Spaima şi umilinţa vădite de pe chipul lui, pricinuite de analfabetismul său, m-au emoţionat cu adevărat. Aproape că mi-au dat lacrimile. Un adult făcut să se simtă slab şi neajutorat de literele de pe o foaie? Nu mi-a făcut plăcere să fiu martora zbuciumului său şi, mai târziu în acea seară, am început să caut cursuri locale de alfabetizare. Am trimis nişte cereri şi, aproximativ o lună mai târziu, cei de la centrul comunitar St. Stephen din cartierul meu m-au contactat, căci tocmai rămăseseră fără unul dintre profesorii lor voluntari.

În pofida faptului că micuţa clasă părea să aibă ceva dubii pentru că aveau pe post de profesoară o femeie mai tânără decât ei, chiar simţeam că aveam rezultate.

— Hannah, capul tău acoperă cuvântul dintre „spăl” şi „rece”, a spus Duncan, pentru a mă tachina.

— E felul tău politicos de a-mi spune că am capul mare? l-am întrebat, dându-mă la o parte pentru ca ei să poată vedea tabla.

El a rânjit:

— Nee, aş zice că e de mărimea care trebuie. E un cap foarte drăguţ.

— Ei bine, mulţumesc! Eu mi l-am crescut, am răspuns tărăgănat, pe un ton arogant.

El a oftat la gluma proastă, dar ochii îi erau plini de voioşie, în timp ce Portia hohotea în spatele lui.

Zâmbind, mi-am lăsat ochii să se plimbe prin încăpere pe deasupra capetelor plecate asupra maculatoarelor, creioanele mişcându-se cu viteze diferite, de la scrisul ucigător de încet şi apăsat, până la scrisul foarte iute şi năvalnic. Zâmbetul mi-a pierit la vederea lui Lorraine. Ea se tot uita în jur la ceilalţi, cu panică în privire, pe măsură ce-i vedea terminându-şi tema.

M-a surprins privind-o şi s-a încruntat, apoi şi-a coborât privirea spre caietul ei.

O pierdeam. Simţeam asta în adâncul fiinţei mele.

Odată ce am anunţat că ora s-a încheiat, m-am dus spre Lorraine înainte ca ea să poată s-o taie din clasă.

— Poţi, te rog, să mai rămâi câteva minute?

Ea a mijit ochii şi, agitată, şi-a umezit buzele.

— Ăăă, de ce?

— Te rog.

N-a răspuns, dar nici n-a plecat.

— Mulţumesc pentru seara asta, Hannah! a strigat Portia, vocea ei răsunând probabil până la recepţie.

La oră vorbeam mereu ceva mai tare decât ar fi trebuit, deoarece senzaţia mea era că Portia avea o mică problemă cu auzul şi nu era dispusă s-o recunoască. Era o femeie încântătoare, care beneficia fie de gene grozave, fie de creme anti-îmbătrânire, şi oricine îşi putea da seama că era tare mândră de înfăţişarea ei. Să recunoască faptul că era analfabetă însemna ceva, dar să recunoască faptul că era hipoacuzică i-ar fi scos în evidenţă vârsta şi nu voia să creadă cineva că era mai bătrână decât se simţea.

— Cu mare plăcere, i-am răspuns cu afecţiune, zâmbind şi făcându-le cu mâna celorlalţi în timp ce îmi mulţumeau şi plecau.

Întorcându-mă spre Lorraine, eram pe deplin pregătită atunci când şi-a încrucişat braţele la piept şi mi-a servit-o:

— Ca ce chestie s-o mai lălăi p-aci de vreme ce-am terminat cu rahatu ăsta?

— Aveam sentimentul c-ai să-mi spui asta.

A dat ochii peste cap.

— Da, îmi închipui. Fie ca tine.

A dat să pornească spre uşă.

— Dacă pleci, ai să te întorci exact de unde ai plecat. De neangajat.

— Po’ să mă lipesc undeva ca femeie dă servici.

— Şi asta e ceea ce vrei?

Lorraine s-a răsucit pe călcâie, cu ochii scăpărând, în timp ce a rostit pe un ton batjocoritor:

— Adică ce? Asta nu-i dăstul dă bun dă tine? Hm? Prea bună să fii femeie dă servici? Io-te la tine! Ce dracu' îţ’ pasă ţie de speteală şi să n-ai parale? Şi io să-nvăţ de la tine adicătelea? N-ai să vezi.

Calmă, i-am examinat părul negru răvăşit, legat în coadă de cal, machiajul banal, bluza şi pantalonii ieftini în neorânduială şi jacheta subţire de ploaie. În cele din urmă, i-am văzut botinele roase care, în picioarele ei, cunoscuseră prea multe zile grele.

Lorraine era cu numai doi ani mai mare decât mine, dar în ochii ei se citea o duritate care o făcea să pară mult mai în vârstă. Nu ştiam nimic despre viaţa ei, însă ştiam că se dezlănţuise asupra mea deoarece era speriată.

Cine ştie? Poate că se dezlănţuise şi din cauza felului în care vorbeam, arătam, mă îmbrăcam şi mă comportam. Eram educată. Eram încrezătoare. Ea nu era. Uneori e suficient ca cineva să nu te placă. Oare nu eram persoana potrivită să îi predea lui Lorraine? Poate. Dar nu prea eram gata să cedez.

— Spetitul vine în toate formele, Lorraine, i-am zis cu blândeţe, având grijă să nu las ca în vocea mea să-şi facă loc amabilitatea în cazul în care ea ar fi avut impresia că sunt condescendentă. Cei din personalul de serviciu de la liceul unde predau îşi rup fundurile curăţând după copii. Am strâmbat din nas. Nici măcar nu vreau să mă gândesc la ce găsesc ei în toaletele băieţilor. Însă şi eu muncesc de mă spetesc exact aceloraşi copii — planuri de lecţii, teancuri de lucrări de corectat serile şi în weekenduri, banii mei cheltuiţi pe resurse, deoarece şcoala nu pare să aibă niciodată destul la buget, şi mai lucrez şi la planurile de lecţii pentru clasa asta, ba mai şi predau gratis. Ştiu ce înseamnă să munceşti din greu. Nu e la fel de obositor din punct de vedere fizic, dar te stoarce de puteri din punct de vedere psihic.

Am făcut un pas spre ea.

— Tu eşti obişnuită cu munca fizică, Lorraine. Treaba asta — am gesticulat spre tablă — depăşeşte cu mult zona ta de confort, înţeleg asta. Dar de asta mă aflu eu aici. Sunt aici pentru a te învăţa să citeşti şi să scrii, astfel încât să poţi să depui o cerere pentru o slujbă pe care o vrei de fapt. Iar tu n-ai fi aici dacă ai vrea să fii femeie de serviciu. Deşi, în treacăt fie spus, bănuiesc că şi pentru această slujbă ai nevoie de competenţe de citire şi scriere. Există formulare de completat, listele cu cerinţele clienţilor care trebuiesc parcurse...

Am văzut-o ţuguindu-şi buzele şi m-am întors la subiect.

— Nu mă placi, bine, nu-mi pasă. Nu trebuie să mă placi. Trebuie să mă asculţi atunci când îţi spun că nu sunt aici pentru a te face să te simţi stânjenită sau să te simţi prost. Sunt aici pentru a-ţi preda. Nu trebuie să mă placi pentru a învăţa ceea ce-ţi predau eu. Trebuie să te placi pe tine destul, astfel încât să crezi că meriţi mai mult de la viaţă.

Între noi s-a lăsat tăcerea. Încet, tensiunea a părut să dispară, iar umerii ei au revenit la poziţia lor firească.

— Poţi să faci asta? am insistat eu.

Lorraine a înghiţit şi a dat din cap afirmativ.

— Aşadar, ne vedem data viitoare?

— Da.

Am oftat în sinea mea, simţind cum mă relaxez şi eu.

— Dacă ai nevoie să revizuim ceva sau să stau numai cu tine, trebuie doar să-mi spui. Nimeni din clasa asta nu vrea ca tu să dai greş. Sunt cu toţii în aceeaşi barcă. au priceput asta, chiar dacă tu crezi că eu nu am priceput.

— Da, da, bun.

A dat ochii peste cap şi s-a răsucit pe călcâie pentru a ieşi.

— Mai ia şi tu o pauză.

Bine, deci uneori ca şi când aş fi predat engleza la liceu.

Am surâs, mi-am adunat lucrurile şi m-am îndreptat spre uşă. Stingând luminile, am dat din cap. De fiecare dată când ieşeam dintr-o sală de clasă la sfârşitul zilei, voiam să mă simt ca şi cum aş fi câştigat ceva şi, în consecinţă, la fel şi oamenii cărora le predam. Uneori, din păcate, mă simţeam doar epuizată şi stresată.

În seara asta simţeam că eu şi Lorraine câştigaserăm.

Într-o stare de spririt buna şi decisă să beneficiez de „timpu' meu", am trimis mesaje la două dintre prietenele mele de la universitate, Suzanne şi Michaela, şi am aranjat ca a doua zi să ieşim la un cocktail de vineri seara.

A fost clar chiar din momentul în care ne-am întâlnit în acea seară că Suzanne avea chef de petrecere şi de agăţat un tip la întâmplare. I-a examinat pe bărbaţi de parcă ar fi fost în căutarea celei mai bune îmbucături de la bufet. În timp ce ne aşezam la masa noastră dintr-un bar de pe George IV Bridge, şi-a întors privirea spre mine şi, când am izbucnit în râs, ea a zâmbit.

Michaela a dat ochii peste cap şi a sorbit liniştită din băutura ei.

Le cunoscusem pe fete la Universitatea din Edinburgh, după ce mă mutasem în Pollock Halls, şi apoi, în anul al doilea, ne-am luat un apartament împreună. În anul al treilea, Michaela s-a mutat cu prietenul ei, Colin, iar eu m-

am mutat într-un apartament mai mic cu Suzanne. Ulterior, după absolvire, am pornit fiecare pe drumul ei în ceea ce priveşte locuinţa. Suzanne era din Aberdeen, dar după ce a terminat facultatea, a obţinut un post la o mare companie financiară din oraş. Câştiga frumuşel, aşa încât şi-a putut permite un apartament cu un dormitor în Marchmont. Eu, pe de altă parte, am fost extrem de norocoasă. Sora mea mai mare, Ellie, şi fratele ei vitreg, Braden, pe care îl consideram şi eu un frate mai mare, erau destul de înstăriţi şi, ca dar de absolvire, mi-au cumpărat un apartament şic cu două dormitoare pe Clarence Street în Stockbridge. Nu mi-a scăpat atenţiei faptul că asta mă situa în centru, între casa părinţilor mei, pe St. Bernard's Crescent, casa lui Braden şi a soţiei sale, Joss, şi casa lui Ellie şi a soţului ei, Adam, aflate la est de mine pe Dublin Street şi Scotland Street. Toţi locuiau la mică distanţă de mers pe jos fată de mine.

Familia mea era hiperprotectoare. Aşa fusese dintotdeauna. Din păcate, asta însemna că simţeam nevoia să mă sustrag din când în când instinctelor lor protectoare. Oricum, apartamentul era cu totul altă chestie. A fost cel mai uluitor, cel mai fantastic dar de absolvire — un dar pe care nu mi l-aş fi putut permite niciodată din salariul meu de profesoară. Şi, sincer, eram fericită că se afla atât de aproape de familia mea. Aveam o grămadă de nepoate şi de nepoţi în creştere şi îi iubeam la fel de mult pe cât îi iubeam şi pe părinţii lor.

— Vezi ceva ce-ţi place? am întrebat-o pe Suzanne în timp ce-i urmăream talentul.

Lângă bar stăteau vreo doi tipi arătoşi.

— Fireşte că da, a necăjit-o Michaela. Probabil că vede cinci.

Suzanne a pufnit.

— Ei bine, unele dintre noi nu şi-au găsit iubirea adevărată la optsprezece ani. dintre noi au de sărutat o mulţime de broscoi înainte de a-şi găsi prinţul. Iar unora le place aşa.

Michaela si cu mine am izbucnit în râs. Era adevărat că Michaela ne însoţea în ieşirile noastre nocturne numai pentru a păstra legătura cu noi. Era logodită şi fericită cu Colin, un student scoţian de care se îndrăgostise din anul întâi de facultate. Se hotărâse să nu se întoarcă la ea acasă în Shropshire, Anglia, pentru a urma împreună cu mine programul de pregătire a profesorilor de la Moray House. Ca şi mine, muncea pentru a-şi obţine calificarea de profesoară de engleză.

Cele două prietene ale mele n-ar fi putut fi mai diferite. Suzanne era o persoană gălăgioasă, cochetă şi melodramatică. Michaela era cea mai tăcută dintre noi trei. Era amabilă, loială şi îi păsa mult de noii ei elevi. Dacă voiam petrecere şi distracţie, o căutam pe Suzanne, dar dacă doream doar pe cineva cu care să vorbesc, luam telefonul şi o sunam pe Michaela.

— Ce fac copiii? m-a întrebat Michaela, şi ştiam că se referea la familie, şi nu la şcoală.

— Foarte bine.

— Şi mai vin şi alţii, a spus ea rânjind.

— Îhh, nu ştiu cum fac, s-a înfiorat Suzanne. Ai zice că şi-au învăţat lecţia cu primul.

— Păi, de fapt, este primul copil al lui Jo.

Nu că asta i-ar fi schimbat părerea lui Suzanne, potrivit căreia copiii erau nişte mici fiinţe-neplăcute cu care ea n-ar fi vrut să aibă de-a face.

Johanna MacCabe era probabil cea mai apropiată prietenă a mea, în pofida diferenţei de şapte ani dintre noi. Când Braden a cunoscut-o pe Joss, soţia lui, ea a adus-o în mica noastră familie pe buna ei prietenă Jo Walker, şi, curând, Jo şi-a întâlnit iubirea vieţii, pe Cameron MacCabe. Ambele erau măritate de doi ani, iar Jo era însărcinată cu primul ei copil.

Nu era singura însărcinată. Sora mea, Ellie, şi Adam, soţul ei, aşteptau cel de al doilea copil. Deja aveau un fiu adorabil, în vârstă de doi ani, pe nume William, şi sperau ca de data asta să-mi dăruiască o nepoată.

— E nebună, a declarat Suzanne, făcând o mutră. Dar uite cu cine vorbesc eu! Nişte profesoare. Ce om întreg la minte de pe pământul ăsta ar decide să se facă profesor? Oh — a făcut ochii mari spre ceva aflat dincolo de umărul meu —, el e adorabil.

I-am aruncat Michaelei o privire cu subînţeles şi m-am întors să mă uit discret la cel care îi atrăsese privirea lui Suzanne.

— Şi a zbughit-o! a chicotit Michaela, făcându-mă să-mi iau ochii de la tipul înalt, cu bicepşi proeminenţi, care era exact genul lui Suzanne, pentru a o vedea traversând barul cu o legănare exagerată a şoldurilor ei înguste. Nu ştiu cum poate s-o facă din două-n două săptămâni. Cu un alt tip.

Când venea vorba de numărul de bărbaţi cu care se culcase, Suzanne trecuse de mult la numerele formate din două cifre. Dar nu eram acolo pentru a judeca. Suzanne putea să facă ce-i plăcea, atâta timp cât avea grijă. Eu, pe de altă parte, nu prea practicam chestia cu culcatul la întâmplare. Cinstit vorbind, nu practicam nimic legat de sex. Ultima şi singura dată când s-a întâmplat, mă fripsesem. Aşa că nu aveam nici cea mai mică intenţie să ajung în pat cu vreun tip până ce n-aş fi fost absolut sigură că există între noi o legătură pe care să o fi simţit.

În acel moment, eram mulţumită de viaţa mea aşa cum era. Eram prea ocupată pentru ceva mai mult de un flirt la bar şi mă simţeam foarte bine aşa. Eram tânără. Suzanne părea să fie într-o misiune în care să încerce absolut toţi broscoii pe care putea pune mâna până ce, într-un final, avea să-l găsească pe evazivul prinţ.

Suzanne s-a întors la masa noastră cu tipul şi cu cei doi prieteni ai lui. S-au aşezat şi s-au prezentat. Din nefericire, tipul de care era ea interesată, Seb, şi-a

îndreptat repede atenţia de la ea la mine. Din fericire, unul dintre prietenii lui părea mai mult decât interesat de Suzanne.

Seb era tare drăguţ. Mi-a pus o mulţime de întrebări despre mine şi eu am procedat la fel. Am râs şi am sporovăit despre tot soiul de prostii şi băieţii ne-au mai cumpărat un rând de băuturi.

După ce s-au scurs câteva ore, noii noştri prieteni ne-au întrebat dacă n-am vrea să mergem într-un club. Michaela nu părea prea sigură şi eu n-aveam de gând s-o abandonez, aşa că Suzanne şi cu mine ne-am dus la toaletă pentru a ne aranja puţin, în timp ce Michaela se mai gândea.

Stăteam în faţa chiuvetelor, aplicându-ne din nou fond de ten şi ruj, când Suzanne m-a privit gânditoare:

— Deci... Seb e adorabil. Oare garantează el o pauză de la cea mai îndelungată vrajă de uscare din istorie sau ai de gând să-i aplici şi lui Provocarea Hannah?Am mormăit.

— Provocarea Hannah?

Mi-a aruncat o privire de parcă ar fi spus:

— Provocarea Hannah. Superba Hannah Nichols îl agaţă pe cel mai sexy dintre cei sexy, flirtează cu el timp de câteva ceasuri, dar îl lasă să se ducă acasă cu boaşele albastre şi fără niciun număr de telefon.

— Nu provoc pe nimeni, am obiectat. Dacă nu sunt interesată, nu las să se înţeleagă că aş fi. E doar o slabă tachinare nevinovată. Asta este.

De data asta, privirea pe care mi-a aruncat-o a fost cea pe care începuse să mi-o arunce în mod regulat. Era o expresie impacientată, care spunea că nu mă înţelege. Câtuşi de puţin.

— Ce naiba se întâmplă cu tine? Şi când ai de gând să treci peste trecut şi în cele din urmă să ajungi sub un tip nou?

Am clătinat din cap, prefăcându-mă că nu ştiam despre ce vorbea.

— Te-ai gândit vreodată că s-ar putea să fiu fericită? Nu ăsta e scopul? Să fiu fericită? Şi sunt. Îmi place serviciul, îmi iubesc familia şi îmi iubesc prietenii. Duc o viaţă frumoasă, Suzanne.

De data asta a pufnit.

— Mda, continuă să-ţi spui asta.

Am simţit că îmi creşte pulsul de indignare.

— Care-i problema ta în seara asta? E din pricina lui Seb? Dacă aşa e, ţi-l las cu plăcere.

De data asta, Suzanne s-a întors spre mine cu ochii mijiţi.

— O, nu-ţi face griji, dacă voiam, îl aveam.

— Atunci, ce-i cu atitudinea asta?

— Îhh, nu-mi vorbi mie de parcă aş fi vreunul dintre copiii tăi. Vezi tu, în ultima vreme ai devenit tare plictisitoare.

Am râs, nevenindu-mi să cred ce turnură luase discuţia noastră. Suzanne nu era persoana cea mai diplomată şi avea tendinţa să ţi-o trântească în faţă, dar în seara asta îşi îndrepta toată lipsa de politeţe împotriva mea, lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată.

— În apărarea mea, te comporţi ca un copil.

— Eh, mă rog! A ridicat mâinile a disperare, ca o adevărată regină a dramei ce era. Hai să vedem dacă Michaela vrea să meargă la club...

Eram convinsă că avea de gând să spună ceva, dar şi-a ţuguiat buzele şi a ieşit ca o furtună din toaletă.

Tocmai ieşeam şi eu din toaletă, când am primit un mesaj de la Lucy, o prietenă de la programul de pregătire a cadrelor didactice, în care mă întreba dacă aveam chef să vin să beau ceva cu ea. Era după colţ, la un pub de pe Royal Mile, cu câţiva prieteni, şi ştia că ieşisem şi eu în oraş. I-am răspuns şi, nonşalantă, m-am dus spre prietenele mele.

— Michaela s-a hotărât să vină cu noi! m-a informat Suzanne cu voioşie, de parcă nu ea ar fi fost cea care tocmai se comportase ca o nesuferită la toaletă.

Am strâns-o pe Michaela de umăr şi le-am zâmbit tuturor.

— Să aveţi o seară bună. Trebuie să ajung undeva.

Ignorând bombănelile lui Suzanne, am plecat de acolo, departe de dramatism şi de băieţii superbi, şi mi-am petrecut restul serii îmbătându-mă cu oameni cărora nu le păsa dacă sunt singură sau căsătorită, slabă sau grasă, ambiţioasă sau delăsătoare. Ei ieşiseră doar pentru a se relaxa după muncă, şi asta era tot ceea ce căutam si eu.

Viaţa era frumoasă. Cu siguranţă nu aveam nevoie de unii care să-mi demonstreze contrariul doar pentru că ei erau nemulţumiţi.

Capitolul 2

A doua zi dimineaţă m-am trezit să mă pregătesc pentru petrecerea de bun venit a bebeluşilor lui Jo şi Ellie. Mama mea, Elodie, pregătise petrecerea la ea acasă pentru toate fetele, în timp ce bărbaţii aveau grijă de copii.

Tocmai oprisem uscătorul de păr şi mă aşezasem la măsuţa de toaletă, când a sunat interfonul. Nu aşteptam pe nimeni şi m-am întrebat dacă fetele se hotărâseră să treacă pe la mine înainte de petrecere.

— Da? am întrebat la telefon.

— Eu sunt, a răspuns o voce masculină, cunoscută şi profundă.

Încântată de vizita neaşteptată, am spus:

— Intră.

Când am deschis uşa, Cole Walker mi-a aruncat un zâmbet şi a intrat. Am întors obrazul să mă sărute şi i-am oferit o cafea.

— Sigur.

M-a urmat în bucătărie. Era mai mic decât mine, dar n-ai fi zis. Nu mai cunoscusem niciun tip apropiat de vârsta mea atât de matur precum Cole. Căci, din câte îl cunoşteam, el aşa era. Se purta mai curând ca un bărbat de treizeci de ani decât ca unul de douăzeci şi unu, câţi avea.

Eram prieteni, deoarece familiile noastre erau apropiate, dar în anul în care împlinisem şaptesprezece ani, deveniserăm şi mai apropiaţi. Atât de apropiaţi, încât îl consideram cel mai bun prieten. Mă gândeam adesea că era păcat că nu exista niciun fel de chimie sexuală între noi, căci Cole era, la modul cel mai serios, unul dintre cei mai buni tipi pe care îi cunoscusem vreodată şi ar fi fost un iubit fantastic pentru oricine.

În pofida faptului că era puţin cam impetuos, mai ales când era vorba de cei care răneau sau scoteau din sărite pe cineva la care ţinea, Cole era persoana cea mai puţin înclinată să judece vreo cunoştinţă de-a mea. Au existat ocazii în care ar fi putut să fie înfumurat şi să pară intimidant pentru cei care nu-l cunoşteau prea bine, dar eu ştiam că era cu picioarele pe pământ, uşor de abordat, inteligent, creativ, compătimitor, loial şi sensibil, în ciuda a ceea ce ar fi putut sugera înfăţişarea sa oamenilor înclinaţi să judece o carte după coperte.

Înalt de peste un metru optzeci şi cinci, Cole era lat în umeri şi de constituţie atletică — avea un corp uimitor, format în timpul orelor de arte marţiale şi al vizitelor săptămânale la sala de gimnastică. Avea un păr blond-roşcat, pe care sora lui îl bătea mereu la cap să-l tundă, ochi verzi superbi, o faţă frumoasă şi, de regulă, uşor nebărbierită. Nu înfăţişarea sa naturală era cea care făcea oamenii sa ridice din sprâncene, cu toate că se întorceau capete

după el, ci tatuajele. Avea versuri tatuate pe partea interioară a încheieturii mâinii drepte şi pene negre pe dosul umărului drept, care se întindeau în jos peste bicepşi, pene ce aparţineau unui vultur care zbura cu aripile întinse. În ghearele sale atârna un ceas de buzunar demodat. Mai trebuia, totuşi, să-şi acopere braţul stâng, deşi lucra la nişte variante pentru o mânecă.

De asemenea, avea acelaşi tatuaj pe care îl avea şi Cam. Erau cei mai buni amici. Cole îl desenase când avea cincisprezece ani. Era un „J&C”, vizibil printre înfloriturile unui desen aproape tribal. Cam îl avea pe piept. Când a împlinit optsprezece ani, Cole a pus să i se facă acelaşi tatuaj pe partea interioară a gâtului, acolo unde se simţea pulsul.

Ştiam cât de mult însemna acel tatuaj pentru el. Pentru Cam, „J&C” simboliza nu doar relaţia cu Jo, ci şi relaţia cu Cole. Pentru Cole, „J&C” era Jo şi Cam. Cole avusese parte de vremuri nasoale în copilărie cu mama lui alcoolică, Fiona. Aceasta nu fusese niciodată alături de el. Jo îl crescuse. Când Cole avea paisprezece ani, Jo descoperise că mama lor îl bătea şi, la scurt timp după asta, se mutase cu Cameron şi o lăsaseră singură în apartamentul de sus.

Fiona murise în urma unui atac de cord cu aproape doi ani în urmă. Mi-am imaginat că pentru Cole nu fusese uşor din mai multe motive. Încercasem să-i vorbesc despre asta, dar era unul dintre subiectele pe care nu voia să le abordeze. Din punctul lui de vedere, Jo era atât soră, cât şi mamă, iar Cameron le salvase vieţile. Ei erau tot ceea ce îi trebuia lui.

— Ce cauţi aici? l-am întrebat, în timp ce-i făceam cafeaua. N-ar fi trebuit să fii la muncă?

Cole era student la Colegiul de Artă din Edinburgh, dar lucra încă de la şaisprezece ani la INKarnate, un studio de tatuaje medaliat din Leith. Stu Motherwell conducea salonul de mai bine de douăzeci şi cinci de ani, iar Cole începuse în calitate de comisionar, astfel încât să se obişnuiască cu locul. Când avea optsprezece ani, a început ucenicia acolo, cu jumătate de normă. Ştiam că Stu îl trata pe Cole ca pe un fiu şi se bizuia mult pe el.

Nu credeam că avea să mai dureze mult până ce Cole să-l ajute să conducă afacerea.

— Încep mai târziu, a răspuns Cole, luând cafeaua cu un „mulţumesc”. Încep în treizeci de minute, dar m-am gândit sa trec mai întâi să te văd.

M am rezemat de blatul de bucătărie, privindu-l.

— De ce? E totul în regulă?

M-a privit şi el timp de câteva secunde lungi.

— Asta vreau şi eu să te întreb. Cu tot ce se petrece...

Înţelegând încotro bate, i-am zâmbit într-un mod liniştitor.

— Lucrurile sunt OK. Sincer.

Cole s-a încruntat.

— N-am mai avut veşti de la tine în ultima vreme şi...
A ridicat din umeri.

— Cole, şcoala şi voluntariatul mă cam epuizează. Mă cam stresez şi, din cauza asta, celelalte aspecte ale vieţii cumva sunt sub aşteptări.
— Eşti sigură că asta e?
Am dus mâna la inimă.

— Jur.
Şi-a mutat privirea dincolo de mine, spre masa din bucătărie, unde cadourile pentru petrecere stăteau toate ambalate şi pregătite să plece. L-am văzut ochind pachetul de prezervative pe care îl pusesem alături pentru a-l da lui Ellie şi lui Jo, ca o glumă. Cole a pufnit.

— Azi nu te invidiez.
— Două femei pline de hormoni şi un pachet de prezervative? Asta nu e un fel de seară de vineri pentru voi? l-am necăjit eu.
El a izbucnit în râs, deoarece ştiam amândoi că eram departe de adevăr.

Cole nu era tocmai genul jucător. Fireşte, ştiam că nu era vreun înger, dar prefera să fie implicat într-o relaţie. Chiar acum se întâlnea cu o studentă la Istoria artei, pe nume Steph.

— Cel puţin mie îmi trebuie prezervative, mi-a zâmbit el, dar nu cu asprime.
Eu am făcut o mutră;

— Aşadar, a trecut ceva vreme.
— Corecţie: a trecut mult timp.
S-a încruntat,

— Ai de gând să-i acorzi vreodată cuiva vreo şansă?
— Uite, nu vreau să mă culc cu cineva la întâmplare. Cole, eu nu sunt Suzanne.
— N-am spus niciodată că ai fi. Nu toţi tipii caută doar să te agaţe şi apoi să te părăsească dimineaţa.
Expresia i s-a înmuiat.

— Tu nu eşti genul de fată pe care să vrei s-o părăseşti, Hannah. Dă-i unuia şansa să ţi-o dovedească. N-ai fost niciodată într-o relaţie. Cum poţi să critici vehement asta, dacă nu încerci?
Am râs.

— Nu critic nimic. Pur şi simplu acum sunt fericită singură. Dar, apropo de cupluri... ce-ţi face jumătatea?
Cole a oftat.

— Mă stresează. I-am promis că trec pe la ea după muncă să o ajut la lucrări.

— Ooo! am făcut eu în glumă. Eşti un iubit de treabă.

Cole a dat pe gât ultima gură de cafea şi a pus ceaşca în chiuvetă. S-a aplecat şi mi-a plantat un sărut pe obraz.

— Data viitoare când te întâlneşti cu Steph, vrei, te rog, să-i spui şi ei asta?

— Necazuri în paradis? l-am întrebat, conducându-l spre uşă.

— Devine sâcâitoare.

— Sunt sigură că va fi bine de îndată ce încetează să te mai streseze.

— Hmm.

Mi-a zâmbit şi el în timp ce ieşea.

— Petrecere frumoasă!

— Meditaţii plăcute! i-am răspuns eu cu un rânjet diabolic. Cine ştie? Lucrurile ar putea să devină puţin... , am adăugat, mişcând întruna din sprâncene.

Cole a râs în timp ce cobora treptele două câte două.

— Nu pot decât să sper.

De îndată ce am păşit pragul casei părinţilor mei, am auzit frânturile de conversaţii venind dinspre camera de zi.

Tata a păşit în hol în timp ce eu închideam uşa de la intrare, luminându-se la faţă la vederea mea.

— Bună, tată.

M-a sărutat pe creştet şi s-a tras înapoi să-mi zâmbească.

— Nu te-am văzut de mult.

M-am schimonosit.

— Îmi pare rău că nu mi-am făcut apariţia pe-aici în ultima vreme. Am fost prinsă cu treburi până peste cap.

Tata era profesor de Istorie clasică la Universitatea din Edinburgh. Era inteligent, pasionat de materia sa, relaxat şi, mai presus de toate, al naibii de perceptiv. A mijit ochii în timp ce mă studia.

— Eşti sigură că asta e tot?

— Desigur. Sunt bine, sincer.

— Mi-ai spune dacă n-ai fi?

Ce-i drept, avea toate motivele să se îngrijoreze că aş fi putut să-i ascund problemele mele. Aveam antecedente în aşa ceva. Dar de data asta eram sinceră.

— Sunt prea bătrână pentru aşa ceva.

— Clark! Poţi, te rog, să aduci tartinele? s-a auzit vocea mamei din bucătărie.

Tata a făcut ochii mari, prefăcându-se a fi îngrozit.

— Încerc să scap. Ajută-mă, te rog!

Am râs.

— Du-te.

Am făcut semn spre uşă.

— Îi distrag eu atenţia.

El a oftat uşurat, m-a sărutat pe obraz şi a ţâşnit pe uşa din faţă. O secundă mai târziu, mama a intrat în hol,

— O, Hannah!

A surâs, venind spre mine cu braţele deschise.

— Mă bucur să te văd, scumpo!

M-a îmbrăţişat strâns.

— Din întâmplare, l-ai văzut pe tatăl tău?

— Ăăă... a plecat.

Mama s-a tras înapoi, încruntându-se.

— Trebuia să-mi dea o mână de ajutor.

— Mamă, e singurul bărbat de-aici. Nu cred că e cinstit să-i ceri să rămână în timp ce toţi ceilalţi sunt liberi.

Ea a pufnit auzind asta, dar nu m-a contrazis.

— Atunci, vrei, te rog, să mă ajuţi tu?

Am ridicat darurile.

— Mai întâi, unde pun astea?

— În camera de zi.

Am intrat în camera de zi, în timp ce mama s-a dus înapoi la bucătărie, şi am fost imediat atacată de sora mea şi de prietenele ei. Ellie a ajuns prima la mine. Exact la fel ca atunci când fusese însărcinată cu William, nu numai că avea un pântece destul de mare, dar obrajii îi erau bucălaţi şi buzele mai pline. Era absolut adorabilă, cu toate că ea n-ar fi fost de acord cu asta.

— Hannah!

M-a tras spre ea şi eu am îmbrăţişat-o stângaci, încercând să nu-i strivesc protuberanţa.

— Arăţi minunat, Els!

Am sărutat-o pe obraji şi m-am dat înapoi să-i privesc cu atenţie burtica.

— De data asta eşti şi mai mare.

Els a gemut.

— Nu-mi mai aminti! Jo mă face să mă simt ca o viţică.

Jo a râs, dând o pe Ellie cu blândeţe la o parte, astfel încât să mă poată îmbrăţişa.

— Am senzaţia că nu te-am mai văzut deloc, a oftat ea din rărunchi, strângându-mă în braţe.

Cu excepţia pântecelui proeminent, Jo nu arăta diferit — era superbă, ca întotdeauna. M-am întrebat câte femei din încăpere o urau pentru că arăta superb însărcinată.

— Am fost tare ocupată. Îmi pare rău!

— Să nu-ţi pară, mi-a zis, zâmbind încurajator. Ştiu cât de mult munceşti.

— În regulă, e rândul meu.

Un accent muzical american mi-a ajuns la urechi, cu câteva secunde înainte ca Olivia Sawyer să mă îmbrăţişeze.

— Au trecut secole! s-a plâns ea, făcând din ochi în aşa fel încât să înţeleg că ea nu bombănea cu adevărat în legătură cu absenţa mea. Ce mult ţi-a crescut părul de când ne-am văzut ultima dată!

Olivia, sau Liv, aşa cum îi spuneam noi, era o brunetă atrăgătoare, cu forme, care practic era sora lui Jo. Tatăl lui Jo, Mick, fusese ca un unchi apropiat pentru Jo în copilăria ei. Plecase în America pentru a fi alături de un copil — Liv —, pe care nu-l cunoscuse până la vârsta de treisprezece ani, şi s-a întors în Scoţia în urmă cu şapte ani, atunci când soţia lui, mama lui Liv, a murit. Liv a venit cu el să-şi refacă vieţile. Mick şi Jo au lucrat împreună în firma lui de zugrăvit şi decorat, iar tata i-a făcut rost de o slujbă lui Liv la biblioteca din sediul principal al Universităţii din Edinburgh. A avut şi ea parte de propriul final fericit atunci când s-a căsătorit cu cel mai sexy bărbat pe care l-am cunoscut vreodată, Nate Sawyer. El era cel mai bun prieten al lui Cam.

Grupul era atât de strâns legat, încât eram cu toţii ca o mare familie.

— Munca... am spus, ridicând nefericită din umeri. Să fiu stagiară mă stoarce de puteri.

Faptul că Liv şi Nate se mutaseră mai departe, în afara Edinburgh-ului, într-o casă care putea să găzduiască familia lor în creştere, nu ajuta. Aveau o fiică de patru ani, Lily, şi una de un an, January.

— Să înţeleg că Nate stă cu copiii?

— Bărbaţii stau cu toţi copiii, am auzit-o pe Joss, care a venit spre mine zâmbind şi ducând un pahar de şampanie cu Bucks Fizz[1].

— Iubito.

M-a sărutat cu afecţiune pe obraz.

— Mă bucur că te văd!

— Şi eu!

Am surâs brusc la imaginea care mi se ivise în minte.

— Băieţii sunt toţi împreună cu copiii?

Joss a chicotit.

— Da. I-au dus la Grădina Zoologică.

M-a bufnit râsul.

— Patru bărbaţi şi cinci copii mici. Băieţii sunt complet depăşiţi numeric.

Braden era tatăl lui Beth, în vârstă de aproape şase ani, şi al lui Luke, de trei ani. Joss era o americană venită în Edinburgh la studii. În mod tragic, îşi pierduse întreaga familie pe când avea paisprezece ani — mama, numită Sarah, tatăl, numit Luke, şi pe surioara ei, Beth. Sarah era din Scoţia, aşa că Joss se hotărâse s-o ia de la capăt în ţara natală a mamei ei. După absolvire, s-a mutat cu Ellie, l-a cunoscut pe Braden şi a început cu el o poveste de dragoste, care a devenit mult mai mult. Erau căsătoriţi de şapte ani şi erau doi dintre cei mai fericiţi oameni pe care îi cunoşteam.

— Vom vedea cine se întoarce întreg, a murmurat Joss sec.

După ce am mai glumit puţin cu ele, am auzit-o pe mama strigându-mă, aşa că m-am grăbit spre bucătărie şi i-am dat o mână de ajutor la aranjarea bufetului.

Ne-am instalat toate în camera de zi, scoţând „ooo”-uri şi „aaa”-uri la vederea darurilor şi râzând atunci când Jo a aruncat cu pachetul de prezervative în mine.

Le-am lăsat pe toate să sporovăiască, stând acolo, pur şi simplu, şi bucurându-mă de atmosfera fericită şi de entuziasmul naşterilor ce băteau la uşă. Jo şi Ellie erau amândouă aproape în şapte luni. Niciuna nu voia să ştie sexul bebeluşului, aşa că toată lumea alesese daruri neutre.

Câteva ore mai târziu, uşor ameţită de la Bucks Fizz şi vrând puţină apă, am dispărut în tăcere la bucătărie. Am fost urmată de Joss.

---

[1] Cocktail din două treimi şampanie şi o treime suc de portocale, numit după clubul londonez omonim unde a fost preparat pentru prima dată în 1921, ca o scuză pentru a se putea bea o băutură dimineaţa devreme. (*N.tr.*)

— Hei!

I-am zâmbit peste umăr în timp ce-mi umpleam paharul cu apă de la frigider.

Joss mi-a aruncat o privire apreciativă.

— Arăţi obosită. Te simţi bine?

— Am avut o noapte lungă. Şi sunt epuizată la gândul altor doi bebeluşi, i-am spus în glumă. N-o să am o viaţă cu tot babysittingul pe care va trebui să-l fac.

Joss a gemut.

— Te cred. După tot babysittingul pe care Jo şi Cam l-au făcut pentru mine, va trebui să mă revanşez. Beth, Luke un bebeluş? O să mă termine.

— Au, lasă-l pe Braden s-o facă!

Joss a râs, dar s-a auzit o voce masculină întrebând:

— Ce să-l lase pe Braden să facă?

Ne-am întors amândouă spre uşă şi l-am văzut pe Braden intrând impunător. Îl avea pe Luke în braţe, iar Beth venea repejor spre mama ei.

— Mami, am stat pe un pinguin! a strigat ea, aruncându-şi braţele în jurul picioarelor lui Joss.

Joss a prins-o, uitându-se cu ochii mari la Braden. El a chicotit.

— Nu pe unul adevărat!

— O, slavă Domnului!

Joss a întins mâinile ridicându-şi în braţe fetiţa slăbuţă şi cu părul ciufulit.

— Am crezut că vom fi daţi în judecată.

Si-a frecat nasul de al lui Beth.

— Te-ai distrat cu animalele, iubito?

Beth a dat afirmativ din cap şi a întors capul spre tatăl ei. Orice era pe punctul de a-i spune a fost brusc curmat atunci când a dat cu ochii de mine.

— Hannah! a ţipat ea.

Beth a fost imediat lăsată jos şi s-a repezit la mine, moment în care Joss s-a dus şi şi-a sărutat fiul pe creştet şi soţul pe buze. M-am aplecat s-o prind pe Beth, care sporovăia încântată, în timp ce nivelul zgomotului din casă creştea. Am auzit ceea ce mi-am imaginat a fi January plângând şi William chicotind. Împingându-se să-şi facă loc pe lângă picioarele lui Joss a apărut frumoasa Lily, cu părul ei negru şi pielea măslinie. A alergat spre Beth şi spre mine, cu un tigru de pluş în mânuţă.

Am prins-o şi pe ea, în timp ce Braden şi Joss s-au dat din cale pentru a-i permite lui Nate să intre grăbit în bucătărie. Când m-a văzut cu Lily, s-a relaxat şi i-a aruncat lui Braden o privire de uşurare.

— I-am dat-o pe Jan lui Liv. Ea e baby whisperer[2].

Deodată, am auzit un hohot de râs venind dinspre camera de zi.

— William, a precizat Braden zâmbind. Un comediant în devenire.

— Hannah!

Beth m-a tras de mână, atrăgându-mi din nou atenţia asupra ei.

— Am văzut lei.

— Şi tigri, Nanna! a adăugat moale Lily, pronunţându-mi numele în singurul fel pe care îl ştia, înainte de a mesteca lăbuţa animalului ei din pluş.

— Ce naiba...

Am auzit o voce familiară, sonoră, vorbind pe un ton confuz şi exasperat. Câteva secunde mai târziu, frăţiorul meu, Declan, a intrat în bucătărie, ţinându-se de mână cu prietena lui. Dec avea optsprezece ani şi ieşea cu Penny încă de la şaisprezece ani. Nu eram atât de apropiată de el pe cât mi-aş fi dorit, dar cred că asta era din pricina vârstei sale şi a faptului că îşi petrecea cea mai mare parte a timpului cu Penny.

A măturat încăperea cu privirea şi a părut consternat.

— E duminică?

Am râs. Se referea la faimoasele prânzuri de duminică ale mamei. Nu toată lumea putea ajunge la prânz în fiecare duminică, dar la ocazii speciale ne adunam cu toţii, iar casa era atât de zgomotoasă şi de plină, încât dădea pe dinafară.

— Nu. E petrecerea pentru bebeluşii lui Ellie şi al lui Jo.

Dec a mormăit indispus:

— De parcă am avea nevoie de şi mai mulţi oameni în familia asta.

— Hei! l-a admonestat Joss, ar trebui să fii recunoscător că ai o asemenea familie.

— Da, da, a zis el, zâmbind pe jumătate. Doar că ar fi drăguţ din când în când să vii acasă şi să nu găseşti pe nimeni.

— Hmm.

M-am ridicat, ţinând fetiţele de mânuţe.

---

[2] O persoană care excelează la calmarea sau la educarea copiilor dificili, folosind metode noncoercitive pe baza înţelegerii instinctelor acestora; aluzie la serialul de cincisprezece episoade produs de Discovery Home şi Health TV series, în care sunt prezentate diverse situaţii în care părinţii apelează la un specialist în educarea bebeluşilor. (*N.tr.*)

— Ştim cu toţii de ce.

M-am uitat cu subînţeles la Penny şi apoi i-am făcut din ochi fratelui meu.

El a dat ochii peste cap.

— Cu tine e ceva grav în neregulă.

A împoldit-o uşor spre uşă pe Penny, care acum era îmbujorată şi mai tăcută ca oricând.

— Ne găsiţi sus.

— Să nu faceţi nimic din ce eu! am strigat după ei, în timp ce Braden, Nate şi Joss au râs.

Nate a clătinat din cap în direcţia mea.

— Eşti rea cu el.

Am mimat o mutră şocată şi m-am uitat în jos, spre fetiţe.

— Aţi auzit asta? Mătuşica Hannah nu e rea, nu-i aşa?

Beth a clătinat din cap cu fermitate, în timp ce Lily a încuviinţat, evident încurcată de întrebare.

Capitolul 3

În casă era linişte, de vreme ce toată lumea, în afară de frăţiorul meu şi de Penny, o zbughise. Cu toate că existaseră multe oferte de a o ajuta pe mama să strângă, în final i-am fugărit pe toţi şi am rămas să-mi ofer serviciile, în ciuda teancului de lucrări ce mă aşteptau în apartament pentru a le corecta.

Tocmai puneam la o parte câteva vase abia spălate şi şterse, când mama mi-a pronunţat numele aproape într-o doară. Precaută, din pricina tonului ei neliniştit, m-am întors, cu sprâncenele ridicate.

Îşi făcea de lucru, uşor emoţionată, cu un burete pe care îl folosise pentru a şterge blatul de bucătărie.

— Tatăl tău şi cu mine vrem să te rugăm ceva.

Am oftat, încrucişându-mi braţele la piept.

— Dacă vreţi să vă ajut să scăpaţi de încă un cadavru, v-am spus data trecută că am terminat-o cu asta.

Mama a schitat un zâmbet.

— Amuzant, a spus sec. Nu… Ei bine…

— Hai, mamă, zi odată!

A expirat adânc.

— Mi-e oarecum să-ţi spun asta, deoarece nu vreau ca tu să ai impresia că te dăm la o parte.

— Vezi asta? am întrebat-o, arătând spre faţa mea. Aşa arată o faţă „confuză”.

Mama a scos un mic hohot de râs.

— Încerc să-ţi spun că am transformat camera ta în cameră pentru copii.

Am ridicat din umeri.

— Ei bine, sună logic. Aveţi copii care rămân la voi mai des decât mine.

Mama a părut să se dezumfle.

— Nu te-ai supărat?

— Nu, mamă, i-am răspuns râzând. Sunt o femeie matură, cu un apartament foarte drăguţ, ceva mai sus pe aceeaşi stradă. Care are un dormitor. De fapt, două.

Mama a dat ochii peste cap.

— Râzi cât vrei, dar eu tot mama ta sunt, iar tu eşti copilul meu şi n-am vrut să ai impresia că te alungăm din casă. Am pus un pat de o persoană în

camera copiilor, aşa că poţi să rămâi ori de câte ori vrei şi, fireşte, de Crăciun.

Clătinând din cap la îngrijorarea care nu-şi avea rostul şi pe care i-o citeam în ochi, m-am dus spre ea cu braţele întinse şi am tras-o într-o îmbrăţişare fermă.

— Nu pot să cred că te temeai să-mi spui asta.

S-a topit în braţele mele.

— Asta fac mamele.

După o vreme, m-am desprins din îmbrăţişare.

— Să înţeleg că încă nu te-ai descotorosit de lucrurile mele?

— Nu, le-am pus în cutii. M-am gândit că poate vrei să te uiţi prin ele chiar acum şi să hotărăşti ce vrei să păstrezi şi ce vrei să arunci.

Ar fi trebuit să mă întorc acasă şi să încep să lucrez, dar mama şi tata nu mă solicitau niciodată prea mult şi ştiam că avea să le fie de ajutor dacă m-aş fi organizat cât mai repede posibil.

— În regulă. Ah, prânzul de mâine s-ar putea să iasă din discuţie în ceea ce mă priveşte. Am un teanc de lucrări de corectat.

— A, ei bine, în cazul ăsta, lasă cutiile deocamdată, scumpo.

— Nee, am zis, făcându-i cu mâna în timp ce mă îndreptam spre scări. Probabil că oricum aveam să lipsesc.

Deşi ştiam că urma să intru într-o altă cameră decât cea pe care o lăsasem în urmă, în mod surprinzător, tot mi s-a tăiat puţin respiraţia când am văzut pereţii crem zugrăviţi într-un alb-gălbui cald, de culoarea untului, să-mi văd patul dublu înlocuit de un minunat pătuţ pentru copii şi de un pat de o singură persoană. Afişele pe care le lăsasem pe pereţi fuseseră dezlipite toate, cărţile pe care le lăsasem pe rafturi erau acum împachetate, iar fotografiile prietenilor mei erau şi ele puse în cutii.

Am privit lung la cutiile puse teancuri pe podea în fundul camerei. Copilăria mea era în ele, personalitatea mea în devenire, anii adolescenţei mele. Ducându-mă spre ele, am surâs.

După aproximativ o oră, pusesem într-o parte cutiile cu haine care puteau să fie date de pomană. Tata se întorsese acasă şi urcase să mă salute, aducându-mi o ceaşcă cu ceai şi un biscuit, iar eu tocmai deschideam o cutie în care presupuneam că erau cărţi, deoarece era foarte grea.

Am găsit câteva cărţi înăuntru, dar am mai găsit şi jurnale. La vederea lor, inima a început să-mi bată cu putere. Le-am scos şi le-am pus la o parte, fără a intenţiona să le citesc. Vreodată. Tocmai le aşezam în grămada cu lucruri „de păstrat”, când o fotografie a căzut dintre filele unui jurnal cu coperte negre ce data din ultimii ani ai adolescenţei.

Inima nu-mi mai bătea cu putere.

Îmi bubuia.

Cu opt ani în urmă

Profesoara mea de engleză m-a reţinut după ore pentru a-mi vorbi despre nuvela mea pe care voia s-o înscrie într-o competiţie la nivel local. Ideea m-a îngrozit. Scrisul meu... expus astfel încât oamenii să judece dacă e bun sau nu? I-am spus nu, mulţumesc.

Aşadar, de ce în drumul meu spre ieşire îmi dădeam cu pumnii în cap? Am aruncat o privire în jur şi am văzut că aproape toată lumea plecase. Pierdusem autobuzul. Se părea că aveam să mă duc pe jos acasă.

Ruşinată, am lăsat capul în jos şi am oftat.

De ce îi spusesem nu doamnei Ells? Dacă ea considera că povestea mea era destul de bună pentru competiţie, ar fi trebuit să particip. Îhh. Uneori îmi displăcea că eram atât de timidă. Alteori mă întrebam de ce nu puteam să schimb cumva asta. Se părea că n-aveam să ajung nicăieri.

Frustrată din pricina mea, am ieşit pe poartă, zărind trei băieţi mai mari care şutau o minge la zidul şcolii şi vorbeau între ei. Pe unul l-am recunoscut.

Marco.

Nu îi ştiam numele de familie deoarece el era în anul al cincilea şi eu, în anul al treilea. Îl cunoşteam numai pentru că era atât de popular, încât numele lui îşi croise drum prin anii mai mici. Şi fiindcă era greu de ratat. Foarte înalt. Foarte chipeş. Auzisem că era străin, dar existau atât de multe zvonuri cu privire la ţara lui de baştină, încât nu ştiam nimic cu certitudine.

Mutându-mi iute privirea în altă parte ca să nu mă surprindă uitându-mă la el, am făcut stânga şi am pornit către casă. Apucasem să fac doar patru paşi, când picioarele mi s-au oprit între al cincilea şi al şaselea.

În faţă, fumând, urlând, râzând şi înjurându-se unul pe altul se aflau Jenks şi gaşca lui. Ei erau în anul meu. Avuseserăm orele în primul an împreună, dar lucrurile se schimbaseră, de vreme ce fuseserăm nevoiţi să alegem ce ore voiam să facem pe măsură ce carierele noastre de liceeni progresau. Prietenele mele şi cu mine eram isteţe şi nu prea ne oboseam să ne prefacem că nu suntem. Jenks şi prietenii lui se luaseră de noi încă din anul întâi. La început fusese doar la ore, strigându-ne „animăluţele de companie ale profesorilor”, „tocilare” şi „bucheriţe”. Ulterior, deoarece nu puteau să se ia de noi în clasă, se apucaseră să ne agreseze verbal atunci când urcam în autobuz sau când ne vedeau pe coridoare. Încet-încet, abuzul verbal ajunsese tot mai bădărânesc şi mai murdar.

Am aruncat o privire pe stradă, să mă asigur că nu venea nicio maşină, apoi am ţâşnit pe partea cealaltă pentru a-i evita pe băieţi.

Din nefericire, Jenks nu avea chef să mă evite.

Priveam în pământ, cu capul în jos, când l-am auzit strigându-mă pe nume.

De parcă ar fi ştiut ceva ce eu nu ştiam, inima mea a început să se zbată, izbindu-se de coaste.

Ridicând privirea, m-a cuprins groaza, căci un Jenks nonşalant şi plin de ifose traversa spre mine, cu cei doi amici ai săi urmându-l îndeaproape şi rânjind obraznic.

— Care-i treaba, tocilaro?

Jenks s-a oprit în calea mea, iar eu am trecut pe lângă el.

M-a apucat de braţ, oprindu-mă.

M-am străduit să nu-i arăt că îmi era teamă atunci când el a păşit în spaţiul meu personal, privindu-mă din cap până în picioare într-un fel care îmi făcea greaţă.

— Am întrebat care-i treaba, tocilaro?

— Niciuna, i-am răspuns, scuturând din cap şi am încercat să trec mai departe, fiind însă blocată de cei trei. Uitaţi ce e, am întârziat acasă.

Aş fi vrut ca vocea mea să fi fost mai puternică. Aş fi vrut să-i pot doborî sau să-i bat sau să-i fac cumva să nu mai creadă că mă puteau intimida.

— Vrem doar să vorbim, mi-a spus Jenks, zâmbind superior. Aşa de-a dracu de îngâmfată. Da tu mereu ai fost aşa.

Aaron, prietenul lui Jenks, l-a lovit jucăuş cu pumnul în braţ.

— Totuş’, s-a făcu a dracu de apetisantă. I-aş trage-o.

Am pălit şi am făcut un pas înapoi. Jenks a mormăit, uitându-se urât la mine.

— Tot o bucheriţă afurisită îi.

A făcut un pas spre mine.

— Totuşi, poate că o tăvăleală bună te-ar face să te dai pe brazdă, eh?

A întins mâna să mă apuce de talie şi eu m-am ferit.

Am simţit sângele năvălindu-mi în urechi din pricina întorsăturii periculoase pe care o luase intimidarea lor.

— Mă duc acasă, am spus, încercând să injectez puţină autoritate în vocea mea, însă cuvintele au ieşit pe un ton tremurat.

Ei au râs, iar Jenks m-a apucat iar.

Ţipătul meu de alarmă a fost imediat redus la tăcere când l-am văzut pe Jenks izbit ca o păpuşă de cârpe în Aaron. Aproape că au căzut la pământ, reuşind la ţanc să se prindă unul de altul. Celălalt amic, Rube, s-a împleticit

îndărăt, iar privirea mea s-a mutat de la ei la persoana care îl îmbrâncise pe Jenks.

Cu surprindere, ochii mei au călătorit în sus.

Înălţându-se deasupra noastră era Marco.

Un Marco extrem de furios.

Căutătura lui urâtă şi ameninţătoare era fixată asupra lui Jenks.

— Ce pula mea?

Jenks s-a dezlipit de Aaron şi s-a încruntat spre Marco.

— Cine pula mea te crezi?

M-am mirat că era atât de agresiv cu Marco. Chiar şi Rube şi Aaron păreau descumpăniţi.

— Cară-te de aici, i-a zis Marco liniştit, cuvintele lui fiind moi şi cu un accent rotunjit. Dacă văd că mai încerci rahatul ăsta încă o dată, o să ai de-a face cu mine.

Jenks a deschis gura ca şi când ar fi vrut să riposteze, dar Marco a fost brusc flancat de cei doi prieteni. Văzând că n-aveau cum să câştige împotriva băieţilor mai mari, Jenks a scuipat la picioarele lui Marco şi apoi s-au îndepărtat cu pumnii strânşi pe lângă corp.

M-am înfiorat, gândindu-mă că abia scăpasem.

— Ai pierdut autobuzul?

Luată prin surprindere, mi-am dat seama că Marco îmi adresase o întrebare. Vocea lui era aspră, gravă. M-am uitat în ochii lui albaştri-verzui, care sclipeau minunat în contrast cu genele negre şi pielea caramel, şi preţ de un minut am uitat să mai respir.

Era superb. Şi era ceva la el... o aură care mă făcea să-mi doresc să fiu mai aproape de el.

Am dat afirmativ din cap, fiind încă prea năucită pentru a vorbi.

Marco a ridicat din sprâncene.

— Unde stai?

Nu destul de năucită pentru a fi proastă, i-am aruncat acestei persoane pe care n-o cunoşteam o privire suspicioasă. Spre surprinderea mea, buzele i s-au arcuit de parcă ar fi vrut să râdă. A ridicat mâinile de parcă s-ar fi predat.

— N-am de gând să-ţi fac rău.

Având încredere în instinctul meu, i-am răspuns:

— Stockbridge. St. Bernard’s Crescent.

Le-a aruncat o privire prietenilor lui.

— Ne vedem mai târziu.

Aceştia m-au privit curioşi, dar au încuviinţat şi apoi au plecat, luând-o în direcţia opusă.

Rămăsesem singură cu Marco pe stradă — singură cu un băiat de şaptesprezece ani, înalt cam un metru optzeci şi cinci, după ce fusesem acostată de nişte băieţi răi. Ar fi trebuit să-mi fie frică, însă, când privirile ni s-au întâlnit, am simţit chiar opusul. M-am simţit în siguranţă.

— Vino, a spus el ţâfnos, trecând pe lângă mine.

Nedumerită de sentimentele mele, m-am grăbit să-l ajung din urmă.

— Ce faci?

— Te conduc acasă. N-am încredere că idioţii ăia n-o să se-ntoarcă. Te supără tare?

— Uneori, la şcoală. Se iau de prietenele mele şi de mine, dar n-au încercat niciodată să...

Am tăcut. Nu prea puteam să rostesc cu voce tare cuvintele. De fapt, nu-mi venea să cred că mă ameninţaseră şi cu violul, cu atât mai puţin că ar fi putut să-şi ducă ameninţarea la îndeplinire.

M-am uitat la Marco şi am descoperit că îmi arunca o privire întunecată, de avertisment.

— Trebuie să ai grijă. Jenks e un mic rahat lipsit de suflet. N-ar fi trebuit să fie aici. A fost suspendat de la şcoală.

— Serios? De ce?

Înainte de a se decide să-mi spună, m-a studiat o clipă.

— Este cercetat de poliţie. A fost acuzat c-ar fi violat o fată.

Mi-a căzut faţa, în timp ce inima mi-a luat-o iar la galop.

— Pe bune? Eu de ce n-am auzit de asta?

Marco a ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Fii totuşi atentă, bine?

Am dat aprobator din cap. Fireşte că urma să am grijă de-acum încolo. Mă simţeam puţin rău.

Am mers tăcuţi, unul lângă celălalt, spre casa mea. Eram înaltă pentru vârsta mea, dar nici pe departe la fel de înaltă ca Marco. El era construit atletic, cu antebraţe tari, puse în evidenţă de mânecile suflecate ale cămăşii. Silueta sa mă făcea să mă simt ciudat de protejată şi, pentru prima dată, delicată.

— De unde eşti? America sau Canada?

Marco s-a uitat la mine şi pe chip i se citea confuzia.

— Mulţi presupun că sunt american.
În tonul lui se subînţelegea o întrebare, aşa că i-am răspuns:

— Eu citesc mult şi, ei bine, ştii, o mulţime de scoţieni au imigrat în Canada, aşa că ar avea o noimă culturală ca tu să fii scoţiano-canadian.
M-a studiat, schiţând un zâmbet.

— Câţi ani ai?

— Paisprezece.

— Eşti foarte isteaţă.
I-am zâmbit.

— Mi s-a mai spus.
Asta l-a făcut pe Marco să râdă. Triumful m-a făcut să mă umflu în pene. Nu-l mai văzusem niciodată râzând şi eram sigură că n-o făcea prea des, de vreme ce îndărătul ochilor lui sălăşluia o urmă de tristeţe.

— Pari mai mare de paisprezece ani.
Mi-a aruncat o privire scurtă.

— Nu eşti la niciuna dintre orele mele, aşa că am ştiut că trebuie să fii mai mică. Totuşi, n-am crezut că eşti atât de mică.
Mi-a plăcut că el mă credea mai mare. Nu mi-a plăcut că, la paisprezece ani, mă considera mică. Practic, aveam paisprezece ani şi jumătate. Voiam să-i spun asta, însă mă temeam că avea să sune ca o copilărie. Am cumpănit cum să o strecor cu nonşalanţă în discuţie, dar n-am avut ocazia.

Dându-mi seama că nu mai vorbiserăm de cel puţin treizeci de secunde, am zis:

— Aşadar... eşti canadian?

— Nee. American. În funcţie de zonă, un accent canadian este diferit de un accent american. Şi există accente diferite în diferite locuri din SUA. Trebuie doar să asculţi cu atenţie. Sunt din Chicago.
Absorbind noua informaţie, i-am spus:

— Asta-i tare.
El a ridicat din umeri, vârându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor.

— De ce v-aţi mutat aici?
Marco a tăcut atât de mult, încât am crezut că nu avea de gând să-mi răspundă. Simţeam o cantitate iraţională de dezamăgire, când, subit, a răspuns:

— Bunicii mei m-au trimis să locuiesc cu unchiul şi cu mătuşa mea.
Această frază mi-a spus multe, fără să-mi spună mare lucru. Am bănuit că asta însemna că părinţii nu făceau parte din viaţa lui şi m-am întrebat de ce. Tristele posibilităţi m-au făcut să-mi pară rău pentru el. De asemenea, m-am

mai întrebat de ce fusese trimis de acasă. Intuind că prima întrebare l-ar fi putut supăra mai mult decât cea de-a doua, am continuat cu cea din urmă.

— Ai intrat în multe belele acolo?

El a ridicat din sprâncene.

— Îmi scrii biografia?

Fiind înconjurată de adulţi sarcastici toată viaţa, eram imună la orice încercare de a mă necăji. L-am privit drept în ochi.

— Şi ce-ar fi dac-aş face-o?

Marco a zâmbit afectat la auzul celor spuse de mine.

— Da. Am intrat în belele. Am socotit că aici ar putea să fie mai bine pentru mine.

— Si este?

A ridicat iar din umeri, încruntându-se uşor.

Dându-mi seama că nu voia să vorbească despre asta, am schimbat subiectul.

— Numele tău este Marco, nu-i aşa?

— D'Alessandro. Înţeleg că reputaţia mă precede, mi-a răspuns cu un zâmbet strâmb pe buzele lui perfecte.

Mi-a trecut prin minte că Marco nu vorbea ca băieţii cu care îşi petrecea timpul la şcoală. Şi nu era din cauza accentului său. Îi auzisem de nenumărate ori pentru a şti că erau mândri de limbajul lor dur, uneori abuzând de argoul scoţian şi înjurând într-atât de mult, încât, dacă i-ar fi auzit, mamelor lor le-ar fi sângerat urechile. Evitau să spună ceva inteligent, fie în mod deliberat, fie ca o consecinţă a lipsei colective de neuroni.

— Sper că nu par o ticăloasă sau ceva de genul ăsta, dar nu cred că am mai auzit pe cineva din grupul din care faci parte folosind un cuvânt ca „precede".

El a protestat:

— Unul dintre noi trebuie să ştie să scrie şi să citească. Niciodată nu se ştie când infracţiunea ar putea implica aceste unelte de bază în comunicare.

— Hannah Nichols.

El a zâmbit, oprindu-se şi întinzând mâna lui mare.

Simţind revolta fluturilor din stomacul meu, i-am ignorat în mod voit şi mi-am pus mâna mică într-a lui. Am încercat să-mi ascund senzaţia de furnicătură care mi s-a răspândit în tot braţul din locul în care mă atinsese. Am vrut să-mi înteţesc strânsoarea şi a trebuit să mă împiedic mental s-o fac.

— Mi-a părut bine de cunoştinţă, Hannah Nichols!

— Şi mie! Mulţumesc că m-ai ajutat cu Jenks. Şi pentru că m-ai condus acasă.

— Nicio problemă.

Am dat drumul mâinii şi eu am deplâns pe loc pierderea atingerii sale. A făcut un pas înapoi, pregătindu-se să plece, dar am rămas nemişcată la vederea expresiei de încruntare de pe chipul lui.

— Încearcă să nu mai pierzi autobuzul iar.

S-a îndepărtat înainte să pot răspunde şi am privit lung după spatele lui lat, simţind atât de multe lucruri pe care nu le mai simţisem niciodată până atunci.

După ce am intrat în casă, doar pentru a-mi petrece seara zăpăcită, am ajuns la o concluzie: eram îndrăgostită lulea. De Marco D'Alessandro.

Ar fi trebuit să intru în echipa de dezbateri. Am clătinat din cap, îndreptându-mă spre ieşirea principală din şcoală şi blestemându-mi timiditatea. La începutul anului, profesorul de politică mă rugase să intru în echipa de dezbateri a şcolii şi, fiindcă eram sigură că n-aş fi putut niciodată să articulez cuvintele pe care le scriam fără probleme, refuzasem oferta.

Acum pierdusem autobuzul, deoarece dădusem peste grupul care repeta într-o sală de muzică goală şi mă oprisem să-i ascult. Fusesem copleşită de nevoia imperioasă de a intra, de a mă prezenta şi de a începe să dau glas opiniilor mele. Aveam tone de opinii înlăuntrul meu. De asemenea, mă temeam că pur şi simplu ar fi putut exploda din mine, făcând ravagii şi lăsând în urmă dezastre.

Existau o mulţime de lucruri care îmi lipseau din pricina felului meu tăcut de a fi. Şi, într-adevăr, nu mai eram chiar aşa de tăcută. Acasă spuneam ce gândeam, indiferent de consecinţe.

Am privit încruntată şcoala în timp ce deschideam uşa de la ieşire. Cu certitudine, era timpul pentru o schimbare. O simţeam venind.

Cu un oftat de regret, m-am repezit înainte, căutându-l pe Marco din priviri şi găsindu-l singur în faţa porţii, în aşteptarea mea.

Din motive întemeiate, în ultimul an, Marco mă aşteptase în faţa porţii în cele mai multe zile, privind cum mă urcam în autobuz. Existaseră mai multe dăţi în care întârziasem şi el mă condusese pe jos acasă. În cele mai multe ocazii, întârzierea nu fusese din vina mea, dar recunosc că, de câteva ori în ultimele luni, întârziasem în mod deliberat, doar ca să fiu în preajma lui.

Eram dependentă de sentimentele dinlăuntrul meu atunci când eram împreună sau atunci când mă gândeam la el — şi mă gândeam mult. Nu mă făcea să mă simt o tocilară timidă, ciudată. Şi, spre încântarea şi surprinderea mea, am descoperit că îl puteam face pe Marco — acest băiat care era în mod

cert predispus la gânduri negre — să râdă. Râdea la glumele şi la ironiile mele şi remarca în mod constant cât de isteaţă eram, de parcă ar fi fost ceva mai degrabă de respectat decât de ironizat. Când mă uitam la el, stomacul mi se făcea ghem, pulsul o lua razna şi aveam acele furnicături delicioase în tot trupul.

Voiam cu disperare să mă sărute.

Nu-mi dădeam seama dacă şi el simţea la fel. Aveam cincisprezece ani acum şi o înălţime de un metru optzeci. Băieţii de la şcoală începuseră să-mi acorde mai multă atenţie de când îmi crescuseră sânii şi mă împlinisem în zona şoldurilor. Dar nu ştiam dacă şi Marco remarcase lucrurile astea.

În ultimul an mă surprinsese. Nu era cea mai vorbăreaţă persoană de pe planetă, dar era răbdător cu întrebările mele, chiar dacă la multe dintre acestea nu-mi răspundea. Mă lăsa să sporovăiesc despre cărţile pe care le citeam şi despre muzica pe care o ascultam şi chiar părea interesat atunci când o făceam.

De asemenea, fusese alături de mine atunci când îi spusesem despre familia mea care trecuse prin una dintre cele mai dificile situaţii. Când am împlinit treisprezece ani, sora mea, Ellie, a fost diagnosticată cu o tumoare cerebrală şi, cu toate că se dovedise a fi benignă, întreaga tărăşenie ne speriase pe toţi de moarte. La fel cum se întâmplase şi în cazul intervenţiei chirurgicale pe creier prin care trebuise să treacă. Nu mai vorbisem cu nimeni despre asta sau despre efectul pe care îl avusese asupra mea, dar Marco m-a ascultat şi, cumva, a reuşit să-mi ofere alinare în tăcerea lui

Odată cu descoperirea faptului că era un mare confident, mai descoperisem şi că nu era atât de îngrozitor la şcoală pe cât lăsase să se înţeleagă. Cu toate că unii dintre prietenii lui aveau probleme la şcoală, Marco era liniştit şi se ţinea departe de drame. Înălţimea şi statura îi făceau pe ceilalţi elevi să fie precauţi în ceea ce-l privea. Înfăţişarea lui plăcută şi faptul că era american îl făcuseră popular. Iar intensitatea cu care nutrea gânduri negre îi crease reputaţia de a fi rece, aşa că toate aceste aspecte combinate îi asiguraseră respectul. Ştiam că nu era genul de băiat rău, în pofida zvonurilor care se auzeau. Studia şi lucra cu un meditator. Trecuse toate examenele în anul precedent, excelând la desen, tehnologie, matematică şi educaţie fizică. Avea meditator la engleză, iar notele îi asigurau promovarea.

— De data asta de ce-ai mai întârziat? m-a întrebat, potrivindu-şi paşii după ai mei.

Am ridicat din umeri, nu prea dornică să vorbesc despre faptul că eşuam în viaţă.

— Ar trebui să fiu îngrijorat?

Faptul că i-ar fi putut păsa suficient încât să fie îngrijorat pentru mine mă făcea să fiu sentimentală şi să simt călduri pe dinăuntru. I-am oferit un zâmbet.

— Nu.

A ridicat din sprâncene.

— Chiar n-ai de gând să-mi spui?

Am chicotit, dând cu piciorul într-o piatră de pe drum.

— Nici tu nu-mi zici unele chestii.

Marco a părut să proceseze asta.

— Păi, ce vrei să ştii?

Hotărând că azi era un moment potrivit să încerc să fiu curajoasă, l-am întrebat:

— De ce nu vorbeşti despre familia ta?

Mi-a aruncat o privire, de parcă ar fi spus: „Ar fi trebuit să ştiu c-ai să ajungi acolo.“

— Nu prea mă înţeleg cu ei, a recunoscut el.

— Cu toţi?

De vreme ce proveneam dintr-o familie unită, ideea că Marco se înstrăinase de a sa nu-mi pica bine. Ştiam cât de fericită mă făcea familia mea. Voiam ca Marco să fie la fel de fericit.

— Cu Nonna, poate — bunica mea, adică. Nu cu Nonno — bunicul. Şi nici cu unchiul Gio. Soţia lui e drăguţă. El, nu prea.

Nu-mi plăcea deloc cum sunau toate astea şi voiam să ştiu mai multe, însă această informaţie era mai mult decât scosesem de la el în trecut, aşa că am decis să nu-mi forţez norocul.

— Am întârziat fiindcă ascultam echipa de dezbateri. Profesorul meu de politică m-a rugat să intru şi eu în echipă la începutul anului. Am spus nu şi acum îmi doresc să n-o fi făcut. Trebuie să mă port mai matur, mai bărbăteşte, Marco.

Am oftat.

— Deja o faci. Trebuie doar să crezi. Această presupusă timiditate *a ta e* numai în capul tău.

— Şi când ai devenit aşa deştept?

Marco a râs şi s-a oprit. M-am oprit şi eu, făcând ochii mari, căci el mă privea insistent.

— Eşti prima persoană care îmi spune asta.

A clătinat din cap.

— Nu sunt deştept, Hannah.

Ignorând fiorul care îmi cobora de-a lungul şirei spinării, i-am aruncat o privire dezaprobatoare şi l-am ocolit ca să mă aşez pe treptele clădirii de

apartamente în stil georgian în faţa căreia ne aflam. Am ridicat privirea spre el, cu o mină foarte serioasă.

— Marco, nu trebuie să fii tobă de carte ca să fii deştept.

Marco s-a uitat fix la mine preţ de câteva secunde, iar apoi a oftat în timp ce-şi aşeza trupul înalt pe treaptă, lângă mine. Braţul i s-a frecat de al meu şi căldura care a năvălit a explodat înlăuntrul meu. Mi s-au înroşit violent obrajii, dar Marco n-a observat. El privea pierdut în stradă, părând căzut pe gânduri. În cele din urmă, m-a întrebat liniştit:

— Şi tu crezi că sunt deştept?

— Da, i-am răspuns fără să şovăi.

Chiar credeam că era deştept. Şi talentat. Şi mult mai mult decât îşi dădea el seama.

I-au zvâcnit buzele.

— Nu cred că ţi-am spus ceva deştept.

— Ai un simţ al umorului sec şi isteţ. Îmi înţelegi glumele, am spus zâmbind şi înghiontindu-l cu braţul.

Când a zâmbit şi el, am continuat:

— Întotdeauna gândeşti înainte de a vorbi. Unii dintre cei mai inteligenţi oameni din lume n-au învăţat cum să facă asta.

M-a privit în adâncul ochilor, iar eu m-am prăbuşit în adâncul meu de parcă aş fi fost în montagne russe. Nu mai fuseserăm niciodată atât de aproape unul de celălalt.

— Pun pariu că părinţii tăi îţi spun mereu că eşti deşteaptă, a murmurat el.

— Mda, vor să cred în mine.

— Asta-i bine. Ar trebui să crezi în tine.

Am luat o decizie impulsivă chiar în acel moment şi palmele au început să-mi transpire în timp ce sângele îmi năvălea în urechi.

— Sunt de părere că a crede în tine înseamnă să trebuiască uneori să fii curajos.

Înainte ca Marco să poată să-mi răspundă, m-am aplecat şi mi-am lipit buzele de ale lui. Inima îmi bătea nebuneşte în piept, aşa că de-abia mai auzeam altceva în afară de bătăile sale. Marco a încremenit sub sărutul meu, dar eu nu m-am retras. În loc de asta, am pus şi mai multă presiune în sărut. Câteva secunde mai târziu, am simţit căldura mâinii lui Marco pe talia mea şi buzele mişcându-i-se lipite de ale mele.

N-am avut timp să mă simt uşurată sau triumfătoare, deoarece mă săruta şi el, preluând controlul sărutului şi dându-mi hormonii peste cap. M-am înroşit

toată, mă furnicau buzele şi tot ceea ce voiam era să mă scufund mai adânc în el şi să-i simt mâinile peste tot trupul meu.

Brusc, mâinile mele au căpătat o viaţă proprie, una venind să se aşeze pe genunchiul lui, în timp ce cealaltă l-a prins de ceafă.

Mă strângea de talie şi am oftat involuntar, buzele deschizându-mi-se odată cu sunetul. Aproape instantaneu am simţit atingerea limbii lui Marco pe limba mea şi surprinzătoarea săgeată de dorinţă care m-a lovit între picioare m-a făcut să înţepenesc şocată.

Şi uite aşa m-am trezit împinsă la o parte atunci când Marco s-a ridicat brusc în picioare.

Gâfâind, am ridicat ochii spre el şi m-am uitat cum îşi trecea mâinile prin părul negru scurt şi peste faţă. Apoi a lăsat mâinile în jos şi trăsăturile sale încordate mi-au fost dezvăluite în timp ce şi-a coborât privirea neîncrezătoare.

Înainte să spun un cuvânt, Marco a coborât treptele şi s-a făcut nevăzut.

Capitolul 4

Cei din anul al patrulea au izbucnit într-o conversaţie furtunoasă de îndată ce a sunat clopoţelul. Scaunele au hârşâit pe podea, caietele au fost îndesate în ghiozdane, iar prietenii care fuseseră separaţi în planul meu de aşezare s-au reunit în timp ce se îndreptau spre uşă.

Terminasem un an de pregătire profesională la începutul verii şi acum mă aflam în primele două luni ale anului de stagiu. De îndată ce acest an avea să se încheie, urma să fiu pe deplin calificată. După asta abia venea partea grea — găsirea unui post permanent de profesoară.

Mă simţeam încrezătoare că ştiam ce făceam, dar, din când în când, cineva îmi amintea că abia începeam şi că avea să existe acel moment de panică. Nu puteam îngădui ca acest sentiment de îndoială de sine să câştige şi cu siguranţă nu puteam să-l las să se arate. Copiii erau ca prădătorii — arată un semn de slăbiciune şi te vor doborî.

Privirea mea s-a încrucişat cu cea a lui Jarrod Fisher în timp ce acesta îşi strângea alene lucrurile. Prietenii lui, doi dintre copiii-problemă din clasa asta, stăteau lângă banca lui, aşteptându-l. Din câte auzisem, îi urmau exemplul lui Jarrod, dar, la ora mea, Jarrod nu era o pacoste, cu toate că prietenii lui erau nişte pramatii insuportabile. Auzisem, totuşi, poveşti de la ceilalţi profesori, potrivit cărora Jarrod putea fi o pacoste. Înjura, răspundea înapoi şi întrerupea lecţia.

M-am întrebat ce îl făcea să intre în conflict cu ceilalţi profesori. Aveam şi eu parte de latura lui impertinentă, dar niciodată într-o manieră agresivă.

— Jarrod, pot, te rog, să vorbesc puţin cu tine? l-am întrebat, apoi le-am făcut semn cu mâna prietenilor lui să părăsească sala, împreună cu restul elevilor.

Ca de obicei, m-au ignorat, uitându-se la liderul lor.

Ca de obicei, nu am cedat.

— Băieţi. Afară. Acum.

Băieţii mi-au aruncat priviri murdare, dar s-au întors şi au ieşit din sala de clasă. Jarrod s-a ridicat, întinzându-şi trupul înalt. Şi-a înşfăcat rucsacul şi a venit încet spre mine, cu un mic zâmbet superior jucându-i pe buze. La cincisprezece ani, avea deja un metru optzeci şi cinci. Din prima clipă în care intrase în sala mea de clasă, pielea lui închisă la culoare şi ochii albaştri îmi amintiseră de o anumită persoană din trecutul meu. După ce am descoperit fotografia în urmă cu două seri, asemănarea părea cumva şi mai pronunţată. Fireşte, Jarrod era mai puţin predispus să nutrească gânduri negre, dar poate că era la fel de furios, dincolo de farmecul lui arogant. Uneori era greu să nu te

întrebi ce anume provoca acea furie într-un băiat atât de tânăr. Alteori era greu să încerci să nu-ţi pese de asta şi doar să-i predai engleză.

— Ce s-a întâmplat, domnişoară Nichols?

Stătea gârbovit în faţa catedrei, simţindu-se complet în largul lui cu mine.

— Mâine vă voi înapoia primele variante ale eseurilor, dar am vrut să ştii că te-ai descurcat excepţional.

L-am studiat, ştiind că în acest băiat arogant era ceva mai mult decât părea la prima vedere. Trebuia să fie. Ştiam asta după ce citisem minunatul eseu despre frăţiorul lui.

— Eşti foarte intuitiv, Jarrod.

A făcut ochii mari.

— Serios?

— Am scris nişte notiţe. Poţi să te uiţi peste ele mâine. Am vrut doar să ştii că mi-a făcut plăcere.

I-am aruncat o privire cunoscătoare.

— Dacă ai munci aşa la toate orele, te-ai descurca foarte bine. Ar trebui să începi să te gândeşti la universitate.

Scânteia care se aprinsese în ochii lui la auzul laudelor mele s-a stins, dar mi-a oferit un zâmbet obraznic.

— Şi de ce-aş face asta? N-ar mai fi nicio provocare pentru profesori.

L-am privit cu reproş.

— Jarrod.

A ridicat din umeri.

— Mă calcă pe nervi. Domnul Rutherford o face dinadins. N-am de gând să stau şi să înghit.

Nu ştiam dacă era sau nu adevărat, dar de vreme ce domnul Rutherford, un profesor de matematică, mă enerva ori de câte ori ne încrucişam drumurile, n-am putut să găsesc cuvinte pentru a-l contrazice. În schimb, am continuat cu:

— Nu înjura. Şi nu lăsa pe nimeni să stea în calea viitorului tău. Eşti un puşti tare isteţ. Ar trebui să faci ceva în privinţa asta.

— Dacă spuneţi dumneavoastră, domnişoară Nichols.

— Aşa spun. Poate că şi ceilalţi profesori ar spune la fel, dacă ai înceta să-i mai freci la creier.

Şi-a ridicat capul.

— tocmai aţi vorbit vulgar? M-a ironizat el.

M-am blestemat în sinea mea, ştiind că aş fi dat de bucluc dacă m-ar fi reclamat. Uneori era greu să separ predatul copiilor de voluntariatul cu adulţii.

Când înjuram în faţa clasei mele de analfabeţi, nu era mare scofală. Dar să înjur în faţa adolescenţilor? Nu prea e o dovadă de profesionalism. Am scuturat din cap cu nevinovăţie.

— Nu-mi amintesc să fi făcut asta, nu.

Jarrod a izbucnit în râs.

— Uitaţi, ceilalţi profesori nu sunt ca dumneavoastră. Sunt imuni la farmecul meu. Asta-i problema. Şi cu asta, basta.

— O, Jarrod!

I-am aruncat o privire miloasă prefăcută.

— Nu sunt fermecată de tine. eşti chiar atât de fermecător. Sunt doar plăcut surprinsă de abilităţile tale.

— Cum spuneţi dumneavoastră, domnişoară Nichols.

Mi-a făcut cu ochiul şi apoi a ieşit din clasă, împăunându-se de parcă viaţa ar fi fost o glumă bună. Totul era doar prefăcătorie. Se trăda prin acea atitudine de rahat pe care o afişa.

Deşi ne înţelegeam cât de cât, tot mă întrebam dacă sfaturile şi încurajările mele puteau să penetreze barierele pe care le ridicase în jurul său. Ştiam totul despre ridicatul zidurilor. Uneori ai nevoie de zidurile alea pentru a ţine oamenii la distanţă, deoarece, dacă i-ai lăsa înăuntru, ar dizolva adezivul care ţine părţile esenţiale din tine laolaltă... Dar există momente în care trebuie să înveţi să cobori acele ziduri, pentru a permite oamenilor să intre, întrucât sunt adezivul care te ține laolaltă.

Poate că aş avea o şansă mai bună să ajung la Jarrod dacă aş fi mai pricepută în a recunoaşte eu însămi diferenţa. Învăţasem de tânără că era o imensă distanţă între teorie şi practică.

Uneori pur şi simplu nu mă puteam extrage din teorie.

Aveam motivele mele.

Am întins mâna să-mi iau geanta, gata să-mi strâng lucrurile şi să mă întorc acasă, să corectez temele. Îndesând un dosar în geanta largă, am auzit un foşnet şi am ştiut exact ce se întâmplase. Boţisem fotografia.

Cu mâinile tremurânde, am căutat-o şi am tras-o afară, netezind-o cu vârfurile degetelor. De ce o păstram? De ce o adusesem la şcoală?

Privind lung fotografia mea — o versiune de şaisprezece ani a mea, mai tânără, mai infatuată şi mai romantică —, zâmbind în faţa aparatului pentru selfieul pe care îl făcusem cu prietenul meu, Marco, băiatul de care mă îndrăgostisem lulea, m-am întrebat, nu pentru prima oară, unde dispăruse acea versiune a mea.

Era nostim... Uneori mă întrebam dacă o pierdusem din pricina lui Marco, şi totuşi, cred că n-o găsisem până când nu-l cunoscusem pe el.

Nu-mi puteam explica cum de am ştiut că ceva nu era în regulă atunci când mi-a trimis Marco un mesaj să ne întâlnim. Nu că n-ar mai fi făcut-o până atunci. Ne mai întâlniserăm de multe ori la o bibliotecă, pentru a-l ajuta cu temele la Engleza superioară — un curs pe care nu trebuia să-l facă, deoarece se angajase deja ca ucenic la un tâmplar din Edinburgh. Totuşi, asta nu părea să fie suficient pentru Marco. Era ca şi când s-ar fi provocat pe sine, încercând să-şi dovedească faptul că putea să facă ceea ce îi spuneau alţii că nu putea. Mă surprinsese în ultimul an şi jumătate cu determinarea lui tăcută.

Nu era întotdeauna legat numai de şcoală. Uneori îmi trimitea mesaje pentru a ne întâlni la un magazin sau la un restaurant, doar pentru a petrece următoarele câteva ore hoinărind pe străzile din Edinburgh în compania lui, eu sporovăind în timp ce el asculta în cea mai mare parte a timpului. Despre acel sărut de demult, acel sărut impulsiv, nu se discuta niciodată. Mă evitase timp de o lună după acel sărut. Dar faptul că-l sărutasem şi apoi mă respinsese fusese cumva eliberator. Bine, duruse ca naiba şi mă simţeam umilită, dar, după un timp, am început să-mi dau seama că lumea nu se sfârşise. Făcusem ceva pentru mine, ceva curajos, şi dusesem bine treaba până la capăt. Asta îmi schimbase perspectiva. Acum vorbeam la ore şi mă apăram pe mine şi pe prietenii mei împotriva insultelor. Am mers la competiţie cu nuvela pe care o scrisesem şi cu care mă îndemnase profesoara mea de engleză să mă înscriu şi m-am alăturat şi echipei de dezbateri.

Cam ăsta a fost motivul pentru care Marco a reînceput să vorbească cu mine. Eu, fireşte, am pierdut autobuzul după prima mea întâlnire cu echipa şi, când am ieşit, el mă aştepta. N-a scos niciun cuvânt despre sărut. Doar se prefăcea că nu se întâmplase niciodată.

Totuşi, de vreme ce petreceam timpul cu el, eram capabilă să-mi ascund dezamăgirea foarte adânc înlăuntrul meu.

De obicei eram cuprinsă de încântare când mă aflam pe drumul spre întâlnirea cu el. Şi totuşi, de data asta, în timp ce mergeam la lăsarea serii spre Grădinile Douglas, eram cuprinsă de presimţiri.

Micile grădini care se întindeau de-a lungul râului Water of Leith erau goale. Cu excepţia siluetei masive care stătea aşezată pe o bancă.

— Marco?

A dat din cap în direcţia mea şi, pe măsură ce mă apropiam, trăsăturile lui deveneau mai clare, la fel ca şi umflătura roşie de sub ochiul lui stâng. Am tras aer în piept şi m-am dus grăbită spre el, aşezându-mă pe bancă. Fără să mă gândesc, am ridicat mâna spre faţa lui, urmărind conturul pielii de sub vânătaia care se mărea.

— Ce s-a întâmplat?
Părea pierdut. Am simţit o durere în piept pentru el.

— Unii oameni se tem de mine. Din pricina înălţimii, a constituţiei, a zvonurilor, a reputaţiei.
Colţul gurii i s-a ridicat a dispreţ.

— Iar alţii văd în asta o provocare. Eu, o provocare.
Înfuriată pentru el, am coborât mâna pentru a o pune pe umărul lui.

— Ce-a spus unchiul tău când a văzut?
Marco a pufnit.

— Hannah, cine crezi că a făcut asta?
Nu ştiam ce voiam mai tare: să plâng pentru el sau să abat o lume de durere asupra unchiului său. Niciodată n-aş fi putut să înţeleg cum un adult putea abuza un copil aflat sub protecţia lui, deoarece nu cunoscusem nimic altceva decât iubirea şi devotamentu.l Ştiam că şi Cole suferise abuzuri din partea mamei sale, iar Jo din partea tatălui ei. Mă simţisem neajutorată auzind asta. Acum mă simţeam la fel.

— A... a mai făcut asta până acum?
A clătinat din cap.

— Şi probabil că nici n-o să mai facă. Mătuşa Gabby a sărit până în tavan. I-a spus că, dacă mă mai atinge vreodată, îl părăseşte.
L-am strâns de umăr.

— Îmi place mătuşa ta Gabby.
Asta l-a făcut să zâmbească.

— Da, e tare.

— Le-ai spus bunicilor ce-a făcut?

— Hannah...
A zâmbit trist.

— Nonno mă urăşte. Nu dă doi bani. În Chicago eram o persoană dezagreabilă. Pierdeam vremea cu indivizi care se ocupau de lucruri cu adevărat rele. De asta bunicii m-au trimis de acasă.
Intrigată, m-am aplecat în faţă.

— De ce crezi că bunicul tău te urăşte?
Tatăl mamei mele murise înainte ca eu să mă nasc, dar tatăl tatei încă trăia şi mereu mă copleşea cu dragostea lui de cele câteva ori pe an când ajungeam să-l văd. Nu puteam să înţeleg cum un bunic îşi ura nepotul.

— Sunt pe jumătate afro-american. Bunicul meu italian nu poate suporta

faptul că scumpa lui fiică s-a culcat cu un tip de culoare.

Am rămas cu gura căscată din pricina şocului.

— E cumva rasist?

Marco a ridicat din umeri.

— Tatăl meu ar fi putut să fie japonez, evreu sau mexican, şi asta tot l-ar fi scos pe Nonno din sărite. Ceea ce conta era că tata nu era italian şi că părinţii mei nu erau căsătoriţi atunci când mama a rămas însărcinată. Nonno este de modă veche şi un tradiţionalist sadea.

Puteai să-i spui cum voiai. Nu exista nicio scuză să maltratezi un copil; şi s-o faci din cauza geneticii? Eram furioasă pentru Marco.

— S-a purtat cumplit cu tine?

Marco a ridicat iarăşi din umeri, dar, de data asta, mi-a susţinut privirea atunci când mi-a spus:

— Mama mea l-a cam abandonat pe tata, iar bunicii au refuzat să-l lase în preajma mea. El a renunţat şi şi-a luat zborul înainte să împlinesc un an. Mama a mai stat vreo câţiva ani, numai că n-a prea fost mamă. Avea doar şaptesprezece ani când m-a avut pe mine. Şi n-a putut înghiţi faptul că tatăl ei, pe care cândva îl idolatrizase, nu suporta s-o vadă în faţa ochilor şi masiva dezamăgire pe care ea o reprezenta. Aşa că şi-a luat şi ea zborul M-a lăsat cu ei.

Mi-am simţit stomacul greu.

— Cât de rău a fost?

M-a privit drept în ochi şi mi-am dat seama după expresia lui că n-avea de gând să-mi spună. Totuşi, alegând să nu-mi spună, a lăsat ca imaginaţia mea să lucreze peste program şi nu mai simţeam nimic în afară de furia îndreptată asupra bunicului său şi nevoia de a-l proteja pe Marco.

— Nonna e grozavă. A încercat să compenseze... orice altceva. Şi cea mai mare parte a familiei mele italiene este grozavă. Din păcate, n-am ajuns să locuiesc cu ei.

— Aşadar, ai intrat în belele şi te-au trimis aici, la unchiul tău?

A încuviinţat, iar pe chipul lui frumos s-a iscat o încruntare.

— La fratele mai mare al mamei. Mătuşa mea Gabby este scoţiano-italiană, dar tatăl ei e de loc din Chicago. A venit în vizită cu ani în urmă şi unchiul Gio s-a îndrăgostit de ea. Le-a venit ideea cu restaurantul, părinţii ei aveau capitalul, el s-a mutat cu ea aici şi aşa s-a născut *D'Alessandro.*

Între noi s-a lăsat tăcerea şi deodată m-am simţit ciudat să-l mai ating. Am lăsat mâna în jos şi m-am rezemat din nou de spătarul băncii. Mi-am îndreptat privirea asupra lungimii picioarelor sale şi m-am gândit că, dacă ar fi vrut, Marco ar fi putut să riposteze. Dar n-a făcut-o. Nu ştiam dacă din respect sau fiindcă refuza să se coboare la nivelul unchiului său. Ştiam numai că asta mă făcea să ţin şi mai mult la el.

— De asta mi-ai trimis mesajul?
Vocea mea suna prea tare în grădinile care începuseră să se întunece.

— Nee. Ţi-am trimis mesajul ca să ieşim împreună. Să vorbim.
Am râs încet.

— Tu? Să vorbeşti?
M-a cuprins un val de căldură la vederea zâmbetului său.

— Eu vorbesc. Tocmai am făcut-o, nu-i aşa?

— Aşa se pare. Dar de obicei tu eşti mai mult un ascultător.

— Mă rog.
A clătinat din cap, continuând să zâmbească.

Vrând să-l fac să zâmbească în continuare, am încercat o conversaţie mai uşoară.

— Ei bine, ai spus că vorbeşti, aşadar, am de gând să te fac să vorbeşti mai mult.
— Zău?
Am încuviinţat, întorcându-mă pe o parte şi petrecându-mi braţul de-a lungul spătarului băncii. Marco şi-a schimbat şi el poziţia, întorcându-se spre mine.

— Ia să văd... bine. Care e cântecul tău preferat?

— „Dirt Off Your Shoulder” de Jay Z.
Am izbucnit în râs, iar zâmbetul i s-a lăţit.

— Minţi.
A ridicat din umeri.

— Serios? Cântecul preferat?
Marco a oftat, trecându-şi mâna prin păr. Părea pe jumătate ruşinat atunci când a replicat:

— „Hurt” de Nine Inch Nails.
N-am auzit niciodată de el. Dar cu certitudine urma să-l caut pe YouTube când aveam să ajung acasă.

— E bun. Adevărat, ştii tu.
Şi-a schimbat din nou poziţia, aşa că stătea pe o parte, cu faţa la mine.

— Vecinul lui Nonno a murit şi fiul ei a moştenit casa. Era un mare fan Nine inch Nails. Dădea muzica la maximum, enervându-l pe Nonno şi jumătate din cartier. Într-o după-amiază, când aveam doisprezece ani, Nonno m-a trimis să-i spun să închidă muzica. Dar, când am ajuns acolo, cânta „Hurt”. Până în acel moment nu prea dădusem atenţie versurilor. Nu pricep cum de erau ca o

scrisoare pe care ţi-o scrie cineva... ca să-ţi spună că nu eşti singur.

Din motive bine întemeiate, asta mi-a adus lacrimi în ochi. Nu voisem niciodată să protejez pe cineva aşa cum voiam să-l protejez pe el. Am crezut că, dacă vedea, avea să-i displacă. Dar şezând acolo cu el, privindu-l în ochi aşa cum şi el se uita în ochii mei, am ştiut că Marco putea să discearnă ceea ce simţeam pentru el. Şi de data asta n-a plecat. În schimb, expresia i s-a înmuiat, ochii i s-au umplut de căldură şi m-a întrebat:

— Care este cântecul tău preferat?

Mi-am reprimat lacrimile şi i-am surâs.

— Am crescut ascultând Bob Dylan. Mama e mare fană. L-ai ascultat vreodată?

Marco a dat din cap a negare.

— Nu prea.

— „Blowin' in the Wind", Ăsta e cântecul meu preferat. E un gen de cântec trist, dar mie nu-mi evocă timpuri triste. Îmi aminteşte de excursiile în Highlands cu întreaga familie sau lenevitul în casă într-o după-amiază de duminică, doar mama şi cu mine. Uneori presupun că amintirile asociate cu cântecul, mai curând decât cântecul în sine, îl fac să fie preferatul.

— Asta sună grozav. Mă bucur că ai o familie fantastică, Hannah. O meriţi.

M-am încruntat când mi-am dat seama ce insinua.

— La fel şi tu, Marco.

Când n-a răspuns, am lăsat la o parte frustrarea pricinuită de faptul că nu puteam să-l ajut cu viaţa lui de familie şi l-am întrebat:

— Filmul preferat?

Am văzut cum a schiţat un zâmbet şi m-am relaxat.

— Zi de instrucţie.

— Nu l-am văzut.

— Vom rezolva omisiunea asta. Dar al tău?

— Filmul meu preferat? Sau adevăratul meu film preferat?

A chicotit.

— Ambele.

— Filmul despre care le spun tuturor că e preferatul meu este *Cercul poeţilor dispăruţi.* E un film grozav, dar, în realitate, este filmul preferat al mamei.

— Şi al tău?

Am simţit cum mi s-au încălzit puţin obrajii.

— Bine, dar n-ai voie să spui nimănui.

A râs.

— Cât de rău este?

— În căutarea lui Nemo.

Marco a zâmbit.

— Nu e chiar atât de rău.

— Dintre toate filmele din toate timpurile, am ales *În căutarea lui Nemo.* Un film de animaţie.

A ridicat din umeri.

— Eu am ales *Zi de instrucţie.* Nu e ceea ce ar considera altcineva ca fiind un film bun —filmul preferat este acel film care îţi place tare mult. Un film pe care îl poţi vedea şi revedea, fiindcă, din motive bine întemeiate, pricepi ceva din el.

— Ai dreptate. Ai absolută dreptate. De acum înainte am să recunosc cinstit că e *În căutarea lui Nemo.*

— O, eu n-am spus asta, m-a ironizat el. Păstrează rahatul ăsta pentru tine până ce termini liceul

— Hei!

L-am pocnit în glumă cu pumnul în braţ şi el a izbucnit în râs. Privindu-l, ştiind că îi ridicasem moralul, mă simţeam de parcă cineva ne învelise într-un cocon cald. Legătura dintre noi se întărise.

— Următoarea întrebare. Cartea preferată?

Marco a făcut o grimasă comică.

— De parcă aş citi.

— Măcar ai citit câte ceva la viaţa ta, nu?

A râs şi mi-a întors întrebarea.

— Care e cartea ta preferată?

— Să ucizi o pasăre cântătoare.

În ochii lui strălucea ceva ce nu înţelegeam.

— Bună alegere.

— Aha, ai citit-o!

Marco a surâs şi a ridicat din umeri.

— Nu ştiu dacă ridicatul din umeri constituie un răspuns acolo de unde vii tu, Băiatule din Chicago, dar aici nu se pune.

— Ăstea-s o grăma' de cuvinte, isteaţo. Creieraşu meu nu prea-nţelege despre ce vorbeşti.

Surprinsă, am izbucnit în hohote de râs. Adeseori Marco era sarcastic şi îi făcea plăcere să fie ironic, dar această latură a sa, această latură glumeaţă, era scumpă la vedere.

— Nu mai ocoli întrebarea.

Am aşteptat ca el să înceteze să mai surâdă. Pe măsură ce zâmbetul îi dispărea de pe chip, în expresia lui îşi făcea loc ceva nou şi intens. Ne-am susţinut privirile reciproc şi aerul dintre noi a căpătat consistenţă.

— Să ucizi o pasăre cântătoare,

Mărturisirea sa m-a atins în adâncul sufletului. Poate că altcuiva nu i s-ar fi părut cine ştie ce faptul că aveam aceeaşi carte preferată, dar, chiar atunci, în întunericul tot mai dens, aveam impresia că era totul.

— Dacă ar fi să mergi la întâlnirea perfectă, unde ar fi asta?

Ceea ce voiam cu adevărat să-l întreb era cu *cine* ar fi.

Ştiam că întrebarea îl făcea să nu se simtă în largul lui, dar cred că tocmai de asta am insistat. Insistam să primesc răspunsuri cu privire la ce era între noi.

Privindu-mă, s-a încruntat.

— Ţi-am spus că nu merg la întâlniri, mi-a zis el calm.

Răspunsul nu m-a surprins, dar tot simţeam un junghi de dezamăgire.

— Tu? m-a luat Marco prin surprindere.

I-am zâmbit uşor.Îîntâlnirea perfectă. Cu el. Unde?

— Sună siropos, dar îmi amintesc că am citit o poveste de dragoste pentru adolescenţi pe care mi-a dat-o Ellie şi în ea era vorba despre o fată care întâlneşte un prinţ adevărat şi este de-a dreptul fantastică şi extrem de stupidă, zău aşa. Am râs agitată. Există foarte multe obstacole între ei, însă e o scenă în care el o duce la o cabană din ţara lui, departe de toate şi de toţi. Stau aşezaţi în faţa focului care trosneşte, bând şi mâncând, uneori vorbind, alteori nu. Era ca şi cum nu mai exista nimeni pe lume, doar ei şi nu ştiu…

M-am oprit, simţindu-mi obrajii aprinşi de jenă.

Din nou, între noi s-a lăsat tăcerea.

— Marco, de ce ai vrut să ne întâlnim în seara asta? l-am întrebat în şoaptă, rupând tăcerea.

De data asta n-a mai evitat întrebarea.

— Deoarece, a răspuns şi el în şoaptă, atunci când sunt cu tine, am senzaţia că totul va fi bine. Nu pot să-ţi explic.

Auzind această mărturisire copleşitoare am simţit cum pulsul începe să-mi bubuie şi, cumva, vocea mea a ieşit fermă şi calmă.

— Nu e nevoie.

— Filmul ăla a fost o porcărie, s-a plâns Sadie în timp ce ieşeam din sala de cinematograf şi intram în foaier. E clar un film pentru băieţi.

— Tu şi băieţii aţi hotărât la ce film să mergem, i-am amintit eu.

— Mda, fiindcă voiam ca ei să mă placă, a zis cu o voce arogantă, ca şi când ar fi trebuit să fie evident pentru mine că era musai să mă schimb pentru a-i fi pe plac unui băiat.

Îh. Te rog.

Dacă asta însemna să fii populară, preferam să mă las păgubaşă.

Al cincilea an la liceu se dovedea a fi diferit faţă de ultimii mei ani. Fostele mele prietene se făcuseră nevăzute pe măsură ce mă deschisesem şi devenisem mai încrezătoare, iar noile mele prietene erau sociabile — participau la o mulţime de activităţi extracurriculare la şcoală, dar cele mai multe dintre ele erau absolut, complet şi total nebune după băieţi.

Eu eram nebună numai după un băiat, dar acesta absolvise.

— Ăăă, Hannah? m-a întrebat Kieran, unul dintre tipii din grup, venind spre mine şi părând uşor agitat. Pot să vorbesc cu tine?

A făcut un gest cu mâna spre un colţ unde am fi avut puţină intimitate.

Sadie a făcut o grimasă răutăcioasă. Mi s-a strâns puţin stomacul atunci când mi am dat seama încotro se îndrepta asta.

Fără nicio tragere de inimă, l-am urmat pe Kieran spre colţ.

El şi-a vârât mâinile în buzunare, s-a uitat spre prietenii noştri şi apoi s-a întors spre mine cu un zâmbet nesigur.

— Aşadar... eu, ăăă... mă întrebam dacă ai vrea să ieşi cândva cu mine?

Rahat. Îmi displăcea asta. Detestam să îi resping pe toţi.

— O, Kieran, sunt flatată.

I-am zâmbit, în timp ce ridicam din umeri.

— Dar cred c-ar trebui să rămânem doar prieteni.

S-a încruntat.

— Asta-i tot?

Am dat afirmativ din cap, întrebându-mă ce altceva ar fi trebuit să-i mai spun.

El a pufnit, scoţând un sunet de arţag, şi s-a răsucit pe călcâie, păşind apăsat şi furios spre prietenii lui. Indiferent ce le-a zis, i-a făcut să se uite spre mine nedumeriţi.

Am scrâşnit din dinţi, cu două secunde înainte de a mă hotărî să le întorc spatele tuturor, când Sadie a venit fuguţa spre mine. Părea scoasă din sărite.

— Care e problema ta? m-a întrebat, cu braţele încrucişate la piept. Trei dintre băieţi te-au invitat să ieşi în oraş în ultimele două luni, Hannah, iar tu le-ai spus nu tuturor. Au început să creadă că eşti lesbiană.

Am dat ochii peste cap.

— Fireşte că aşa cred. E mai uşor să crezi asta decât faptul ca nu-mi place niciunul dintre ei.

— Kieran e sexy, s-a bosumflat Sadie. Crezi că eşti prea bună pentru el?

Încă o dată, de ce eram noi prietene?

— Nu. Eu doar... cred că-mi plac băieţii mai mari.

Era aproape adevărat şi speram că aveam să scap de ea.

Din fericire, asta a fost mişcarea corectă. Era ceva ce Sadie putea să priceapă. Expresia chipului ei s-a limpezit şi era pe punctul de a deschide din nou gura pentru a spune ceva, când o siluetă înaltă, familiară, mi-a atras atenţia.

Inima a început imediat să-mi bată nebuneşte.

Stând lângă fereastră, în apropierea scărilor rulante, era Marco. Ochii mei urmăreau linia umerilor săi laţi, apoi au urcat spre profilul lui. Inima îmi batea din ce în ce mai tare, o durere acută ce mi-a perforat pieptul atunci când mi-am dat seama că erea cu o fată, pe care o lipise de balustrada de lângă fereastră. Durerea s-a intensificat când şi-a aplecat capul s-o sărute.

S-o sărute pătimaş.

Cred că inima mi s-a spulberat într-un milion de cioburi.

Mi-am coborât privirea în pământ într-o încercare de a nu mai vedea lucrurile, încercând între timp să-mi recapăt suflul.

Marco şi cu mine ţinuserăm legătura de când terminase liceul şi se mutase la Colegiul Edinburgh. Lucra cu jumătate de normă în programul lui de ucenicie, urmând în acelaşi timp cursuri de tâmplărie şi lemnărie.

Ştiam asta deoarece încă mai ieşeam împreună. Vorbeam pe Facebook, ne trimiteam mesaje şi, din când în când, el mă suna şi ne întâlneam undeva, aşa cum o făcuserăm în acea seară în Grădinile Douglas. Nimic romantic nu s-a întâmplat niciodată şi el nu mi-a mai spus nimic la fel de gingaş ca în acea seară, dar începusem să sper că tensiunea sexuală pe care o simţeam între noi era reciprocă. Acum aveam şaisprezece ani. Băieţii îmi spuneau că eram drăguţă şi ştiam că datorită înălţimii şi siluetei păream mai mare decât o mulţime de fete de vârsta mea. Speram ca Marco să mă vadă cu alţi ochi. Însă nimic nu se schimbase.

Nu eram proastă. Ştiam că mai erau şi alte fete, deoarece unele se lăudau la şcoală că se cuplaseră cu el.

Totuşi, era altceva să-l văd cu ochii mei.

Sadie pocnea din degete sub nasul meu.

— Nu mă auzi?

Am clipit, încercând să respir peste durerea chinuitoarei iubiri neîmpărtăşite şi stupide.

— Ce e? am întrebat-o tăios.

— Am spus că am auzit un zvon potrivit căruia Scott Wilder te place. El e mai mare.

— Scott Wilder? Cel din anul şase?

Bucuroasă, Sadie a dat aprobator din cap.

— I-a spus prietenului său Jamie, iar Jamie este fratele mai mare al Amandei Eaton. Jamie i-a spus Amandei, care i-a spus lui Vicky, iar Vicky mi-a spus mie. Scott este aşa de sexy, Hannah! Ai fi tare norocoasă!

Şi aşa s-a făcut că, din pricina arsurii de dezamăgire din vintrele mele, m-am trezit că spun:

— Da. Este.

Sadie a făcut ochii mari.

— O, Dumnezeule! Neapărat îi spun lui Vicky să-i spună Amandei.

Dezamăgirea s-a transformat în furie şi am ridicat privirea să mă uit la Marco în timp ce o cuprindea în braţe pe fata cu care se întâlnise şi o conducea la scara rulantă.

— Nu te deranja, i-am spus. Mă voi împrieteni cu Scott pe Facebook. Pornim de acolo.

Când le-am zis că am o întâlnire, i-am pus pe mama şi pe tata să jure că vor păstra secretul. Unii membri ai familiei mele — cum ar fi Braden şi Adam — ar fi putut să devină hiperprotectori şi nu aveam de unde să ştiu cum ar fi reacţionat faţă de faptul că mergeam la întâlniri. Spre surprinderea mea, mama şi tata au fost de acord cu asta şi, în pofida numeroaselor priviri fioroase pe care tata i le-a aruncat lui Scott atunci când a venit să mă ia de acasă, s-au comportat destul de normal cu privire la toată tărăşenia. Mă rog, mama, cel puţin.

— Arăţi grozav! m-a complimentat Scott, care radia de fericire, în timp ce ieşeam din casă.

Nu mi se părea în regulă să-l folosesc pe Scott pentru a trece peste Marco, dar, puţin mai târziu, stând de vorbă, mi-am dat seama că el era de fapt un tip

de treabă. Şi ar fi trebuit să fi fost oarbă să cred că nu era sexy. Arăta bine şi era mai înalt decât mine. Asta constituia mereu un plus. Mă hotărâsem să-i acord o şansă şi, de vreme ce tot mă ducea la *D'Alessandro,* alesesem să mă îmbrac elegant. Purtam o rochie dreaptă, fără mâneci, până la genunchi, şi îmi pusesem o curea pentru a-mi sublinia talia. Pantofii cu tocuri ar fi mers de minune, dar alesesem balerini, deoarece nu voiam să fiu mai înaltă decât Scott. Aveam o senzaţie oarecum stranie să merg la prima mea întâlnire la restaurantul unchiului lui Marco, dar, de vreme ce el nu avea o relaţie prea grozavă cu unchiul lui, ştiam că nu exista şansa să dau peste el acolo.

— Mulţumesc. Şi tu la fel.

Şi chiar arăta bine. Era îmbrăcat cu pantaloni de stofă, cămaşă şi sacou. Foarte spilcuit.

Mi-a zâmbit şi mi-aş fi dorit, o, cum mi-aş fi dorit, ca zâmbetul lui să-mi stârnească fluturi în stomac, aşa cum se întâmpla ori de câte ori îmi zâmbea Marco.

— De secole îmi doream să te invit în oraş.

Am surâs.

— Ei bine, iată-ne!

— Hannah, tu nu eşti ca celelalte fete. Eşti atât de încrezătoare şi deşteaptă şi superbă! E oarecum intimidant.

Am făcut o mutră.

— Crede-mă, nu sunt intimidantă.

Scott nu părea convins.

Nu voiam ca cineva să mă pună pe un piedestal. Niciodată.

— Bine, sforăi, am răspuns, încuviinţând în cel mai serios mod cu putinţă. Nu pot să dorm culcată pe spate dacă dorm cu cineva, tocmai din cauza asta. Şi nu e un sforăit normal. E ciudat, un fel de sforăit foarte sonor, care este aproape la fel de deranjant ca sforăitul unui elefant. Ştiu asta fiindcă sora mea m-a filmat o dată cu telefonul. De atunci mi-e frică să mai dorm în aceeaşi cameră cu o altă persoană.

El a dat capul pe spate râzând, exact aşa cum aş fi vrut să facă.

— Când eram mică, de fiecare dată când mergeam în vizită la strămătuşa mai mare a tatei, Virginia, îi spuneam mătuşa Vagina. Părinţii mei erau îngroziţi şi n-aveau nici cea mai vagă idee cum să-mi explice nepotrivita eroare, aşa că am continuat să-i spun aşa până ce am înţeles diferenţa.

Scott se îneca de râs. Am ajuns la restaurant şi a ridicat mâinile în semn că se predă.

— În regulă, nu mai sunt intimidat.

— Bine.

Am surâs în timp ce el ţinea uşa deschisă pentru mine şi am păşit amândoi în căldura restaurantului.

Scott şi-a spus numele recepţionerei, iar aceasta ne-a condus până la salonul din spate, la o masă intimă pentru două persoane.

Când ne-am aşezat, am simţit puţină stingherealǎ, aşa că am apelat din nou la tachinare.

— Aşadar, corupătorule de minori ce eşti, cum te simţi la o întâlnire cu o fată de şaisprezece ani?

— Mă ajută faptul că nu arată de şaisprezece ani. Şi, oricum, o păsărică mi-a şoptit că în curând faci şaptesprezece.

— Peste câteva luni.

— Atunci vom avea amândoi şaptesprezece ani. O aniversare târzie, mi-a explicat el. Nu împlinesc optsprezece ani până în semestrul întâi la facultate.

— Unde te duci?

— Am depus cerere la toate cele obişnuite, dar noi vrem la St. Andrews.

— Noi?

— Părinţii mei se implică cu adevărat în cariera mea academică.

— Asta e bine. Uneori...

M-am oprit, rămânând fără cuvinte atunci când mi-am intersectat privirea cu a lui Marco.

Ce naiba?

L-am studiat, observând şorţul legat în talie şi tava cu farfurii murdare din mâinile lui. Marco era debarasor în restaurantul unchiului său. De când?

Am mişcat buzele, arcuindu-le într-un zâmbet care a dispărut rapid pe măsură ce procesam expresia lui Marco. Privirea lui a trecut de la mine la Scott şi înapoi la mine.

Şi-a încleştat maxilarul, iar încheieturile degetelor i s-au albit de cât de tare strângea tava. În ochi i se citea furia.

Am rămas cu gura căscată din pricina şocului atunci când s-a răsucit pe călcâie şi a dispărut din raza mea vizuală.

— Hannah? m-a făcut Scott atentă, aşa că mi-am întors privirea spre el.

— Iartă-mă. Am crezut că văd...

Am zâmbit vag.

— Nu contează. Ce spuneam?

M-am străduit din răsputeri să fiu atentă, deoarece Scott era drăguţ, încântător şi cu picioarele pe pământ. Nu era vreun american masiv, căzut pe

gânduri, care să continue să-mi arunce priviri fioroase ori de câte ori intra în salon.

După felul principal, Scott s-a scuzat pentru a se duce la toaletă, şi, de îndată ce s-a îndepărat, am întors capul şi m-am uitat după Marco. Restaurantul era prea aglomerat pentru a-l striga pe nume, însă am aşteptat până ce mi-a simţit privirea. S-a uitat la mine şi i-am făcut semn cu mâna.

A clătinat uşor din cap şi a ieşit.

Am simţit respingerea atât de acut, încât preţ de o secundă am rămas fără suflu.

Nu l-am mai văzut tot restul serii şi orice încercare de a nu mă lăsa distrasă a eşuat, căci eram cufundată în gânduri legate de Marco. N-am înţeles ce se întâmplase. Era gelos? Şi, dacă era gelos, atunci de ce, Doamne iartă-mă, nu mă mai invitase în oraş de ceva timp? Nu era ca şi când nu îl lăsasem să înţeleagă clar că îmi plăcea. Nu-i aşa?

Scott m-a condus acasă şi am reuşit cumva să-i răspund monosilabic. La uşa casei mele, i-am oferit un sărut grăbit pe obraz şi am dispărut înăuntru, simţindu-mă confuză, vinovată şi cam sătulă de toată treaba.

Capitolul 5

— Domnişoară?

— Domnişoară Nichols?

— Domnişoară!

Am ridicat brusc capul, concentrându-mi din nou atenţia asupra clasei din faţa mea. Cu toţii mă priveau întrebători.

Rahat. Devenisem neatentă. Din păcate, asta se întâmpla din ce în ce mai des în ultima vreme. De când găsisem blestemata aia de fotografie cu Marco şi cu mine, tot eram asaltată de amintiri din vremea când eram cu el. Asta depăşea limitele distragerii atenţiei şi enervării.

Am clipit de câteva ori, încercând să mă scutur de spectrul lui Marco în timp ce scrutam catedra şi încercam să-mi amintesc despre ce naiba vorbeam.

Corect. Despre şi simbolism.

Prefăcându-mă că nu trăsesem un pui de somn în Sala Tinereţii Uitate, am mers mai departe ca şi cum aş fi fost perfect conştientă de ceea ce se întâmpla în jurul meu.

— Aşadar?

M-am aşezat pe marginea catedrei,

— Pentru a încheia discuţia noastră despre simbolismul din carte, de ce credeţi că Steinbeck şi-a intitulat cartea ?

Privind prin sală, la clasa de anul al treilea, am văzut o mulţime de chipuri încruntate şi gânditoare. Totuşi, singurul chip care era de regulă încruntat şi gânditor, astăzi nu era aşa. Tabitha Bell era unul dintre elevii mei care răspundeau încontinuu la întrebări. Era plină de viaţă şi isteaţă, iar eu puteam de obicei să contez pe ea pentru a umple momentele de tăcere stânjenitoare. În timpul părţilor din oră în care fusesem pe deplin prezentă în această zi, remarcasem că ea doar se uita la tablă şi n-am auzit-o scoţând niciun sunet. Mă hotărâsem să n-o oblig să participe. Clar, ceva se întâmpla.

— Haideţi, gândiţi-vă! i-am îmboldit.

A sunat clopoţelul.

— Bine, am zis, acoperind zgomotele făcute de lucrurile pe care şi le strângeau şi de gălăgia tot mai mare. Ascultaţi! am strigat, captându-le din nou atenţia. Vreau ca mâine să veniţi cu un răspuns la întrebarea mea. De ce credeţi că Steinbeck şi-a intitulat cartea

Eram ceva mai mult decât enervată pe mine. Nu putusem să discutăm asta în clasă din cauza mea şi ştiam că cel puţin nouăzeci la sută dintre ei aveau să caute pe Google şi să capete o multitudine de răspunsuri care nu le aparţineau.

Uitându-mă cum ieşeau grăbiţi din clasă pentru a merge să ia prânzul, privirea mi-a căzut asupra lui Tabby.

— Tabitha.

În trecere, şi-a ridicat privirea spre mine, făcând ochii mari din pricina surprinderii.

I-am făcut semn cu mâna, iar ea a venit spre catedră, aşteptând în tăcere să se golească sala.

— Te simţi bine? am întrebat-o, îngrijorată. Azi ai fost foarte tăcută la oră. Parcă n-ai fost tu.

În ochii ei tineri au început să strălucească lacrimi.

— Mă simt bine.

— Nu pari să te simţi bine. Dacă ai vreo problemă cu temele, aş vrea să ştiu, să te pot ajuta.

— N-am probleme cu şcoala, s-a smiorcăit ea. Doar că...

Îi tremurau buzele.

— Azi-dimineaţă l-am văzut pe Jack Ryan sărutând-o pe Natasha Dingwall.

M-am abţinut la timp să nu-mi ţugui buzele de enervare. Jack Ryan era în anul al patrulea, coleg cu Jarrod la ora mea de engleză, în vreme ce Jarrod era doar obraznic, Jack Ryan era un rahat de doi bani, cu gura mare, lipsit de respect şi care ura femeile.

— Jack e iubitul tău?

Tabby a scuturat din cap şi eu aproape că am respirat uşurată.

— Nu... dar eu am crezut...

Şi-a şters lacrimile de pe obraji, iar eu a trebuit să-mi înfrânez pornirea de a ocoli catedra pentru a o îmbrăţişa.

— Tabby — mi-am plecat capul pentru a o privi solemn în ochi — azi ai senzaţia că e sfârşitul lumii. Mâine? Nu chiar atât de tare. Vei fi bine. Îţi promit.

Fără să pară câtuşi de puţin convinsă, Tabby a mormăit un mulţumesc şi a ieşit din clasă.

Am privit lung în urma ei, părându-mi rău, dar ştiind că va fi bine. Ştiam asta deoarece trecusem şi eu prin aşa ceva. Pe moment mă simţeam ca dracu', dar eram absolut convinsă că timpul avea să le vindece pe toate.

Totuşi, uneori, când dai peste fotografii stupide, îţi cam zgândără cicatricile.

— Iată-te!

Când am intrat în cancelarie, Anisha Patel, o colegă profesoară de engleză de la şcoală s-a grăbit să-mi iasă în întâmpinare. Zâmbea, iar ochii ei negri străluceau de bucurie.

— Te rog, spune-mi că n-ai niciun partener pentru nunta mea, căci vreau să te cuplez cu cineva.

Încurcată, m-am uitat la ea.

— Sunt invitată?

Nish era o drăguţă. De fapt, mă înţelegeam bine cu toţi colegii de la catedra de engleză. Nu se purtau cu superioritate faţă de mine, dat fiind faptul că eram stagiară; mă primiseră cu braţele deschise. Totuşi, Nish şi cu mine ne cunoscuserăm doar cu câteva luni în urmă, aşa că nu mă aşteptasem să fiu invitată la nunta ei. Vorbea în fiecare zi despre asta, la fel de mult cum vorbea şi despre superbul ei logodnic, Andrew, care lucra în domeniul construcţiilor, un tip al cărui şef colabora adeseori în proiectele lui Braden şi Adam.

Nish părea îngrozită.

— Nu te-am invitat? Ba sigur că te-am invitat. Nu-i aşa? a rostit, dând nepăsător din mână. Ei bine, eşti invitată la recepţie. Fireşte că eşti. Poftim.

S-a repezit la poşeta ei, a scotocit niţel prin ea şi a scos un plic.

— O invitaţie, a zis ea, întinzându-mi-o.

Luând plicul, i-am zâmbit.

— E foarte drăguţ din partea ta, Nish, dar nu mă aşteptam să primesc o invitaţie.

— Şşt. Fireşte că vei fi acolo. Şi pot să te cuplez?

A bătut încântată din palme.

— Îl cunosc pe tipul ăsta şi i-am spus cât de minunată şi deşteaptă şi amuzantă eşti şi, după ghinionul pe care l-a avut în trecut, chiar are nevoie să se întâlnească cu cineva ca tine.

Cu toate că mă simţeam flatată...

— Mulţumesc Nish, dar nu prea...

— Când ai avut ultima dată o întâlnire? Nu te-am auzit niciodată vorbind despre bărbaţi. Oh!

A făcut ochii mari şi s-a aplecat să mă întrebe în şoaptă:

— Îţi plac femeile?

— Nu, nu sunt lesbiană, i-am răspuns, fără să mă enervez că mă credea homosexuală, ci pentru că perpetua-mi singurătate îi făcea pe oameni să că eram homosexuală, în loc să creadă că pur şi simplu eram

fericită singură până ce aveam sa găsesc un tip pe care să-l suport în preajma mea suficient cât să mă angajez într-o relaţie.

— Îl voi lua pe Cole la nuntă.

— Aha, deci se ceva cu băiatul ăsta. Ştiam eu!

M-am uitat spre colega mea, Barbara, care părea amuzată de toată povestea, şi am întrebat:

— De ce în momentul ăsta e toată lumea nebună după bărbaţi? Mai sunt şi alte lucruri în viaţă.

Barbara a gemut:

— Vorbeşti de funie în casa spânzuratului.

Am oftat şi m-am întors din nou spre Nish.

— Cole şi cu mine suntem doar prieteni, dar vin cu el la nuntă. Fără cuplări.

— Apropo de băieţi — Eric, şeful catedrei, mi-a zâmbit de după sendvişul lui —, se pare că ai ceva admiratori, Hannah.

M-am strâmbat.

— Te referi la elevi?

Am scuturat din cap, ducându-mă la frigider să-mi iau sendvişul.

— Asta e din cauza faptului că sunt mai apropiată de vârsta lor.

— Cred că e mai mult din cauza faptului că porţi fuste strâmte, pantofi cu tocuri înalte şi bluze sexy, a spus Nish, râzând pe înfundate. Şi fireşte că aşa şi arăţi.

Colegii mei au izbucnit în râs văzând că mă încruntam.

— Aşadar, vrei să ştii cine te place? m-a întrebat Eric, zâmbind obraznic.

— Nu. Un nu hotărât.

— Jarrod Fisher e în clasa lui Rutherford. S-a încăierat cu un alt băiat, care a spus lucruri necuviincioase despre tine. Amândoi au fost pedepsiţi şi li s-au dat exerciţii. Şi mai sunt cei din anul şase de la mine. Un puşti m-a întrebat azi-dimineaţă în faţa întregii clase dacă sunt de părere că ar avea o şansă cu tine.

Am mormăit în sendvişul meu, facându-i să râdă, însă, la drept vorbind, nu era cel mai liniştitor sentiment din lume să ştii că unora dintre minorii cărora le predai le trec prin cap gânduri nepotrivite atunci când te privesc.

— Putem, vă rog, să nu mai vorbim despre asta?

— În regulă. Înapoi la Cole, atunci, a propus Nish. Eşti absolut sigură că voi doi sunteţi doar prieteni? Fiindcă poza pe care mi-ai arătat-o... dacă aş fi cu zece ani mai tânără...

Am surâs.

— Arată bine. Însă este cel mai bun prieten al meu. Nu aşa stau lucrurile între noi. Oricum, sunt prea ocupată pentru aranjamentele astea legate de o relaţie. Fără aranjamente, Nish. Vorbesc serios.

Stăteam în fostul meu dormitor, pe patul pentru o singură persoană, privind lung la cutiile din colţ, unde îndesasem fotografia lui Marco. Aveam senzaţia că mă bântuia şi singura modalitate de a împiedica asta era să o pun în cutiile pe care în cele din urmă aveam să le depozitez în apartamentul meu.

Auzind un cor de râsete de jos, am zâmbit. Era duminică. Dintotdeauna căminul meu fusese unul vesel. Eram norocoasă să am nişte părinţi care aveau o asemenea afecţiune sinceră şi un respect reciproc. Rareori se certau. Cele mai multe dintre certuri fuseseră între mine şi Dec pe măsură ce creşteam. Mi-a venit să râd. Bănuiesc că asta nu prea se schimbase cine ştie ce.

Mi-am trecut palmele peste cuvertura noului pat. În pofida schimbărilor, locul ăsta continua să-mi dea o senzaţie de siguranţă.

Un ciocănit în uşă m-a luat prin surprindere, aşa că am ieşit din reverie cu o tresărire. Jo a vârât capul pe uşă, urmată de protuberanţă şi apoi de restul persoanei. S-a uitat în jur şi a surâs, cu părul ei blond-roşcat lung, legat într-o coadă de cal ce se legăna.

— Asta îmi trezeşte nişte amintiri.

Când eram mai mică, iar Jo şi Cole începuseră să vină la prânzurile de duminică, între noi două se crease o legătură. Ellie era o soră mai mare grozavă, însă era din cale-afară de protectoare şi puţin prea idealistă şi romantică pentru gustul meu ca să ai deplină încredere în ea. Recunosc, şi eu moştenisem acelaşi filon romantic de la mama, dar eram mai puţin înclinată să cred în poveşti cu zâne. Jo era mai mult ca mine. Avea picioarele bine înfipte în pământ, chiar dacă uneori era cu capul în nori. Înainte de cină, noi două veneam pe furiş în camera mea şi îi spuneam toate secretele pe care nu le puteam dezvălui familiei mele hiperprotectoare.

— Ţi-l aminteşti pe Marco? m-am trezit întrebând-o.
Jo s-a oprit şi s-a întors spre mine surprinsă, făcând mari ochii ei verzi.

— Cum aş putea să uit? Prima ta iubire.
A fost mult mai mult de atât.

Am privit în altă parte, ignorând junghiul de durere.

— Hannah?
I-am aruncat o privire şi am văzut că se încruntase.

— Ce te-a făcut să te gândeşti la el?
Am ridicat din umeri, încercând cu nonşalanţă şi speranţă să nu dau greş.

— Mama m-a rugat să arunc unele dintre lucrurile mele vechi. În cutii am găsit o fotografie cu Marco. Cred că mi-a trezit amintiri vechi.

Gânditoare, Jo a venit spre mine şi s-a lăsat pe pat.

— Asta nu mă surprinde, a spus calmă. Îmi imaginez că ai nişte regrete în ceea ce-l priveşte pe Marco. A plecat din Scoţia înainte ca ceva să se fi întâmplat între voi.

Am simţit cum mi se strângea stomacul de nelinişte. Îmi displăcea să le ascund lucruri oamenilor pe care îi iubeam.

— Tu chiar te-ai schimbat după ce a plecat el, a continuat Jo blând. Ai devenit serioasă chiar dinainte de...

Ochii mei i-au găsit pe ai ei.

— Bănuiesc că asta este ceea ce face regretul.

Jo m-a luat de mână.

— Hannah, ai numai douăzeci şi doi de ani. Destul timp să-ţi găseşti „alesul”.

Forţându-mă să-mi reprim durerea, i-am zâmbit.

— Ştiu asta.

Frânturile din trecut pot deveni fantome neliniştite, neobosite în stăruinţa lor, asta dacă nu te hotărăşti să iei atitudine şi să le exorcizezi. Cred că pur şi simplu avusesem nevoie să-i rostesc numele lui Marco cu voce tare, să recunosc că mă gândisem la el. Probabil că ar fi însemnat mult mai mult dacă Jo ar fi ştiut tot adevărul, dacă ar fi ştiut întreaga poveste dintre mine şi Marco, însă era destul să-mi dau seama că ceea ce îmi spusese ea era adevărat. Eram prea tânără pentru a fi bântuită. Nu puteam permite ca această reînviere a unei existenţe care ar fi fost mai bine să fie uitată să-mi ruineze viaţa pe care voiam să mi-o croiesc.

Am exorcizat acele amintiri cu multă determinare, lăsându-le în urmă în fosta mea cameră şi, coborând pentru a mă alătura celorlaţi, m-am aventurat înapoi în prezent.

În camera de zi a părinţilor mei era gălăgie, în pofida faptului că nu reuşise să vină toată lumea la prânzul din această duminică. Ellie şi Adam erau acasă la ei, deoarece William avusese febră cu o seară înainte şi erau toţi trei epuizaţi. Unchiul lui Jo, Mick, şi soţia lui, Dee, erau plecaţi în vacanţă în Las Vegas, aşa că nici ei nu erau prezenţi, dar Jo, Cam şi Cole erau, la fel şi Liv, Nate, Lily şi January. Şi Joss şi Braden erau cu noi, împreună cu Beth şi Luke.

Mama pusese o masă pentru copii în fundul camerei, în jurul căreia şedeau Lily, Beth, Luke şi ea, căci era de serviciu săptămâna asta. O ţinea pe January în braţe şi încerca în acelaşi timp să-i supravegheze pe micuţi şi să se hrănească şi pe ea însăşi.

— Aşadar, am nevoie de o favoare şi e o rugăminte cam din pripă, i-am spus lui Cole, încercând să mă fac auzită peste gălăgia copiilor.

Din fericire, el era aşezat alături de mine.

— Mă faci curios, a spus el, ridicând o sprânceană. Continuă.

Am zâmbit, dând ochii peste cap.

— Ei bine, majestatea voastră, am primit o invitaţie pe ultima sută de metri la recepţia de nuntă a unei colege şi am nevoie de un partener. E sâmbăta viitoare.

— La ce oră?

— E petrecerea de după, aşa că bănuiesc că nu trebuie să fim acolo înainte de opt.

— Nicio problemă.

— Mi-ai salvat viaţa!

— Îl implori pe Cole să-ţi fie partener? a bombănit Declan din partea cealaltă a mesei.

Băiatul avea puteri auditive supranaturale.

— E jalnic, Hannah.

— Suntem cumva într-o pasă proastă fiindcă a trebuit să-ţi desprinzi chirurgical şoldul de-al lui Penny? i-am răspuns şi eu ironic. Spune-mi, Dec, cum te simţi când eşti biciuit la optsprezece ani?

Ce pot să spun? Fratele meu a scos la iveală latura matură din mine.

Declan mi-a aruncat o căutătură urâtă.

— Azi s-a dus la bunica ei.

— Cu tot cu bici?

— Ha, ha, ce amuzantă eşti!

Îl auzeam pe Cole râzând lângă mine, ceea ce l-a scos şi mai tare din sărite pe fratele meu.

— Zău? a zâmbit superior Dec. Când a fost ultima dată când cineva a vrut să iasă cu tine? Dacă ai nevoie de nişte ponturi, sunt bucuros să-ţi fiu de folos. Hai să începem cu faţa ta. S-ar putea să vrei să faci ceva în privinţa asta. Poate chirurgie plastică?

— Oh.

M-am înfiorat de parcă aş fi gustat ceva acru.

— Dacă e să continuăm să ne ironizăm reciproc toată seara, hai s-o facem la modul isteţ. Refuz să intru într-o bătălie a spiritelor cu unul lipsit de spirit. Este prea uşor. Şi mai curând aş zice că e şi insultător.

— Copii! a strigat mama spre noi, ţâţâind. Nu mă faceţi să vă amintesc că unul din voi are optsprezece ani, iar cealaltă e profesoară de engleză la liceu şi

are douăzeci şi doi de ani.

— Elodie, nu strica momentul vesel! s-a plâns Cam. Ăştia doi sunt distracţia mea săptămânală.

— Mă gândesc şi eu să-i filmăm şi să creez un blog săptămânal, i s-a alăturat şi Joss.

Înainte să mă pot gândi la o replică deşteaptă, am auzit-o pe mama ţâţâind din nou cu voce tare.

— Beth, mănâncă-ţi legumele. Sunt bune pentru tine. Hai, mănâncă mazărea.

— Nu vreau, a bâzâit ea şi ne-am întors s-o vedem împingând farfuria înapoi. Sunt nişte pizde afurisite.

În cameră s-a făcut linişte şi singurul sunet care s-a auzit a fost icnetul mamei.

Hohotul de râs s-a acumulat înlăuntrul meu şi a izbucnit brusc în timp ce Cole a pufnit şi el în râs. M-am prăbuşit peste el, cu faţa îngropată în umărul lui, şi am râs până ce a început să mă doară burta.

I-am auzit şi pe ceilalţi râzând şi, când m-am uitat în faţa mea, am văzut-o pe Joss, singura dintre noi îngrozită.

Ştergându-mi lacrimile, am întrebat-o, sperând că înţelege întrebarea:

— Cum?

— Am spus-o eu odată, s-a lamentat ea. Acum o repetă întruna.

— Mami? am auzit-o pe Beth, încurcată de reacţia noastră.

— Tot nu pricep.

Mama şi-a ţuguiat buzele din pricina afrontului.

Joss a oftat.

— Am scăpat un borcan de mazăre şi am crezut că adunasem toate boabele, dar mai târziu am mai găsit nişte dezertoare şi am uitat că Beth era de faţă.

— Pizde afurisite, a spus Beth imediat, evident amintindu-şi de momentul în care Joss găsise boabele de mazăre dezertoare.

Asta ne-a stârnit din nou.

Râdeam cu lacrimi.

— Puiule, ţi-am spus, n-ai voie să spui cuvântul ăsta, i-a zis Joss calmă, ignorându-ne pe toţi. Nu e un cuvânt frumos şi mami a greşit folosindu-l.

Beth i-a aruncat lui Joss o privire amuzant de mucalită, care sugera că era mai curând intrigată decât precaută.

Iar ne-am pornit, iar râsul lui Braden era mai sonor ca oricare altul.

— Iisuse, data viitoare îl va repeta la şcoală!
S-a frecat la ochi, netezindu-şi expresia amuzată.

— Dacă o va face, te las pe tine să explici.

— Cum rămâne cu solidaritatea? a mormăit Joss.

— De la tine a învăţat, aşa că tu eşti cea mai potrivită să rezolvi problema.
Privirea pe care i-a aruncat-o Joss nu era una de amuzament.

— Cu siguranţă e fiica ta, am spus, luând iar furculiţa.

— A lui Jocelyn? a întrebat Braden, în acelaşi timp cu Joss care a întrebat:

— A lui Braden?

— Exact.

Capitolul 6

Următoarea săptămână a zburat, luând cu ea munca şi voluntariatul, sala de sport şi clubul de carte. Până să se facă sâmbătă, abia aşteptam să am ceva timp liber, să-mi petrec seara alături de Cole, înconjuraţi de oameni pe care nu-i cunoşteam, să spunem glume şi să inventăm poveşti de viaţă pentru necunoscuţii cu care aveam să împărţim sala de recepţii.

Când am urcat în taxiul pe care îl comandase el ca să ne ducă la recepţie, aproape de centrul oraşului, l-am studiat aprobator pe Cole. Pentru această seară, alesese să fie conservator, îmbrăcându-se cu un costum din trei piese care îi acoperea cea mai mare parte a tatuajelor. Pentru a marca stilul său personal, a adăugat la betelia pantalonilor un lanţ care pornea din faţă şi se ducea în spate.

— Arăţi grozav, i-am spus zâmbind.

— Tu arăţi uluitor, a murmurat el, dându-mi un sărut scurt pe obraz.

Purtam o rochie neagră mulată şi pantofi albaştri cu platformă şi toc.

— Stephanie a fost de acord să mă însoţeşti în seara asta?

Auzind numele iubitei lui, Cole a ridicat o sprânceană, părând enervat.

— Nu.

M-am schimonosit.

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce. În ultima vreme se poartă ca o geloasă nebună. Nu doar din cauza ta, ci şi din cauza fetelor de la facultate, ba chiar şi a clientelor de la studio. Nu cred c-o să meargă.

— Cole, îmi pare tare rău.

M-am cuibărit la pieptul lui, în timp ce taxiul ieşea din oraş.

— N-ar fi mai uşor dacă am fi atraşi unul de celălalt?

— Mult mai uşor, a fost el de acord. Dar, vai, tu eşti imună la farmecele mele.

— Aşa cum eşti şi tu la ale mele, am oftat eu dramatic.

Cole a chicotit şi şi-a petrecut braţul pe după umerii mei.

— Într-o bună zi vei întâlni un tip cu care vei putea avea o relaţie normală, iar eu voi întâlni o tipă care să nu fie nebună de legat.

— O, visătorule!

Când am ajuns, recepţia de nuntă era în toi. O persoană pe care n-o cunoşteam m-a îndrumat spre masa pe care se aflau darurile de nuntă şi am pus şi noi cadoul nostru. L-am tras pe Cole de mână spre sala principală. Mesele şi scaunele fuseseră împinse pe marginile încăperii, iar luminile fuseseră diminuate. Oaspeţii dansau pe ring după playlistul DJ-ului, în timp ce alţii socializau pe la mese şi la barul din capătul îndepărtat al încăperii. Am zărit mireasa cu uşurinţă şi ne-am strecurat spre ea.

— O, Doamne! a strigat Nish fericită când m-a văzut. Arăţi uluitor!

Am râs.

— Aş zice la fel în ceea ce te priveşte. Arăţi minunat!

Am arătat spre Cole.

— El este Cole.

— Faimosul Cole!

Nish l-a îmbrăţişat, împărtăşindu-i bucuria. Cole a bătut-o pe spate oarecum stânjenit şi a încercat politicos să se desprindă din îmbrăţişare.

— O, Dumnezeule!

I-a zâmbit în faţă.

— Eşti chiar mai arătos în realitate! l-a complimentat ea, după care s-a întors spre mine şi mi-a aruncat o privire încruntată. Ce-i cu tine? Doar prieteni.

— În fine...

S-a întors brusc.

— Andrew!

Un tip arătos, îmbrăcat cu un kilt, s-a întors la strigătul ei şi a venit ţanţoş şi zâmbitor spre noi.

Nish l-a apucat de braţ şi l-a tras mai aproape.

— Hannah, el e soţul meu, Andrew!

După prezentări, am lăsat fericitul cuplu să socializeze şi ne-am îndreptat spre bar. Am trecut de masa la care şedeau colegii mei şi le-am făcut din mână.

— Vrei să mergem la ei? m-a întrebat Cole, urmărindu-mi privirea.

— Nee. Hai să pierdem vremea. Să imităm oamenii. Să mimăm iubirea, am glumit eu.

— Încep cu tine, domnişoară Cinism.

Am dat ochii peste cap în timp ce el a comandat băuturile. De îndată ce le-am primit, ne-am dus spre o masă liberă. Uitasem cât de ciudat putea să fie într-o încăpere cu un grup de străini care se cunoşteau între ei, dar nu te cunoşteau pe tine.

— Vom pleca în curând, i-am promis.

Cole a ridicat din umeri.

— Nu mă deranjează. Nish pare drăguţă.

— E lipicioasă.

Am clătinat din cap, privind-o cum o târa pe Barbara pe ringul de dans. M-am făcut mică în scaunul meu, sperând că n-avea să-mi ceară şi mie asta.

Am stat o vreme acolo, râzând, glumind şi punându-ne reciproc la curent cu vieţile noastre. Trecuse ceva vreme când am început să simt că mă ardea partea stângă a feţei. Cu furnicături pe piele, am întors capul şi am privit prin încăpere. Ochii mei au trecut peste oaspeţi, fără să recunosc pe vreunul.

Ochii mei au făcut un salt înapoi, simţindu-mi brusc inima în gât în timp ce mi-am încrucişat privirea cu a lui Marco.

Nu mai puteam să respir.

Era Marco.

Mai în vârstă, mai împlinit, dacă asta era cu putinţă, dar i-aş fi recunoscut chipul oriunde. Era greu de confundat.

— Hannah? am auzit vocea plină de îngrijorare a lui Cole, care mă striga, şi, şocată, i-am aruncat o privire. Te simţi bine?

— Mă simt bi-bine, m-am bâlbâit eu, ridicându-mă încet în picioare. Sunt doar... trebuie să mă duc la toaletă. Vin imediat.

Am ţâşnit pe uşa de lângă masa noastră, ieşind în aerul rece de pe coridor. Am inspirat adânc, într-un efort de a trage nişte aer în mine.

Am studiat coridorul oarecum prosteşte, căutând o tăbliţă care să indice toaleta doamnelor.

Găsind una, am urmat săgeata, cu mintea plină de întrebări.

— Hannah!

Vocea lui profundă, aspră, cu accent, m-a făcut să mă opresc brusc.

Era el. Chiar era el. Cumva, se afla

Încet, m-am întors pentru a fi faţă în faţă cu tipul pentru care făcusem o pasiune vreme de atâţia ani de zile, ochii mei sorbind cu lăcomie înfăţişarea lui, cu toate că încercam să mă opun. Era îmbrăcat cu pantaloni din stofă şi o cămaşă care se întindea frumos peste pieptul lui lat. Avusese dintotdeauna o constituţie atletică, dar masa musculară i se dezvoltase şi bicepşii îi erau acum mult mai mari. Şi la faţă se mai împlinise puţin, dar era la fel de unghiular, linia maxilarului şi pomeţii proeminenţi contrastând cu ochii exotici şi cu buzele senzuale. Era extrem de remarcabil.

— Ce cauţi aici? l-am întrebat tăios.

Nu mi-a răspuns. L-am studiat mai îndeaproape şi numai atunci mi-am dat seama cât de uluit era să mă vadă. Într-un final, şi-a dres vocea şi a făcut un pas spre mine. Eu am făcut un pas înapoi. Un soi de enervare a sclipit în ochii săi când a văzut că mă retrăsesem.

— Andrew este colegul meu. Lucrăm amândoi în construcţii. În cea mai mare parte, în imobiliare.

M-am gândit că, probabil, lucra pentru Braden. Bine că nu le spusesem nici lui Braden şi nici lui Adam de existenţa lui Marco. Marco D'Alessandro nu era un nume prea comun prin părţile astea.

— Vreau să spun, în Scoţia, am adăugat pe un ton neutru. Ultima dată când am auzit de tine, te întorseseşi în Chicago.

Marco a încuviinţat şi inima mea a început să bată tot mai tare în timp ce suprarealismul momentului s-a risipit. El era cu adevărat în faţa mea. Era cu adevărat acolo. La o distanţă la care ne puteam atinge.

— Pentru un timp. Dar m-am întors.

Stomacul mi s-a strâns într-un mod neplăcut pe măsură ce în gând mi-a răsărit o întrebare care s-a revărsat iute de pe buze:

— Când? Când te-ai întors?

El s-a foit stânjenit.

— La un an după ce am plecat.

Dezvăluirea asta m-a lăsat fără suflare.

Şapte cuvinte, iar trădarea cu care aveam de-a face s-a amplificat împătrit.

– Te-ai întors de acum patru ani? l-am întrebat, nevenindu-mi să cred, incapabilă să-mi controlez mânia din glas. Nu te-ai gândit niciodată să dai un telefon?

A mai făcut un pas spre mine. Eu am mai făcut unul îndărăt. Marco şi-a trecut mâna prin păr aşa cum o făcea atunci când nu ştia ce să spună. M-a străpuns cu privirea, aproape implorându-mă.

— Atunci îţi era mai bine fără mine, Hannah. După ceea ce-am făcut...

Dezgustată, am încetat să mă mai retrag şi am făcut câţiva paşi spre el.

— Mai bine? Poţi să fii sigur!

Incapabilă să mai stau o secundă în prezenţa lui, am dat să trec de el, doar pentru a fi luată prin surprindere de căldura mâinii sale pe braţul meu gol. M-a oprit şi eu m-am uitat lung la el, şocată, ignorând aroma fascinantă a coloniei sale şi faptul că era singurul bărbat care mă făcuse vreodată să mă simt feminină şi fragilă.

Cândva, îmi plăcea acea senzaţie.

Acum, nu prea. Mi-am smuls braţul, dar Marco m-a tras spre el.

— Dă-mi drumul! m-am răţoit eu.

— Hannah, măcar vorbeşte cu mine.

Şi-a înclinat capul spre mine şi am simţit acele fâlfâiri trădătoare ale fluturilor din stomac în timp ce mă uitam în ochii lui.

— Mă bucur al naibii de tare că te văd, a şoptit el cu o expresie blândă.

M-am scuturat de vraja pe care încerca s-o arunce asupra mea.

— Ce păcat că nu pot să spun şi eu la fel. Acum, lasă-mă să plec!

— Hannah...

— E vreo problemă aici?

Vocea lui Cole m-a făcut să respir uşurată. Am privit peste umăr şi l-am văzut uitându-se urât la Marco. Era mai tânăr şi nu la fel de bine construit ca Marco, dar trupul înalt şi atletic al lui Cole era plămădit numai din muşchi tari. Ca să nu mai spun că făcuse judo şi kickboxing. Astfel de lucruri nu puteau fi trecute cu vederea.

Şovăind, Marco mi-a dat drumul.

— Nu.

N-am catadicsit să-i mai arunc nicio privire. Nu puteam. În loc de asta, m-am îndepărtat de el, punând palma pe pieptul lui Cole drept mulţumire. El i-a aruncat lui Marco o ultimă privire de avertisment înainte de a-şi trece braţul pe după talia mea pentru a mă conduce.

— Te simţi bine? m-a întrebat blând.

Am dat afirmativ din cap.

— Tipul îmi părea familiar

— L-am cunoscut în liceu. Am fost îndrăgostită lulea de el.

— Cred că-mi amin...

Cole a inspirat cu putere şi trăsăturile i s-au înăsprit.

— tipul?

— Nu, am minţit cu convingere. El doar m-a respins, asta-i tot. Nu am chef să-mi amintesc aşa ceva în seara asta.

— Vrei să plecăm acum?

Am inspirat adânc, ştiind că nu puteam să stau în sala de recepţii cu Marco.

— Da.

Cole m-a condus de acolo şi m-a lăsat fără prea mare tragere de inimă la apartamentul meu. El ştia că povestea spusă de mine nu era întru totul adevărată şi nu voia să mă lase singură, dar să rămân singură.

M-am descălţat de pantofii care îmi striveau degetele de la picioare şi m-am aşezat în camera de zi, pe întuneric.

Nu puteam să cred că Marco locuise în Edinburgh în tot acest timp. Tot acest timp...

Durerea pe care o îndesasem foarte adânc înlăuntrul meu în toţi aceşti ani s-a întors cu o răzbunare. Lacrimile au început să-mi ardă ochii şi gâtul când mi-am amintit de noapte.

Noaptea în care totul s-a schimbat...

Intrând în apartament, ştiam că nu ar fi trebuit să mă aflu acolo. Era plin de fum des şi de miros de marijuana. Nu era foarte multă mobilă şi cea existentă era uzată şi veche. Nu că aş fi putut să văd mare lucru din ea, de vreme ce apartamentul era ticsit de oameni.

Era începutul ultimului nostru an de liceu şi Sadie voia ca acest an să fie cel mai bun. Cum se traducea asta într-o petrecere de rataţi în India Place, habar n-aveam. Urmând-o prin mulţime, am plesnit nişte palme care mă pipăiau pe şolduri şi mă băteau peste fund. Minunat.

— Îl văd pe Dave! a strigat Sadie peste umăr, spre mine.

Dave era motivul pentru care mă târâse după ea la petrecere. El era cu câţiva ani mai mare şi ea era îndrăgostită nebuneşte de el.

— Mă întorc imediat.

Înainte să pot să mai spun ceva, ea dispăruse şi eu am rămas în picioare în cadrul uşii care dădea spre camera de zi. Simţeam vibraţiile de la difuzoare zdrăngănind neplăcut în pieptul meu. Unde erau plângerile vecinilor? Poliţia?

Am fost cumva împinsă cu forţa în încăpere pe măsură ce şi mai mulţi oameni se scurgeau înăuntru şi, în timp ce încercam să mă strecor înapoi în mulţimea de pe margini, privirea mi-a fost atrasă de trei linii de pudră albă de pe măsuţa de cafea din sticlă.

M-am zgâit cu ochii larg deschişi la o fată pe care nu o cunoşteam şi care trăgea pe nas una dintre linii.

Fir-ar să fie, trebuia să ies de acolo.

M-am întors cu gând s-o iau la fugă, doar pentru a mă izbi de pieptul cuiva.

Am ridicat privirea pentru a întâlni o pereche de ochi negri şi necunoscuţi. Tipul mă sorbea din priviri, cu ochii sclipind de intenţii sexuale, şi uite aşa m-am trezit ţintuită între el şi perete.

— Nu te-am mai văzut până acum, a zis el cu voce tare la urechea mea, atingând-o cu gura.

Mi-am plecat capul, tremurând de repulsie la senzaţia pe care o lăsaseră buzele lui pe pielea mea.

— Eu plec! am strigat, încercând să mă strecor pe sub braţul lui.

M-a oprit şi am închis ochii, încercând să nu intru în panică.

Eram într-o cameră plină de oameni. Nu era ca şi cum ar fi putut să facă ceva. Totuşi, m-am blestemat pentru că împrumutasem de la Sadie rochia ei albastră mulată — ăsta nu era genul de atenţie pe care l-aş fi vrut atunci când alesesem s-o îmbrac.

— Au, stai puţin, a zis el zâmbind şi împingându-se în mine. Tre' să ne cunoaştem.

— Nu vreau să te cunosc. Vreau să plec. Dă-te!

— Nu-i prea frumos.

Şi-a muşcat buza într-un mod pe care am presupus că el credea că femeile îl considerau sexy. Credea greşit.

— Arăţi drăguţ. Poartă-te drăguţ.

M-am uitat urât la el.

— Dă-te. De. Pe. Mine.

Înainte să poată răspunde, un pumn mare l-a prins de cămaşă şi a fost brusc împins la o parte. S-a împiedicat de piciorul unei fete şi a căzut grămadă la pământ. Mi-am mutat privirea de la el la tipul mare de lângă mine şi o undă de uşurare şi de zăpăceală m-a cuprins brusc.

Marco s-a încruntat privindu-l pe străin. Acesta s-a ridicat fără un cuvânt, cu o expresie de teamă pe chip, şi a dispărut în camera de alături.

Marco s-a întors repede spre mine, iar mulţumirile şi salutul mi-au rămas în gât când m-a prins de braţ şi m-a împins în faţa lui, deloc blând, scoţându-mă pe uşă şi apoi pe hol.

Simţeam furia care emana dinspre el.

Încurcată, am rămas tăcută, privindu-l cum a scos o cheie din jeanşi şi a descuiat camera de la capătul holului. M-a împins înăuntru şi m-a urmat. A închis uşa în urma lui şi am auzit cum a încuiat-o. Dincolo de ea, muzica era ca un puls ce bătea înăbuşit.

Am cuprins cu privirea micul spaţiu. Exista un pat, un birou uzat cu un laptop vechi pe el şi o comodă.

— Ce cauţi aici? m-a întrebat Marco ţâfnos, cu sprâncenele unite de enervare în timp ce mă studia din cap până în picioare.

La fel de enervată de atitudinea lui, mi-am încrucişat braţele la piept.

— Bună şi ţie.

Nu-l mai văzusem pe Marco de câteva săptămâni. După fiascoul care fusese întâlnirea cu Scott, ajutată de Jo şi de Liv, am reuşit să-l prind pe Marco la înghesuială în restaurantul D'Alessandro şi să-l fac să fie de acord să iasă cu mine. Am ieşit împreună, dar tensiunea dintre noi se intensificase cumva, iar el începuse să caute scuze pentru a nu se mai întâlni cu mine.

Îmi fusese dor de el în tot acest timp.

Ascunzându-mi durerea, m-am uitat în jur.

— Locuieşti aici?

— De parcă n-ai şti asta.

Înţepată, am scos un hohot mic de râs.

— Contrar a ceea ce ai putea tu să crezi, ştiu când nu sunt dorită. Nu ştiam că locuieşti aici. De unde să ştiu? N-am mai avut veşti de la tine de secole.

Am văzut că ochii i se îmblânzeau.

— Iartă-mă. Am spus un lucru de rahat.

— De ce locuieşti aici?

Nu-mi puteam ascunde dezgustul de pe chip. Marco a făcut o grimasă şi s-a lăsat pe marginea patului.

— Am fost nevoit să-mi găsesc locul meu, dar n-am tocmai mulţi bani. Prietenul meu îl cunoaşte pe tipul care e proprietarul locului. Chiria e mică. Totuşi, nu prea am nimerit-o cu colegul de cameră.

A gesticulat spre uşă şi spre tot ce se petrecea dincolo de ea.

— Mă mut cât de curând posibil.

A mijit ochii spre mine.

— Dar, la naiba, asta nu răspunde întrebării mele. De ce tu, dintre toţi oamenii, te afli într-un loc ca ăsta?

— Eu, dintre toţi oamenii? Marco, mă aflu la o petrecere. Se ştie că uneori fac şi asta.

— Nu.

A scuturat din cap.

— Nu la genul ăsta de petreceri. Hannah, trebuie să pleci. Nu poţi să rămâi aici.

— Am venit cu Sadie.

— Normal.
Marco nu era un mare fan al lui Sadie.

— O găsim şi vă luaţi tălpăşiţa.
— Sau...
Am făcut un pas spre el şi am remarcat cum şi-a plecat privirea, trecând peste picioarele mele înainte să se poată opri.

— Am putea rămâne. Să petrecem timpul împreună. N-am mai făcut asta de ceva vreme.
Şi-a încleştat maxilarul.

— Hannah, du-te!
Săptămânile în care fusesem scoasă din sărite îmi alimentau acum furia.

— Bine! Tu rămâi aici şi eu mă întorc la petrecere.
— Să nu îndrăzneşti!
S-a ridicat brusc.

— Sau ce? l-am luat eu peste picior. Ai de gând să mă dai afară? Exact aşa cum mă dai afară din viaţa ta?
— Locul tău nu e aici! a ţipat, luându-mă prin surprindere.
Am tresărit, dar m-am ţinut fermă pe poziţie.

— Dacă tu eşti aici, şi eu sunt aici!
A lăsat capul în jos, privind în pământ.

— Mi-e dor să vorbesc cu tine, am şoptit tristă.
S-a uitat la mine şi nu şi-a putut ascunde remuşcarea şi tandreţea din privire. Uşurată, aproape că am închis ochii.

— Ce-ai mai făcut? m-a întrebat ţâfnos.
Am ridicat din umeri.

— Bine, cred. La şcoală e bine. Am primit o ofertă necondiţionată la Universitatea din Edinburgh.
Marco a schiţat un zâmbet.

— Asta e grozav! Sunt mândru de tine.
I-am zâmbit şi eu, simţind cum mă învăluia căldura la auzul laudelor lui. Am mai făcut un pas spre el.

— Cum e la muncă?
— E bine. Încă mai lucrez în schimburi la restaurant.

Îi spusesem cu câteva luni în urmă cât de surprinsă fusesem să descopăr că lucra pentru unchiul lui. L-am întrebat de ce îmi ascunsese asta. Mi-a răspuns că era o situaţie de rahat şi că nu merita să vorbim despre ea.

— Nu te-ai desprins de ei?

A clătinat din cap.

— M-au adoptat, astfel încât să pot locui în Marea Britanie. Le datorez faptul că m-au scos dintr-o situaţie grea din Chicago. Îi sunt dator mătuşii mele. Ea a fost bună cu mine.

— Dar nu mai locuieşti acolo?

S-a uitat la mine cu o mină solemnă.

— Mă tem de ceea ce aş ajunge să fac dacă aş rămâne acolo. A trebuit să plec.

— Marco, am şoptit, tânjind după el şi dorindu-mi să pot pur şi simplu să-l cuprind în braţe.

— Nu vreau mila ta. Niciodată! mi-a trântit-o el.

— Of, încetează o dată, bebeluşule. Îmi este îngăduit să fiu supărată pentru tine. Vine la pachet cu faptul că ţin la tine.

Marco a mormăit.

— Spune exact ce simţi, Hannah.

Când privirile, ni s-au încrucişat, aerul dintre noi s-a încărcat brusc cu electricitate.

— Eşti sigur că asta ai vrut să spui?

Ştia unde voiam să ajung. A clătinat din cap.

— Nu.

— De ce? l-am întrebat blând, încercând să-mi înfrâng frustrarea şi eşecul. Ştii că ţin la tine şi ştii că... Ştii că vreau să fiu cu tine. Nu poţi să continui să eviţi asta. Am tras aer în piept. De ce ai reacţionat în felul acela atunci când m-ai văzut cu Scott? De ce ai spus ceea ce mi-ai spus la Grădinile Douglas? De fapt, de ce m-ai căutat în toţi anii ăştia, dacă nu simţeai la fel?

A închis ochii strâns, ciupindu-se de puntea nasului. Cu un geamăt, a lăsat capul în jos.

Aproape că am râs.

— Ăsta nu e un răspuns.

— Hannah — a oftat, continuând să-mi evite privirea -, te-am căutat deoarece eşti o fată bună şi nu vreau ca vreo lepădătură de genul lui Jenks să te atingă. Ți-am spus ceea ce ţi-am spus în Grădinile Douglas fiindcă vorbeam serios. Fiindcă eşti importantă pentru mine. Eşti prietena mea şi nu am prea mulţi prieteni. Cât despre Scott...

A clătinat din cap.

— Dracu ştie.

M-am apropiat de el, simţindu-mi pulsul în gât.

— Eu cred că ştii.

Am redus distanţa dintre noi, trupul meu atingându-l pe al lui, în timp ce am ridicat capul pentru a-l privi în ochi. N-a dat înapoi. Am luat asta ca pe un semn bun.

— Este exact ceea ce cred.

Muşchii maxilarului îi zvâcneau şi ceva puternic şi poate periculos emana dinspre el.

— Trebuie să pleci.

— Nu face asta.

— Hannah, pleacă acum.

— Marco...

— Hannah, pleacă! a mârâit, arzându-mă cu arşiţa trupului său. Am tresărit, înfuriată de respingerea lui.

— Ce laş eşti!

— Iar tu eşti o pacoste! a ţipat şi el.

— Bine! Am să mă duc dincolo şi am să fiu o pacoste pentru altul! Respiraţia mi-a scăpat de sub control.

— N-am nevoie de asta. Există tipi dincolo care chiar vor să mă sărute şi să mă atingă.

Cu acea afirmaţie măreaţă şi arogantă, m-am răsucit pe călcâie, intenţionând să ies valvârtej din cameră.

În schimb, Marco şi-a înteţit strânsoarea pe braţul meu şi m-a tras înapoi, trupul meu izbindu-se de al lui. N-am avut nici măcar o secundă să-mi dau seama ce se petrecea, căci gura lui puternică s-a lipit de a mea.

M-am topit instantaneu în sărutul lui, uşurată şi plină de dorinţă. Mâinile mi s-au relaxat pe pieptul lui, trupul mi s-a lipit de trupul lui în timp ce buzele mi s-au deschis pentru a-l lăsa să mă devoreze. Sărutul lui era aspru, disperat şi mă excita într-un fel în care nu ştiam că era cu putinţă. Îmi plăcea gustul lui saţios, senzaţia erotică a limbii sale lipite de a mea şi faptul că nu simţeam doar gura lui peste a mea; simţeam tăria lui peste tot. Braţele lui erau ca nişte drugi de oţel care mă ţineau bine, mâinile lui strângeau materialul rochiei la spate. Mi-am strecurat mâinile în jurul gâtului său, în timp ce sărutul lui încetinea, dar se adâncea, şi m-am înfiorat la senzaţia sânilor mei lipiţi de pieptul lui musculos. Îi simţeam mirosul, gustul, îi simţeam pielea fierbinte. Era peste tot, era totul. Era senzaţional.

Nu ştiu de cât timp stăteam acolo şi ne sărutam. Mi se părea că de o veşnicie. Gura îmi era umflată, iar trupul tânjea după mai mult. Într-o tentativă de a căpăta mai mult, mi-am trecut mâinile peste pieptul lui, peste talie şi apoi sub cămaşă, gemând în gura lui, simţind netezimea pielii lui fierbinţi sub mâinile mele.

Brusc, am fost împinsă la o parte.

Gâfâind, Marco mă fixa cu privirea de parcă nu m-ar mai fi văzut niciodată până atunci. Şocul a părut să-l imobilizeze pentru o secundă şi eu eram prea ocupată să tremur din pricina dorinţei neîmplinite pentru a pune cap la cap o propoziţie.

L-am privit cum s-a împleticit spre pat şi s-a trântit pe saltea. A lăsat ruşinat capul în jos în timp ce încerca să-şi recapete respiraţia.

Ştiind că se mustra din cine ştie ce motiv stupid pe care încă nu-l aflasem, mi-a trecut prin minte că, dacă nu forţam lucrurile între noi acum, momentul ăsta cu el n-avea să se mai întoarcă. Aşa că am pornit cu paşi mărunţi spre el

M-am oprit, picioarele mele aproape atingându-i genunchii. Am întins mâna spre el înainte să mă pot opri şi mi-am trecut degetele prin părul lui negru tuns scurt. El a lăsat mâinile în jos la atingerea mea, dând capul pe spate pentru a se uita la mine. În ochii lui se citea un avertisment, o expresie încordată din pricina reţinerii şi poate puţin şi din cauza furiei.

I-am ignorat avertismentul.

— Îţi fac o promisiune, i-am zis. Voi continua să-ţi fiu prietenă şi nu voi mai pomeni niciodată de asta... dacă poţi să te uiţi în ochii mei după ceea ce tocmai s-a întâmplat şi să-mi spui că nu mă vrei.

— Hannah.

Vocea îi era încleiată în timp ce ochii începuseră iar să ardă. Am început să respir sacadat.

— Întotdeauna am fost sinceri unul cu altul, nu?

El a clătinat uşor din cap.

— Nu pot.

— De ce?

— Nu pot... nu pot să-ţi spun că nu te vreau.

Ochii lui îmi studiau chipul, mutându-se încet spre trup, şi orice parte atinsă de privirea lui se trezea la viaţă.

Cu ceilalţi băieţi din viaţa mea nu făcusem decât să mă sărut, nu fiindcă nu eram gata să explorez sexul, ci pentru că nu voiam să explorez sexul decât cu Marco. Auzisem poveştile de rahat ale lui Ellie, Joss, Jo şi Liv despre pierderea virginităţii şi îmi jurasem că în clipa în care aş fi lăsat cu adevărat pe cineva în

mine, aveam să mă asigur că acel cineva ar fi fost persoana pe care o iubeam cu adevărat.

Şi îl iubeam pe Marco.

Mă îndrăgostisem de el încă din ziua în care mă salvase, când aveam paisprezece ani.

Excitată, înfiorată, mi-am adunat curajul şi am dus mâna spre tivul rochiei. Mi-am tras-o încet, dezgolindu-mi trupul bucată cu bucată, până ce am scos-o peste cap. Mi-am scuturat părul şi am lăsat rochia să cadă pe podea.

Stăteam în faţa lui îmbrăcată doar în lenjeria intimă turcoaz şi încălţată cu pantofii cu tocuri. Niciodată în viaţa mea nu mă simţisem atât de vulnerabilă.

Şi el m-a atins. Degetele lui se plimbau uşor peste abdomenul meu şi am simţit un fior de dorinţă lovindu-mă între picioare în timp ce el mă mângâia. Brusc, m-a prins cu mâinile lui mari de şolduri şi am înaintat spre el.

Privirile ni s-au încrucişat, iar expresia de pe chipul lui m-a făcut să mă simt mai frumoasă şi mai dorită decât am crezut că aş fi putut să mă simt vreodată.

— Uită-te la tine, a şoptit răguşit, aproape reverenţios. Uită-te la tine.

— Marco...

M-am întins şi i-am luat faţa în căuşul palmelor.

A închis ochii sub atingerea mea, cu o expresie atât de tandră, încât tot ceea ce voiam era să mă topesc iar peste tot. Am oftat când m-a tras mai aproape pentru a depune sărutări delicate pe abdomenul meu. Sărutările au coborât, urmărind marginea lenjeriei mele, şi am tremurat la atingerea buricelor degetelor lui, care se plimbau pe spatele meu.

Mi-am pus mâinile pe umerii lui pentru a mă echilibra.

Câteva secunde mai târziu am simţit cum trăgea uşor de sutien, care într-un final s-a deschis şi a căzut în jos pe braţele mele. Căldura mă sufoca. Nimeni nu mă mai văzuse goală până atunci.

O singură privire în ochii lui Marco şi toată ruşinea a dispărut.

Marco a gemut în timp ce ochii săi mă sorbeau din priviri, iar eu m-am simţit ghidată spre el, până ce a trebuit să-mi pun genunchii pe pat de o parte şi de alta a lui pentru a-l încăleca. Lăsându-mi fundul în poala lui, i-am simţit erecţia imensă prin jeanşi şi am fost copleşită de un val de dorinţă sexuală. Sânii mi s-au umflat, sfârcurile mi s-au întărit, iar Marco a luat asta ca pe o invitaţie.

Mi-a prins sfârcul cu gura şi senzaţia... furnicăturile, nevoia subită care mă făcea să-mi mişc şoldurile odată cu ale lui... Voiam mai mult. Voiam mult mai mult.

I-am rostit scâncit numele în timp ce luam foc.

Marco s-a tras înapoi, uitându-se la mine cu privirea adumbrită de pleoapele grele şi ţinându-mă strâns cu braţele lui puternice.

— N-ar trebui să fac asta.
I-am prins faţa în mâini şi l-am privit adânc în ochi.

— Ai prefera s-o facă alt tip?
Şi atunci am văzut-o. Licărirea întunecată de mânie, de posesivitate, care îl făcuse de la bun început să mă sărute. Triumfătoare, mi-am lipit buzele de ale lui, gemând de plăcere în timp ce şi el mă săruta. Dur. Limbile noastre s-au atins, trimiţând scântei de excitare prin mine. Sărutul s-a transformat în căutare — un sărut în care sălâşluiau luni, ba chiar ani de dorinţă. Ne-am despărţit scurt pentru ca eu să-i pot trage cu o smucitură tricoul peste cap, mâinile mele călătorind şi memorând fiecare contur dur al minunatului său tors.

Brusc, am fost întoarsă cu spatele pe pat, iar Marco s-a tras într-o parte.

M-am uitat lung la el, gâfâind, rugându-mă să nu se oprească.

Rugăciunile mi-aufost ascultate.

S-a înălţat deasupra mea şi o fantezie a prins viaţă. Minunata lui piele de culoarea caramelului, umerii lui puternici, abdomenul care făcea să-mi lase gura apă. Am simţit un val de căldură la vederea conturului clar definit şi sexy al şoldurilor lui şi la felul în care se contura penisul lui erect dincolo de fermoarul jeanşilor.

În ochii lui albaştri-verzui se desluşea o intensitate care m-a făcut să mă înfior toată.

A întins mâna spre piciorul meu, scoţându-mi cu blândeţe un pantof, apoi pe celălalt. În timp ce-mi mângâia gamba, privirea lui îmi măsura lungimea piciorului.

— M-am gândit la asta, a recunoscut calm. De un milion de ori mai mult decât ar fi trebuit.

Înainte să-i pot răspunde, a pus o mână pe saltea, lângă genunchiul meu, şi s-a aplecat peste mine, vârând cealaltă mână în lenjeria mea intimă. Ochii lui au adresat întrebarea, iar eu am încuviinţat, ridicând şoldurile pentru a-l ajuta.

Mi-a tras chiloţii în jos pe picioare şi apoi s-a oprit un minut ca să mă privească.
Am simţit cum mi se înroşeau obrajii sub privirea lui.

— Marco...?

A depus un sărut pe glezna mea şi apoi mi-a desfăcut picioarele. Partea de jos a abdomenului meu vibra sălbatic, însă mi-am mişcat picioarele, căci anticiparea mă înnebunea.

Îi simţeam respiraţia caldă pe pielea mea în timp ce se poziţiona între picioarele mele. Mi-a ridicat unul pe umărul lui şi m-a sărutat pe partea interioară a coapsei. Apoi m-a sărutat *acolo.*

M-am arcuit pe spate, gemând la senzaţia dată de gura lui pe sexul meu, limba lui încercuind clitorisul o vreme, înainte de a coborî mai jos şi de a mă linge înăuntru. M-am împins în el, cerând mai mult. Strigătele mele de plăcere acopereau zgomotele petrecerii de dincolo de mica bulă a paradisului privat pe care îl creaserăm în această cameră.

Marco m-a chinuit cu limba sa, propriul lui geamăt de plăcere vibrând prin mine în cel mai delicios mod cu putinţă.

Am simţit acumularea, trupul mi s-a încordat pe măsură ce tensiunea creştea şi creştea şi creştea... şi apoi a explodat.

Primul meu orgasm.

Încântarea şi o senzaţie ciudată de eliberare mi-au năvălitt prin membre în timp ce se topeau în relaxare pe salteaua lui Marco. Am deschis ochii şi am fost întâmpinată de un zâmbet blând în timp ce-l priveam pe Marco descotorosindu-se de jeanşi.

Am îngheţat la vederea penisului său.

Era imens.

Cum avea ăla să...?

— Ssst!

M-a alintat încurajator, imperios, în timp ce îmi mângâia şoldul. M-a sărutat în timp ce trupul lui se întindea peste al meu, şi l-am cuprins cu braţele, trăgându-l mai aproape.

Nu simţisem niciodată ceva mai intens decât senzaţia trupului său tare peste trupul meu moale. Voiam să fiu în el şi voiam ca el să fie în mine. În toate felurile în care pot fi doi oameni.

M-a mângâiat, strecurându-şi două degete în mine.

Respiraţia i s-a accelerat.

— Atât de pregătită. Atât de strâmtă.
A gemut şi şi-a îngropat capul în curbura gâtului meu, sărutându-mă acolo.

Mi-am smucit şoldurile spre el, simţindu-mă brusc nerăbdătoare.

— Marco, te rog!
El a ridicat capul şi privirile ni s-au întâlnit.

Iat-o. Acea legătură. Acea conexiune.

S-a mişcat, şoldurile lui alunecând peste ale mele, şi i-am simţit zvâcnetul fierbinte împingându-mă între picioare. L-am strâns de şolduri cu coapsele, pregătindu-mă. El a făcut o mişcare înainte, împingându-se în coapsa mea, în trupul meu care se opunea.

Am încercat să-mi recapăt răsuflarea de care mă lipsise copleşitoarea senzaţie de plinătate.

Marco a scrâşnit din dinţi, apucându-mă de dosul coapsei. Asta i-a schimbat unghiul şi a împins mai tare.

Am ţipat din pricina durerii ascuţite, încordându-mă toată.

— Hannah, a gâfâit Marco, îngrijorarea lui răzbătând dincolo de șocul meu.
Am deschis ochii. Marco mă privea cu un soi de vinovăţie pe chip. Asta a dat uitării durerea.

— Nu te opri! l-am implorat, nevrând ca el să regrete asta vreodată.
A clătinat din cap.

— Eşti atât de strâmtă!
— Continuă.
I-am tras capul în jos pentru a-l săruta, un sărut profund şi disperat.

Acel sunet sexy, murmurat, a izbucnit din dosul gâtlejului său atunci când a început să-şi mişte şoldurile lipit de mine.

Mai exista o rămăşiţă de durere, dar disconfortul s-a micşorat, căci toate simţurile mele se concentraseră asupra împingerilor mădularului lui în mine. M-a strâns şi mai tare de coapsă, fără să-şi ia ochii lui plini de dorinţă dintr-ai mei, în timp ce a început să se mişte mai repede, intrând şi ieşind din mine, generând din nou acea tensiune.

— Nu mai pot să aştept, a gâfâit el, scuturând din cap. Îmi pare rău…
A scrâşnit iarăşi dinţii, muşchii gâtului încordându-i-se cu câteva secunde înainte să se descarce, tremurând, înlăuntrul meu.

Marco s-a prăbuşit deasupra mea, cu faţa îngropată în curbura gâtului meu, şi, în timp ce-l mângâiam pe spate, am simţit minunea acelui moment revărsându-se ca o cascadă peste mine, lăsându-mă pe deplin mulţumită.

Am zâmbit, cu lacrimi în ochi.

— Te iubesc, i-am şoptit.

Muşchii spatelui i s-au încordat.

Am simţit cum mă cuprinde o senzaţie urâtă şi întunecată de îngrijorare şi am aşteptat, ţinându-mi respiraţia.

Marco s-a ridicat de pe mine, privindu-mă cu neîncredere.

— Ce dracu...
S-a dat jos, de parcă l-aş fi ars.

— Noi n-am. Ce...
S-a grăbit să se îmbrace.

— Marco?
M-am ridicat în capul oaselor, cu buzele tremurându-mi din pricina vulnerabilităţii.

A trecut cu privirea peste mine şi orice o fi văzut acolo l-a făcut să închidă ochii cu disperare. Cu disperare!

Am început să plâng.

— N-ar fi trebuit s-o fac.

— Marco.

— Eu n-ar fi trebuit s-o fac.
Şi-a tras tricoul şi şi-a vârât iute picioarele în adidaşi. S-a uitat la mine în timp ce pornea spre uşă.

— Îmi pare rău, Hannah! Dumnezeule, îmi pare rău!
Şi apoi a plecat, lăsându-mă acolo.

Plângând, m-am împleticit prin cameră cu ochii împăienjeniţi, trăgându-mi hainele pe mine înainte să vină cineva. Îmbrăcată, m-am uitat lung la pat, ochii mei concentrându-se asupra petei de sânge de pe pătură.

Disperare? Disperarea, în acel moment, era a mea, nu a lui.

Nu l-am mai văzut niciodată. Nu până acum câteva ore, la o nuntă oarecare. Prima mea iubire. Prima mea experienţă sexuală. Prima mea durere sufletească cumplită.

Lacrimile străluceau în ochii mei, dar nu le-am lăsat să curgă. Vărsasem acele lacrimi cu ani în urmă.

Capitolul 7

Cred că mai mult decât orice eram furioasă. Nu doar pentru ceea ce-mi făcuse Marco atunci când mă părăsise, ci pentru ceea ce-mi provoca reapariţia lui. Mă simţisem pierdută multă vreme după ce el plecase. Îmi trebuise ceva timp să-mi regăsesc tăria şi independenţa. Asta însemnase să-mi întăresc inima şi să creez mici uşi încuiate în sufletul meu, astfel încât numai oamenii în care aveam încredere în mod implicit să poată vreodată să reuşească să intre şi să-l atingă.

Să stau faţă în faţă cu el, să privesc acel chip frumos şi acei ochi care păreau mai însufleţiţi ca oricând, a însemnat să fiu iar fata de şaptesprezece ani. Total pierdută.

Asta m-a scos din sărite.

Cum a îndrăznit să intre iar în viaţa mea şi să mă facă să mă simt în felul ăsta? Nu eram acea persoană. Eram eu însămi, ştiam cine eram, ştiam ce planuri aveam. Aveam o familie şi prieteni, elevi şi colegi care mă cunoşteau şi mă respectau.

Această persoană, această persoană îndurerată, rănită, pierdută... nu era cea pe care o cunoşteau ei.

Asta m-a înfuriat.

Frământându-mă şi agitându-mă toată noaptea, mistuită de furie, am ştiut, când într-un târziu am coborât din pat în duminica aceea, că nu puteam să dau ochii cu familia mea. O simplă privire şi ar fi ştiut că ceva se întâmplă. Cole deja bănuia ceva. Aşa că i-am trimis mamei un mesaj în care îi spuneam că am treabă până peste cap şi că nu reuşesc să ajung la prânz. Adevărul e că aveam nevoie de timp să mă liniştesc, să reflectez şi să redevin eu însămi.

Pentru asta m-am instalat în camera de zi, înconjurată de lucrări pentru şcoală, şi mi-am petrecut toată ziua corectând lucrările rămase restante.

Eram atât de prinsă de corectat, încât aproape că am sărit de pe canapea atunci când am auzit soneria. Era trecut de ora şase, afară se întuneca şi fusesem nevoită să aprind luminile ca să văd ce lucrez. Nu-mi trecea prin minte cine ar fi putut să mă viziteze. Cu gaşca mea nebună şi hiperprotectoare, ar fi putut fi oricine. Nu ştiu de ce eram surprinsă. Asta avea să fie a patra oară când lipseam de la prânzul de duminică în ultimele luni. Ar fi trebuit să-mi dau seama că începuse să îngrijoreze pe cineva.

Acel cineva era Ellie.

— Ce cauţi aici? am întâmpinat-o, urmând-o în camera de zi.

Am urmărit-o cum îmi studia lucrările, afişând o mină gânditoare.

— Ellie?
M-a privit încruntată.

— Ai lipsit de la prânzul de duminică. Din nou.
Am arătat spre lucrări.

— I-am spus mamei că am tone de lucrări de corectat.
În pofida dovezilor de sub ochii ei, sora mea nu părea să mă creadă. Mă cunoştea prea bine.

— Eşti sigură? Cole părea îngrijorat că n-ai fost prezentă.
Ellie avea să sape până ce ar fi scos la iveală adevărul, aşa că i-am luat-o înainte, optând pentru o versiune a adevărului. Am oftat, încrucişând braţele la piept.

— Bine. Aseară, când am mers împreună cu Cole la petrecerea de nuntă a Anishei, m-am ciocnit de o fantomă din trecut. Marco D'Alessandro.
Sora mea a căscat uimită ochii ei albaştri.

— Dumnezeule! Şi cum au decurs lucrurile?
Orice încercare de a ascunde amărăciunea de pe chip a fost sortită eşecului când mi-am arcuit buzele a dispreţ.

— Am aflat că s-a întors acum patru ani în Edinburgh şi nu s-a deranjat să ia legătura cu mine.
— Nu-i bine.
Ellie a făcut o mutră compătimitoare.

— Dar ce-mi pasă, nu-i aşa?
M-am trântit pe canapea.

— E doar...
Am clătinat din cap amuzată şi amărâtă, privind cum Ellie se lăsa în fotoliu.

— Săptămâna trecută am găsit o fotografie cu el şi a fost pentru prima dată de mult timp când m-am gândit la el... şi apoi, bum! Deodată, iată-l în faţa mea. M-a cam dat peste cap. Dar acum mi-e bine.
Ellie a mijit ochii, privindu-mă cu atenţie.

— Sper că-mi spui adevărul.
Am făcut o grimasă.

— Da.
— Hannah, sunt sora ta şi te iubesc. Ai o întreagă familie care te iubeşte. Acum cinci ani ai început să te închizi în sinea ta şi să-ţi pui o mască, hotărâtă

să ai grijă singură de tine, fără ajutorul nostru. Trebuie să încetezi. Nu numai pentru tine, ci şi pentru noi. Suntem aici dacă ai nevoie de noi şi, la drept vorbind, avem nevoie ca tu să ai nevoie de noi.

Simţindu-mă vinovată, mi-am luat privirea de la ea, uitându-mă lung la lucrări.

— Nu mă închid în sinea mea, Els. Îţi jur că sunt bine.

— Nu te cred, mi-a răspuns calmă. N-am uitat discuţiile noastre de atunci. N-am uitat cât de mult îl iubeai. Marco este Adam al tău. Ai fost distrusă atunci când a plecat. Eu ştiu că nu eşti bine.

N-am spus nimic. Nu ştiam ce să spun sau dacă era posibil să forţez cuvintele să iasă din durerosul nod de lacrimi care mă ardea pe gât. Văzând că nu mai spuneam nimic, Ellie a oftat nefericită şi a plecat imediat. Faptul că nu şi-a luat rămas bun mi-a dat de înţeles că era rănită şi supărată pe mine.

Am revenit la starea iniţială: scoasă din sărite de Marco.

Am fiert în sinea mea un timp, până ce a sunat telefonul şi asta m-a scos din starea de ameţeală. Cu un oftat, am întins mâna să-l iau, dar n-am recunoscut numărul. Sperând că nu era vreun vânzător, nu de dragul meu, ci spre binele lui, am răspuns.

— Hannah, eu sunt.

Glasul familiar şi profund al lui Marco m-a izbit cu forţa unei ghiulele.

Întregul meu trup s-a cutremurat şi, în stare de şoc, am îndepărtat telefonul de ureche, privindu-l lung preţ de o secundă, simţind cum deveneam tot mai furioasă din pricina îndrăznelii lui.

L-am auzit rostindu-mi iar numele.

Ducând telefonul la ureche, l-am întrebat scurt şi răspicat:

— De unde ai numărul ăsta?

— De la Anisha. I-am explicat că suntem vechi prieteni. Vreau numai să vorbim. Am nevoie să-mi acorzi o şansă să-ţi explic.

În ultimii ani îmi tot imaginasem acest moment şi de fiecare dată îi închideam imediat sau plecam. În realitate, m-am trezit că şovăiam, deoarece adevărul era că nu părea băiatul pe care îl cunoscusem cândva. Nu era simplu de descris, dar chiar şi cu mine, o persoană pe care el o considerase a fi cel mai bun prieten, ţinuse întotdeauna garda sus în jurul cuvintelor.

Acum, acea gardă nu mai exista. N-aş fi putut să spun cum îmi dădeam seama. Pur şi simplu… o simţeam.

Şi, pentru câteva secunde, asta m-a uimit. Câteva secunde pline de curiozitate şi incertitudine.

Însă în urma acelor secunde veneau amintirile a ceea ce se petrecuse.

— Hannah?

— Nu vreau să aud nicio explicaţie, i-am răspuns. Am terminat cu asta.

Înainte ca Marco să poată să mai spună vreun cuvânt, am închis şi am oprit şi telefonul.

— Se pare ca am nevoie de un număr nou, am spus agasată, însă pe cine încercam să prostesc?

Mâinile îmi tremurau şi inima îmi bubuia în piept atunci când am pus telefonul pe masă.

Anul de stagiu era adesea dificil — zilele erau uneori stresante şi eram ocupată tot timpul. De data asta, în următoarele zile, am fost recunoscătoare pentru faptul că nu aveam niciun moment de respiro. Am mai fost recunoscătoare şi pentru cursul de alfabetizare a adulţilor şi pentru grupul de lectură căruia mă alăturasem şi care se întrunea în fiecare miercuri la Centrul St. Stephen. Dacă asta mă ţinea activă şi concentrată asupra lucrurilor, numai asupra lui Marco nu, era o binecuvântare.

În acea după-amiază aveam oră cu anul al patrulea şi cu siguranţă aveau să mă ţină ocupată. Din câte mi-am dat seama, nu toţi erau încântaţi să citească piesa de George Bernard Shaw.

În timpul orei, Jack Ryan, mica pacoste din pricina căreia Tabbitha Bell fusese atât de supărată, oftase în mod repetat din adâncul sufletului în timp ce noi citeam scene şi discutam piesa. De cinci ori i-am cerut să stea liniştit în banca lui, după ce îşi împinsese scaunul pe picioarele din spate, legănându-se periculos. Aveam viziuni cu scaunul răsturnându-se şi cu el cazând şi spărgându-şi capul de colţul băncii, iar eu fiind învinovăţită de stupiditate.

Mă scotea din minţi, dar mă străduiam din răsputeri să-l ignor şi să predau.

— Au, zău aşa, frate, ce naiba e cu rahatu ăsta? a bombănit el, suficient de tare ca eu să-l aud.

Înainte să apuc să-l cert, Jarrod mi-a luat-o înainte.

— De ce nu taci în pula mea din gură, nemernic plângăcios?

— Jarrod, l-am avertizat eu.

— Ce e? s-a strâmbat Jarrod la mine. Se poartă ca un labagiu.

— Asta nu înseamnă că tu trebuie să cobori la nivelul lui.

Scaunul lui Jack s-a izbit de podea.

— Domnişoară, mă faceţi labagiu?

În loc de răspuns, i-am aruncat o privire lungă. Jarrod s-a relaxat, chicotind triumfător în faţa lui Jack.

Jack s-a înroşit, dar, din fericire, a sunat clopoţelul înainte să pot primi riposta lui, care cu siguranţă avea să fie lipsită de respect.

În timp ce elevii se ridicau să plece, l-am chemat pe Jarrod la catedră, lucru care se pare că devenea o rutină. A venit ţanţoş spre mine, cu atitudinea lui infatuată, zâmbind.

— Dacă aveţi de gând să-mi ţineţi o predică, nu vă osteniţi.

Am ridicat din sprâncene.

— Să nu mă ostenesc fiindcă ştii că erai vinovat?

Jarrod a ridicat din umeri.

— Eu n-am făcut decât să pronunţ ceea ce voiaţi să spuneţi.

Asta era cum nu se putea mai adevărat, aşa că m-am văzut nevoită să fac eforturi pentru a nu recunoaşte faptul.

— Jarrod, ideea e că tu eşti un puşti deştept şi bun şi trebuie să încetezi să te mai răzbuni pe idioţii care nu merită. Ţine-ţi gura şi ignoră-i.

— Pe cine? Pe Ryan şi pe domnul Rutherford? a zâmbit el batjocoritor.

De data asta am ridicat eu din umeri, iar Jarrod a zâmbit ca şi cum ar fi ştiut că eram de acord cu el. Îi ceream să-şi ţină în frâu temperamentul şi să lase indivizii de teapa lui Jack Ryan şi Rutherford să-l domine. I-am zis asta şi a privit lung în pământ, căzând pe gânduri.

Au trecut câteva secunde de contemplare şi, de vreme ce nu voiam să aibă impresia că îl cert tot timpul, am schimbat subiectul.

— Te-ai uitat la notiţele pe care ţi le-am făcut pe eseu?

A încuviinţat.

— Ai făcut vreun progres?

— Presupun că da.

— Oricât de bun este, am impresia că ar avea un impact mai mare dacă cititorul ar avea o înţelegere în ceea ce-i priveşte pe părinţii tăi şi influenţa lor asupra relaţiei tale cu fratele tău.

Privirea lui Jarrod s-a înăsprit.

— Păi, nu suntem decât mama, eu şi omuleţul. Tata a şters-o imediat după ce s-a născut frate-miu.

Simţindu-mă deodată stânjenită şi ştiind că nu prea aş fi putut să spun ceva de folos de vreme ce din fericire eu personal nu ştiam de vreun părinte care să-şi fi abandonat copiii, i-am oferit un jalnic:

— Îmi pare rău să aud asta.

— Nu contează.

A ridicat din umeri cu o falsă nonşalanţă.

— Ba are. Încearcă să scrii. Ar putea să te-ajute.
A dat ochii peste cap, oferindu-mi un zâmbet trist.

— Vedeţi, domnişoară Nichols? De ce a trebuit să stricaţi un moment perfect de drăguţ cu rahaturile din eseul meu?
Aruncându-i o privire care îi transmitea că nu pusesem botul la pretenţiile lui de a fi şmecher, am deschis gura să-i spun că putea să plece, când un ciocănit sonor în uşa clasei ne-a făcut pe amândoi să ne întoarcem privirile spre uşă.

Am tras aer în piept, încremenind din pricina şocului.

Marco, umplând tot cadrul uşii. Era îmbrăcat cu un hanorac negru cu glugă din lână şi o pereche de jeanşi negri, vârâţi în bocancii de constructor. Privirea mi-a zburat la chipul lui şi am simţit o tresărire dureroasă în piept din cauza frumuseţii sale.

Ce naiba căuta aici?

Jarrod a simţit atmosfera tensionată care apăruse brusc.

— Domnişoară Nichols, vă simţiţi bine?
Şi-a mutat privirea asupra lui Marco şi a mijit ochii bănuitor.

Cu inima care îmi gonea nebuneşte, m-am întors spre elevul meu şi am încercat să folosesc o voce calmă când i-am spus:

— Mă simt bine. Ne vedem data viitoare, Jarrod.

— Pot să rămân, a zis el cu încăpăţânare.
Am zâmbit amuzată la caracterul lui protector, dar am clătinat din cap.

— Voi fi bine.
Nu părea convins sau bucuros să plece şi să mă lase cu bărbatul mare şi ameninţător din cadrul uşii, dar mi-a oferit un salut, ridicând bărbia şi traversând sala, neslăbindu-l din priviri pe Marco, în pofida diferenţei de înălţime dintre ei.

Marco l-a privit plecând, urmărindu-l până ce a ieşit din clasă. Când Jarrod n-a mai fost în raza lui vizuală, s-a întors spre mine cu o privire amuzată în superbii lui ochi.

— Ai pe cineva loial aici.

Nu, Nu aveau să încapă discuţii de complezenţă în această ambuscadă.

— Ce cauţi aici?

Auzind întrebarea mea, a căpătat o expresie de determinare şi a intrat în clasă, reuşind cumva să umple întreg spaţiul cu prezenţa lui mai puternică decât oricând. L-am privit precaută cum s-a oprit la câţiva metri de mine.

— Nish a lăsat numele meu la Recepţie, astfel încât să pot intra. Şeful meu de echipă m-a învoit să plec mai devreme. Bănuiam că singura mea şansă de a te vedea avea să fie la şcoală.

Pulsul îmi bubuia, literalmente, şi era vizibil, probabil pe gâtul meu, aşa că mă bucuram că aveam părul lăsat liber. Pe cât era el de perseverent în încercările lui de a-mi vorbi, pe atât de hotărâtă eram şi eu să-i demonstrez că nu mă afecta. Am ridicat bărbia cu încăpăţânare.

— De ce? Ţi-am spus că nu mă interesează nimic din ce-ai vrea să-mi spui.

A ridicat din umeri, vârându-şi mâinile în jeanşi.

— Cred că atitudinea ta sugerează altceva.

M-am uitat urât la el.

— Ce vrea să-nsemne asta?

Dacă ăla era un zâmbet amuzat pe buzele lui, aveam de gând să-l omor. A fluturat două degete în direcţia frunţii mele şi a ridurilor de încruntare.

— Asta o face.

Era timpul să schimb tactica.

— De ce naiba vrei să vorbim? Tu deteşti să vorbeşti.

Marco a chicotit.

— Hannah, nu mai sunt tipul ăla. Vreau numai o şansă să-ţi explic asta. Dar, de asemenea, să-ţi explic şi trecutul. Şi să-ţi cer scuze pentru el.

Exista o parte din mine care voia cu disperare să cedeze, aşa cum aş fi făcut-o când eram puştoaică, nerăbdătoare să capăt respectul şi afecţiunea lui. Dar nu mai eram acea persoană. Avusese el grijă de asta. M-am rezemat de catedră şi am încrucişat braţele la piept.

— Îţi pare rău?

Ochii îi străluceau din pricina remuşcării.

— Desigur.

— Si cândva ai ținut cu adevărat la mine?

În ochii lui şi-a făcut loc altceva, ceva mult mai intens. Vocea îi era mai profundă atunci când a răspuns:

— Da.

— În regulă. Dacă asta e adevărat, poţi s-o dovedeşti întorcându-te şi ieşind pe uşa aia.

Supărarea a înlocuit intensitatea.

— Hannah...

— Dovedeşte-o, am insistat feroce.

Marco m-a privit lung preţ de o clipă, muşchiul din maxilarul lui mişcându-se aşa cum se întâmpla atunci când era nemulţumit de ceva. Spre surprinderea, uşurarea şi dezamăgirea mea, a dat aprobator din cap cu o mişcare smucită şi s-a întors. L-am privit plecând, cu gâtul uscat de sete, de foame şi de durere sufletească.

Capitolul 8

Joi seara, după ora de alfabetizare, am făcut ceea ce făceam mereu şi m-am dus la sala de gimnastică din cartier. Nu aveam timp să fac exerciţii la fel de mult cum obişnuiam când eram la facultate, dar întotdeauna mă simţeam mai bine dacă reuşeam să fac măcar două şedinţe pe săptămână. Uneori, mai ales când lucrurile o luau razna, reuşeam să merg la sală doar o dată. Asta se întâmpla întotdeauna joi seara. Ca şi în serile de la clubul de carte, abia aşteptam serile de joi de la sala de gimnastică, deoarece, timp de o oră, mă deconectam de muncă, prieteni şi familie şi mă concentram numai asupra exerciţiilor.

Erau momente, deşi nu prea dese, când tipii care se considerau atât de atrăgători încât nu riscau niciun refuz, năvăleau peste mine în timp ce eu încercam pur şi simplu să mă bucur de exerciţiile mele. Mi-am dat seama că tăcerea îi făcea de obicei să se simtă prost, aşa că se evaporau.

Eram pe bandă, trecând de la plimbare la alergare, când am văzut cu coada ochiului silueta mare a unui tip care a urcat pe banda de alergare de lângă mine. Îmi ardea pielea sub privirile lui evaluatoare, dar l-am ignorat.

Totuşi... pielea n-avea să înceteze să mă ardă, deoarece el refuza să se oprească din privit.

Enervată, am încercat o privire nimicitoare spre el şi aproape că am zburat înapoi de pe banda de alergare când mi-am dat seama că era Marco.

A dat să mă ajute să mă reechilibrez, dar am ridicat mâinile şi m-am prins de balustradă. Aproape că am oftat de uşurare fiindcă nu mă atinsese. Am redus rapid viteza aparatului, oprindu-l pentru a mă putea întoarce să mă uit urât la el.

Marco m-a privit lung, fără să scoată vreun cuvânt, în timp ce încercam să procesez ce naiba se întâmplă şi faptul că el arăta mai mult decât uluitor în tricoul lui alb şi pantalonii scurţi de sport. Era clar că vizita des sala de sport.

Dar nu sala mea!

— Ce dracu’ cauţi aici? am sâsâit, netezindu-mi şuviţele de păr din coada de cal, dureros de conştientă de cât de prost arătam.

Marco a zâmbit ştrengăreşte.

— Fac exerciţii.

Ignorând fluturii produşi de zâmbetul ăla, am mijit ochii şi am rostit printre dinţi:

— Nu te-am mai văzut niciodată până acum.

— Asta fiindcă n-am mai fost niciodată până acum. Azi m-am înscris.

Eram destul de sigură că un nerv de sub ochiul meu drept începuse să se zbată.

— De ce? Şi de data asta răspunde-mi complet!

A zâmbit iar, încrucişând braţele la piept, astfel încât bicepşii i s-au flexat.

O, mamă!

Era oficial. Îl uram.

— Vorbeşte, am rostit repede, încercând să-mi ţin sub control ochii alunecoşi.

Chicotind, Marco a răspuns:

— Anisha mi-a spus că asta e sala ta de gimnastică, aşa că acum e şi sala mea.

— Mă urmăreşti?

— Prefer să-i spun „alerg după tine neostenit”. Ţi-am zis, vreau doar o şansă să-ţi explic.

Clătinând din cap a neîncredere, l-am întrebat:

— Cine tu?

— Nu sunt tipul care am fost odată.

— Uită că am întrebat, nu-mi pasă! am ţipat, regretând pe loc atunci când unul dintre instructori mi-a aruncat o privire de avertisment.

Nu mi-a plăcut privirea triumfătoare de pe chipul lui Marco. Dădeam de înţeles mult prea limpede că prezenţa lui mă afecta. Am strâmbat arogant din nas şi am coborât de pe bandă.

— Nu vreau nicio explicaţie şi nu-mi pasă la ce sală de sport te duci. Eu sunt aici ca să fac exerciţii. Tu fă ce vrei.

Băţoasă, am plecat de lângă el, încercând să-mi amintesc dacă şortul pe care îl purtam îmi făcea fundul să arate plat. Jur că fesele mi s-au înroşit sub materialul ăsta la gândul că el mă studia.

Am ales bicicleta eliptică şi am încercat să mi-l scot pe Marco din minte. Asta n-a fost prea simplu când el m-a urmat şi s-a urcat pe bicicleta eliptică de lângă mine. Am făcut un act de vitejie ignorându-l... Ignorându-l atunci când mă urmărea ca hărţuitorul care îl acuzasem că ar fi prin sala de sport, astfel încât părea că ne antrenam împreună.

— Dacă vrei să ridici greutăţi, te ajut eu.

A rânjit la mine în timp ce terminam exerciţiile la ergometru. I-am aruncat o privire zeflemitoare.

— Prefer să am un elefant cu flatulenţe aşezat pe faţa mea.

Marco s-a înecat de râs, înghiţind ceea ce eram sigură că fusese o glumă fără haz. Oare se ?

Hmm.

Nu! Fără hmm. Nu-ţi pasă dacă s-a schimbat!

— Plastic, a răspuns el cu voioşie în ochii deschişi la culoare. Mai scrii?
Am încrucişat braţele la piept, ridicând dintr-un şold.

— De fapt, mai scriu. Ce părere ai de ultima mea poveste? E vorba despre un băiat american îngândurat, cu probleme, care se culcă cu o fată drăguţă din Scoţia. Ea i-a spus că-l iubeşte şi asta l-a dezgustat într-atât, încât a pus un ocean între ei, lăsând în urma lui o inimă frântă şi sângele unei virgine pe aşternut.

Tot amuzamentul a pierit de pe chipul lui Marco. A făcut un pas nesigur spre mine, ridicând mâna de parcă avea de gând să mă atingă, să mă mângâie, să mă aline.

M-am înfiorat, ferindu-mă de el, toată acea durere şi furie ascunsă sub un calm fals. Nu ştiu de unde am avut tăria să găsesc acel calm, dar i-am mulţumit lui Dumnezeu pentru el.

— Nu. Nu-mi pasă dacă te-ai schimbat. Nu-mi pasă cine eşti acum. Nu-mi trebuie şi nici nu vreau explicaţiile tale, căci ceea ce ai făcut, nu mie mi-ai făcut, i-ai făcut acelei fete pe care ai părăsit-o. Eu nu mai sunt acea fată. Să fii sigur de asta. se prea poate să fi avut nevoie de răspunsuri şi de o scuză, dar eu... Nu ştiu despre ce vorbeşti. Eşti numai cineva care mă urmăreşte la sala de sport.

Zicându-i acestea, m-am întors şi am plecat de lângă el, sperând că nu-mi vedea picioarele tremurând.

Primul lucru pe care l-am făcut când am ajuns în vestiar a fost să-i transmit un mesaj lui Nish, care se afla în luna de miere în Maldive. O rugam, mai mult sau mai puţin, să nu-i mai dea lui Marco programul meu săptămânal şi permisiunea la recepţionera de la şcoală pentru a-l lăsa să intre. Sau orice altceva.

Am folosit cuvântul cu „f “

Cu toate că aş fi avut timp să merg la sală în următoarea zi de luni, n-am facut-o. Nu mai primisem telefoane sau vizite-surpriza de la Marco, dar nu voiam să-mi încerc norocul iar la sala de sport. Totuşi, nu conta. El câştigase. El era în mintea mea, exact acolo unde ştiam că voia să fie. Mă tot aşteptam să apară pretutindeni şi detestam că, în acelaşi timp, eram uşurată, dar şi dezamăgită ori de câte ori trecea o zi fără să-l văd. Se pare că mintea mea ştia exact ce voia, dar trupul şi inima pur şi simplu refuzau să fie de acord cu asta.

Am încercat să mă relaxez, ducându-mă la cină cu Michaela şi Colin sâmbătă seara şi vizitându-mi familia la prânzul de duminică. Probabil că făcusem o treabă bună arătând că mă relaxam şi eram calmă, deoarece nu mai eram asaltată cu întrebări pline de îngrijorare. Ba chiar reuşisem să o conving pe Ellie, aşa încât nu mai era supărată pe mine.

La şcoală era deosebit de aglomerat, deoarece mai erau doar vreo câteva zile până la Halloween, iar copiii erau agitaţi. Asta însemna că de-abia aşteptam clubul de carte, întrucât era relaxant şi interesant şi reprezenta o evadare totală din viaţa mea reală. Eram un grup de unsprezece oameni, dar, de obicei, veneau vreo opt. Aveam vârstele cuprinse între douăzeci şi doi (eu) până la cincizeci şi opt (Ronnie, o recepţionieră sinceră de la un cabinet stomatologic). Citeam şi ştiam că subiectul se preta la o conversaţie pedantă. Pentru un timp avea să-mi abată gândurile de la anumite

Am intrat în acea seară în încăperea pe care o foloseam la centrul comunităţii, având senzaţia că seara aceea urma să fie seara în care aveam să-l las în urma mea, pentru totdeauna, pe Marco şi ciudatul lui comportament.

I-am zâmbit singurului tip din grup, Chris. Chris avea patruzeci şi cinci de ani şi preda istorie la un liceu. Se alăturase clubului de lectură, precum şi celor de şah şi de bowling, într-un efort de a depăşi momentul divorţului. M-am instalat pe locul meu obişnuit dintre Chris şi Laila, o bloggeriţă de cărţi în vârstă de douăzeci şi cinci de ani, care avea o memorie fotografică şi care citise mai multe cărţi în scurtul ei răgaz pe planetă decât noi toţi ceilalţi laolaltă.

– A, Hannah, vino să-l cunoşti pe cel mai nou membru! m-a strigat Ronnie.

Am ridicat privirea după ce am scos din geantă exemplarul meu din pentru a mă uita în partea cealaltă a încăperii, la Ronnie. Neîncrederea s-a pogorât asupra mea.

Marco se înălţa deasupra ei, zâmbindu-mi vesel.

— O, Dumnezeule! a murmurat Laila, devorându-l pe Marco din priviri. Seamănă leit cu ultimul meu iubit din cărţi.

I-am aruncat o privire piezişă înainte să mă ridic încet în picioare. M-am dus spre Ronnie şi Marco, întrebându-mă cum să tratez noua situaţie şi, de asemenea, cum naiba să opresc furnicăturile dintre picioarele mele iscate de felul în care se uita Marco la mine.

Am simţit cum mă sorbea din priviri, insistând asupra sânilor mei, continuând cu forma şoldurilor şi examinându-mi picioarele, înainte de a urca iar. Când privirile ni s-au intersectat, a lui era plină de genul de căldură ostentativă pentru care aş fi făcut orice acum cinci ani.

— Marco.

L-am salutat cu un glas lipsit de inflexiuni, hotărând să nu ascund faptul că îl cunoşteam.

Ronnie a făcut ochii mari.

— Deja îl cunoşti pe Marco?

— Da.

Am ridicat întrebătoare o sprânceană spre el, iar el mi-a oferit din nou acel zâmbet. Era un zâmbet nou. Şi a avut un efect imediat asupra părţilor mele intime.

Să-l ia naiba.

— Ca să vezi, ce coincidenţă!

Ronnie surâdea, mutându-şi privirea de la el la mine şi înapoi.

— Îhî. Am făcut ochii mari, aprobând ironică cele spuse. Chiar că e o coincidenţă.

Marco a râs sincer. Brusc, Ronnie a părut încurcată.

— Aşadar, Marco... nu ştiam că-ţi place să citeşti, am zis, încreţindu-mi fruntea.

— Da, a dat el din cap cu inocenţă. Sunt un cititor avid.

— Sau un mare mincinos, am şoptit eu în barbă.

— Scuze, ce-ai spus, Hannah?

Ronnie s-a aplecat să mă audă mai bine. Am ignorat-o cât de politicos am putut, cu zâmbetul meu îndulcit îndreptat spre Marco.

— Ne bucurăm să îţi urăm bun venit la bord. Cum ai aflat despre noi?

A chicotit.

— De la Anisha. Aparent, ea nu prea se descurcă cu ameninţările. Ştii ceva despre asta?

Nish. Fireşte. Ar fi trebuit să-mi dau seama — ameninţările o făceau să procedeze taman invers.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, am minţit eu. Şi am de gând s-o omor.

Ronnie a oftat.

— Acum sunt foarte confuză.

Am oftat şi eu.

— Haideţi să începem, ce ziceţi?

Ne-am ocupat locurile, iar Marco s-a aşezat lângă Ronnie, pe scaunul aflat fix în faţa mea. Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui în timp ce Ronnie îl prezenta, şi nu fiindcă era nou în grup, ci pentru că ieşea în evidenţă în multe feluri. Unu, era superb; doi, era american; şi trei, avea ceva special, care atrăgea oamenii.

Aş fi aruncat cu cartea mea în el, dacă nu m-ar fi dat afară din grup. Preţ de un moment am luat în serios ideea asta şi, când am văzut râsul tăcut de pe buzele lui Marco, mi-am dat seama că ştia exact la ce mă gândeam.

L-am privit chiorâş, apoi mi-am mutat privirea în altă parte.

— Marco, ai citit ? l-a întrebat Ronnie, în mod evident înamorată de el.

— Nu, n-aş putea spune c-am citit-o.

— O, e în regulă. Urmăreşte discuţia noastră.

— Cum să nu.

Am făcut o strâmbătură copilărească în batjocură, iar râsul lui zgomotos mi-a întors privirea, care s-a ciocnit cu a lui. Râdea de mine. Mă găsea amuzantă.

Se distra!

Am încercat să mă alătur discuţiei, am încercat să spun toate lucrurile inteligente pe care trebuia să le spun despre carte, dar, cu ochii lui albaştri-verzui care îi sfredeleau pe ai mei tot timpul, creierul meu nu coopera.

Treizeci de minute mai târziu, Chris îmi arunca priviri îngrijorate, iar Ronnie era tare mândră, căci ea adusese în discuţia din această săptămână cele mai multe idei.

— E ceva ce ai vrea să adaugi, acum că ai auzit câte ceva despre carte?

Am înlemnit, cu ochii lipiţi de el în pofida dorinţei mele. Inima a început să-mi bată mai repede.

Marco n-a dezamăgit. S-a uitat drept la mine şi a spus:

— Cred că pare o carte despre determinare, despre căutarea a ceea ce este corect, a ceea ce pare drept, în pofida sorţilor potrivnici sau a posibilului efect negativ. Pare genul meu de carte.

Înlemnisem în acel moment, uitându-mă la el în timp ce şi el mă privea cu toată determinarea de care pomenise. Începuseră să-mi transpire palmele, nu mai auzeam din cauza afluxului de sânge din urechi şi mă întrebam unde naiba se presupunea că aveam să merg de acolo.

Îmi dădea de înţeles că nu avea de gând să renunţe.

Bănuiesc că l-am crezut.

Dregându-mi glasul, m-am ridicat brusc şi mi-am vârât cartea în geantă. Fără un cuvânt, am ieşit valvârtej de acolo, ignorând-o pe Ronnie, care mă striga îngrijorată, în timp ce restul mă urmărea perplex.

Capitolul 9

Atunci când sunt cu tine, am senzaţia că totul va fi bine. Nu pot să-ţi explic.

Nu reuşeam să-mi scot din cap vocea lui Marco, acele cuvinte pe care mi le spusese cu atâta timp în urmă. Însemnaseră foarte mult pentru mine, întrucât ştiam că el nu era genul de tip care să-şi exprime sentimentele bine şi în acea zi îmi arătase cât de vulnerabil era.

În pofida a tot ceea ce se întâmplase, în pofida faptului că mă părăsise şi îmi frânsese inima, nu reuşeam să împiedic acele cuvinte să nu mă mai bântuie.

Stând singură în micul patio din spatele casei în care crescusem, fixând pământul cu privirea, mă luptam cu mine însămi, făcându-mă proastă pentru că stăruiam în amintirile dulci, când amărăciunea era cea care făcuse atâta rău. Dar, într-un fel, amărăciunea n-avea să mă afecteze atât de mult, dacă dulcele n-ar fi fost atât de al naibii de dulce.

— Nanna.

Am aruncat o privire spre uşile franţuzeşti deschise, care dădeau spre sufrageria părinţilor mei, şi l-am văzut pe Cole uitându-se la mine îngrijorat. Acum, că uşa era deschisă, zgomotul din casă se filtra în direcţia mea. Cu toate că Joss, Braden, Beth şi Luke nu erau la noi, deoarece aveau bilete la un musical pentru copii, casa era aglomerată şi zgomotoasă. Liv şi Nate reuşiseră să ajungă de data asta, împreună cu Lily şi cu January. Erau prezenţi şi Ellie şi Adam, împreună cu William, şi ni se alăturaseă Jo, Cam, Cole, Dec şi Penny.

I-am zâmbit lui Cole. De când Lily începuse să mă strige Nanna, Cole folosea numele în joacă.

— Ce s-a întâmplat?

A ieşit, închizând uşa în urma lui. M-am încruntat văzând cu ce tricou era îmbrăcat. Deşi lăsa la vedere lucrarea artistică, îl expunea şi pe el la vântul muşcător de noiembrie.

— Du-te înapoi în casă şi pune pe tine o jachetă.

A schiţat un zâmbet de superioritate, ridicând un colţ al gurii.

— Mi-e bine, mamă.

— Ai să răceşti.

— Mi-e bine, a insistat el. Dar ţie? Aş zice că nu prea bine.

Devenea din ce în ce mai greu să mă prefac în faţa familiei şi a prietenilor că eram fără chef. Petrecusem săptămâna precedentă complet deconcertată,

trăind în mintea mea. Nu ştiam sigur ce simţeam în legătură cu perseverenţa lui Marco şi, deoarece nimeni altcineva nu cunoştea întreaga poveste, nici n-aveam la cine să apelez. Şi, în final, nu era decât vina mea.

— Zău aşa, Hannah. Zâmbetul lui Cole a pălit, fiind înlocuit de o cută adâncă de încruntare între sprâncene. Ai fost tăcută toată săptămâna şi ai ieşit singură acum, arătând de parcă ai avea pe umeri povara întregii lumi. Sunt îngrijorat. Spune-mi ce se petrece.

Am oftat, nedorind să-l scot din sărite cu o minciună evidentă.

— Ţi-l aminteşti pe Marco, tipul de la nuntă?

A dat aprobator din cap şi a aşteptat să continui.

— Am fost îndrăgostită de el.

Cole a ridicat din sprâncene la auzul micii bombe informative.

— Cum se face că eu n-am ştiut asta?

— Pe atunci, noi doi nu eram atât de apropiaţi. Jo, Ellie, Joss şi Liv ştiu de el. Ne-am cunoscut când eu aveam paisprezece ani şi până să împlinesc şaptesprezece eram nebună după el. El e mai mare, aşa că eram doar prieteni. Uneori îl ajutam la lecţii. Dar mereu am vrut mai mult. Ne-am sărutat când aveam şaptesprezece ani — am diluat informaţia — şi taman când am crezut că poate şi el simţea la fel, s-a întors în America. La recepţia de nuntă a fost prima dată când l-am revăzut de atunci şi... mi-a spus că se întorsese în Edinburgh de ani.

Ochii prietenului meu au strălucit a înţelegere.

— Scumpo, îmi pare rău. Aş fi vrut să fi ştiut. Nu te-aş fi lăsat singură în seara aia.

— Simţeam nevoia să fiu singură, l-am asigurat eu.

— Reapariţia lui, evident, te zăpăceşte.

— Nu, de fapt, el mă zăpăceşte.

Cole s-a întunecat la chip.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că el vrea o şansă să-mi explice de ce a plecat aşa cum a plecat şi tot apare oriunde mă duc, în încercarea de a mă face să-l ascult.

Am continuat să-i spun despre şcoală, despre sala de gimnastică şi despre întâlnirea de la clubul de lectură.

Încruntătura i-a dispărut. Acum arăta doar amuzat.

— Atunci, ascultă-l.

Am dat înapoi mânioasă.

— Nu. Nu merită.

— Hannah, eraţi doi copii. Dacă îşi face timp să te urmărească, atunci e clar că îi pare rău şi vrea o a doua şansă.

— A avut această şansă în ultimii patru ani.

— Poate că n-a ştiut ce să spună.

— Tu cu cine ţii?

— Cu tine, mi-a răspuns râzând. Dar, Iisuse, te dai de ceasul morţii din cauza lui, când tot ce-ar trebui să faci pentru a încheia povestea este să înţelegi mai bine ce era în capul lui. El îţi oferă această şansă.

I-am aruncat o privire nemulţumită printre pleoapele semiînchise.

— Dacă aş fi avut nevoie de glasul raţiunii, ţi l-aş fi cerut.

Cole a chicotit.

— Eu doar spun că, dacă nu e ceva mai mult decât mi-ai povestit, merită şansa să-ţi explice.

Brusc, o bănuială întunecată i-a pătruns în privire.

— Nu mai e şi altceva, nu?

Am scuturat din cap cu un calm prefăcut.

— Nu... dar el este motivul pentru care eu am luat atunci o decizie prostească: Aşa că... asta e.

Trăsăturile lui Cole s-au destins şi mi-a zis amabil:

— Nu poţi să-l acuzi pe el pentru propriile tale acţiuni.

Simţindu-mă vinovată pentru că îl minţisem pe Cole şi furioasă pe Marco şi pe mine pentru situaţia neplăcută în care mă aflam cu familia mea, am încuviinţat posacă. Nu exista nicio cale să capăt vreun sfat potrivit fără ca familia şi prietenii să ştie întreaga poveste şi n-aveam de gând să rescriu istoria pe care le-o servisem spunându-le acum adevărul.

— Hai să nu mai vorbim despre mine.

Am făcut un gest cu mâna ca pentru a îndepărta subiectul.

— Tu ce faci? Ce face Steph?

A făcut o grimasă.

— Steph şi cu mine am pus capăt relaţiei aseară.

Buzele mele s-au întredeschis a surprindere.

— Şi abia acum îmi spui?

A ridicat din umeri.

— Nu e mare lucru de spus. Ieşisem în oraş după serviciu aseară şi am dat peste nişte prieteni de la şcoală, iar ea a început o altercaţie cu una dintre fete.

— O altercaţie?

— Gelozia ei este ridicolă. Are probleme mari în ceea ce priveşte încrederea. Era timpul să punem punct.

— Cu toţii avem probleme, Cole. Relaţiile nu sunt chiar aşa de simple. Câteodată, trebuie să mai lucrăm la asta.

— De acord. Însă n-am vrut să mai lucrez la asta, aşadar, ce-ţi spune asta?

— Că ea nu e aleasa ta.

— Întocmai.

S-a întors şi a deschis uşa.

— Acum, că am dezbătut problema relaţiilor noastre, hai să mergem să mâncăm.

— Eşti sigur că eşti bine? l-am întrebat, urmându-l înăuntru.

— Sunt bine, m-a asigurat el. De fapt, mă simt uşurat. Problemele lui Stephanie erau epuizante.

Deşi voiam ca el să fie fericit si asta conta cel mai mult, n-am putut să nu o compătimesc pe Steph şi să nu fiu înţelegătoare cu ea. Cuvintele lui Cole mă deprimaseră şi le-am luat mai personal decât ar fi vrut el vreodată s-o fac. Însă adevărul era că eu eram ca Steph. Nu eram extrem de geloasă, dar nesiguranţa mea venea dintr-o lipsă de încredere în sexul opus. Era o nebunie, ştiam asta. Eram înconjurată de bărbaţi buni, care nu ar fi plecat de lângă nevestele lor, dar ceea ce îmi făcuse Marco şi urmările acelei nopţi mă răniseră adânc, îmi lăsaseră cicatrice urâte, pe care am putut să le ignor până ce el a apărut brusc înapoi în viaţa mea. O parte din motivul pentru care nu m-am sinchisit niciodată să încerc să găsesc ceva serios era din pricina acelui sentiment pe care Marco îl lăsase în urma lui, dar şi pentru că bănuiam că cei mai mulţi bărbaţi ar fi reacţionat faţă de mine şi de problemele mele aşa cum făcuse Cole faţă de Steph: cu ambivalenţă şi cu nerăbdare. Aşa că, ce rost avea să încerc?

— Ceva se întâmplă, a cugetat Jo cu voce tare, uitându-se fix la Liv şi la Nate, aflaţi de partea opusă a mesei.

Cam a pufnit.

— Poate că asta e treaba lor, scumpo.

— Păi, ar fi treaba lor, dacă ar reuşi să pretindă că nu se ceartă, dar se simte o răceală, a adăugat Ellie.

Liv a dat ochii peste cap.

— Nate e un prost.

Nate nu şi-a ridicat privirea din farfurie în timp ce mânca.

— Nate nu face nimic, a murmurat el.

Nate făcea cu siguranţă ceva. De-abia vorbea cu soţia lui şi, ori de câte ori trebuia s-o facă, nici măcar nu se uita la ea.

— Oameni buni, ţineţi-vă problemele conjugale acasă, a pledat Cole.

— Nu e o chestiune conjugală, a spus Liv, strâmbându-se. Este un exemplu de imaturitate masculină inexplicabilă.

— O, vă rog, povestiţi-ne, a intervenit Ellie, aplecându-se nerăbdătoare.

— Făceam ordine printre lucrurile din casă şi l-am rugat în mod special să facă un morman cu lucrurile pe care nu voia să le dea de pomană şi un morman cu lucrurile pe care voia să le dea de pomană. Nu este vina mea că a încurcat grămezile.

— Ba nu le-am încurcat.

S-a uitat urât la ea, luându-şi în cele din urmă privirea din farfuria lui.

— De ce naiba mi-aş fi dat toate tricourile preferate? Nu te-ai gândit, atunci când te-ai uitat prin ele, că era puţin cam ciudat că se aflau acolo?

Ea a pufnit, înainte să-i răspundă:

— Nu m-am uitat prin ele. Am presupus că tu mi-ai dat grămada care trebuia şi le-am pus în geanta pentru lucruri de dat de pomană, oferindu-i-le apoi doamnei care vine să adune lucrurile respective.

— Unele dintre rahaturile alea erau de neînlocuit.

Lily a scos unul dintre icnetele ei de copil drăgălaş, iar Nate a închis ochii, schimonosindu-se.

Liv s-a încruntat la el.

Cu un oftat, Nate s-a întors în scaunul lui să se uite la Lily, care stătea aşezată cu Ellie la masa copiilor.

— Ăsta e un cuvânt urât, iubito. Să nu-l foloseşti. Tati n-ar fi trebuit să-l folosească şi acum îi pare rău.

Lily a dat din cap aprobator, cu drăgălăşenie şi seriozitate. Dumnezeule, se putea oare să mori din pricina drăgălăşeniei ei?

Nate s-a întors înapoi spre Liv.

— Mulţumită? N-am putea să nu discutăm asta în faţa copiilor?

— Desigur.

A ridicat din umeri cu nonşalanţă, mutându-şi privirea înapoi în propria farfurie.

— Dar nu ştiu de ce eşti atât de supărat. Dacă te-ai fi deranjat să te uiţi în geanta pe care am pus-o lângă patul tău ieri după-amiază, ai fi văzut că am sunat la instituţia filantropică, le-am explicat greşeala şi m-am dus şi ţi-am luat rahaturile de neînlocuit.

I a aruncat o privire.

— Totuşi, aş vrea să-ţi amintesc că singurele lucruri de neînlocuit din viaţa ta se află în această încăpere.

— Bine zis! am auzit-o pe mama murmurând.

Încurcat, lui Nate i-a căzut faţa.

— Le-ai luat înapoi?

— Fireşte că le-am luat înapoi.

— De ce nu mi-ai spus?

— Deoarece acum am un avantaj asupra ta ori de câte ori o dau în bară. Îţi voi aminti doar de ultimele patruzeci şi opt de ore în care te-ai purtat ca un şcolar capricios fiindcă din greşeală am dat tricoul tău Borg de pomană.

— Era tricoul pe care îl purtam când ne-am cunoscut, i-a zis el calm.

Ea a mijit ochii.

— O, nu, n-ai să scoţi acum din funduleţ nişte scuze semi-romantice pentru comportamentul tău, astfel încât să mă lipseşti pe mine de avantajul meu.

— Avantaj? am întrebat eu. Căsătoria are legătură cu avantajul?

— Da, au răspuns în cor toţi cei căsătoriţi din jurul mesei.

Am strâmbat din nas. Ellie a fluturat furculiţa spre mine.

— Când o dai în bară, şi, dacă eşti căsătorit, nu se poate să n-o dai în bară la un anumit moment, e bine să ai notiţe amănunţite despre boacănele partenerului, fiindcă, astfel, i le poţi aminti, iar iertarea pentru greşelile tale vine mult mai repede. Pacea domneşte.

— În cazul asta, a zis Liv, cu ochii sticlindu-i învingători, am dat-o puţin în bară, dar Nate a dat-o mai tare, aşa că data viitoare când o voi da în bară, el mă va ierta mai repede.

— Sună... matur, am răspuns sarcastică.

— Ceea ce lipseşte în sofisticare, compensează în eficacitate, a atestat Adam.

— Oamenii căsătoriţi sunt ciudaţi, am spus, întorcându-mă spre Cole. Adu-mi aminte să n-o fac niciodată.

— Ca s-o faci, ar trebui să fii de acord să te întâlneşti cu un bărbat, mi-a reamintit el în schimb.

I-am aruncat o căutătură piezişă, dar, înainte sa pot spune ceva, Adam a zis:

— Hannah, asta îmi aminteşte de faptul că nu mi-ai spus că-l cunoşti pe Marco D'Alessandro.

La auzul numelui, Jo s-a încordat, căutându-mi privirea.

— Ce e? a întrebat Adam, sesizând brusca schimbare de atmosferă dintre noi.

Am tras adânc aer în piept, desprinzându-mi privirea de a lui Jo şi întorcându-mă spre Adam.

— Nu mi-am dat seama că-l cunoşti.

E tâmplar într-una dintre echipele noastre de constructori. Şeful de echipă, Tam, are numai cuvinte de laudă la adresa lui şi este absolut convins ca va fi el însuşi şef de echipă în câţiva ani. Nu mă îndoiesc de asta. E întotdeauna de găsit atunci când Tam nu este şi ştie aproape tot ce se întâmplă pe şantier. Îl cunosc de ceva timp. Pare un tip de treabă. Muncitor şi responsabil. Nu şi-a dat seama că suntem rude. Soţul colegei tale de la şcoală mi-a spus.

— Aha, a fost tot ce-am reuşit să spun.

— Aha? s-a încruntat Adam. Din câte spune, voi doi aţi fost apropiaţi.

M-am uitat la Ellie, întrebându-mă dacă ştiuse că Adam avea de gând să mă încolţească cu asta, dar părea la fel de surprinsă ca şi mine. Nevrând să discut asta în faţa părinţilor mei, am ridicat din umeri.

— Am fost buni prieteni la şcoală.

Adam părea la fel de confuz.

— Nu e mai mare ca tine?

— Cu câţiva ani.

— Ei bine, zice că tot încearcă să ia legătura cu tine.

Lângă mine, l-am auzit pe Cole pufnind. L-am ignorat, oferindu-i lui Adam încă o ridicare inocentă din umeri.

— Am primit vreo două mesaje de la el.

Un pufăit şi mai profund din partea lui Cole.

— Dar am fost tare ocupată.

— Nu mi-ai spus că aţi luat legătura, a intervenit Jo, cu îngrijorare în superbii ei ochi verzi.

— Te simţi bine?

— Cine este băiatul ăsta, Hannah? m-a chestionat mama repede.

— De când s-a întors? m-a întrebat Jo.

— Nu se poate să-ţi fi fost iubit, a spus mama, scuturând din cap la acest gând. Fiindcă mi-ai fi spus, nu-i aşa?

Jo s-a aplecat spre mine.

— Când v-aţi întâlnit? Ţi-a explicat ceva?

— De unde este? Unde a plecat? Sunt atât de încurcată. Este...

— Hannah, vrei, te rog, să mă ajuţi cu desertul, scumpo? m-a rugat tata, ridicându-se.

Mi-am împins scaunul înapoi, aruncându-i tatei un zâmbet recunoscător.

— Desigur.

Am ieşit grăbită din cameră, urmându-l în bucătărie, fericită să scap de tirul de întrebări.

— Mi-ai salvat viaţa.
Tata a surâs uşor şi a început să scoată boluri din dulapul de vase.

— Nicio problemă.
Am tăcut în timp ce scoteam tarta de fructe. Şi apoi:

— Hannah.
Tata s-a oprit din ceea ce făcea, uitându-se lung la masă, încordat.

— Acest Marco... nu este...?
Am înghiţit în timp ce inima mi se zbatea în piept.

— Tată.
Nu voiam să mint. Nu pe el.

Mi-a aruncat o privire tăioasă, iar în ochi i se citea furia.

— El ştie?
Am clătinat din cap.

— De ce s-a întors?

— Vrea o şansă să-mi explice de ce a plecat atât de brusc. După... S-a întors în America înainte să...
Tata e expirat şi furia i s-a risipit.

— De când încearcă să ia legătura cu tine?

— Ne-am întâlnit la o nuntă acum două săptămâni. De atunci este foarte perseverent.
— Înainte... ce fel de om considerai că era? A fost bun cu tine?
Dintr-un motiv sau altul, întrebarea a dezlănţuit un potop de sentimente în mine. Gâtul mi s-a uscat, iar nasul şi ochii mă usturau din pricina lacrimilor.

— Da. A fost foarte bun cu mine. Ne-am cunoscut deoarece mă apăra de băiatul ăla îngrozitor care mă hărţuia. Ori de câte ori pierdeam autobuzul, Marco mă conducea acasă pe jos, asigurându-se că ajung teafără.
Dumnezeule, îl iubisem atât de mult! Poate că era o iubire prostească, de genul naiv, dar era, fără doar şi poate, profundă.

Tata şi-a trecut mâna peste masă, acoperind-o pe a mea drept alinare. L-am privit în ochi.

— În cazul ăsta, poate că merită o şansă să se explice.
Eram surprinsă.

— Am crezut că o să fii furios pe el.

— Încă sunt furios pe el din pricina alegerilor sale, dar nu pot fi furios pe el pentru ceea ce s-a întâmplat după. El n-a ştiut prin ce-ai trecut, Hannah.

Dacă explică şi este o explicaţie îngrozitoare, putem să fim din nou supăraţi pe el. Dar poate că are o explicaţie justă pentru că te-a părăsit.

— Nu ştiu cum poţi să fii atât de raţional.

— Ei bine, a zis tata oftând, nu l-am cunoscut, aşa că nu înţeleg tot ce s-a întâmplat. Ce ştiu este că am o fiică puternică, pe care rareori o tulbură ceva. Dacă acest bărbat te face să-ţi pierzi puţin echilibrul, poate că e ceva în asta. Când am cunoscut-o pe mama ta, am fost dezechilibrat de tot.

Am râs şi l-am înghiontit cu umărul.

— Toate perechile astea căsătorite şi fericite te înmoaie, tată.

— Nee, e doar vârsta, a glumit el şi a luat câteva boluri pentru a le duce în sufragerie.

— Tată. L-am oprit. Să nu spui nimănui. Nimeni nu ştie.

Tata a încuviinţat, dând din cap încetişor.

— În regulă, nu spun. Însă vreau ca tu să te întrebi de ce-l aperi, dacă nu ţii la el?

Mai confuză ca oricând, l-am privit pe tata ieşind din bucătărie, meditând la întrebarea lui. Nu am găsit niciun răspuns. Cu mâini tremurânde, am luat şi eu câteva boluri şi m-am dus înapoi în sufragerie, bucuroasă că, atunci când am ajuns acolo, Marco nu mai era subiectul conversaţiei.

Capitolul 10

O pauză în discuţia din timpul cursului de alfabetizare m-a făcut să râd.

— Vedeţi voi, pentru nişte oameni care se plâng că asta este partea cea mai rea, aveţi, cu certitudine, o mulţime de lucruri de spus.

Duncan a zâmbit superior, în vreme ce ceilalţi au râs. Cu excepţia lui Lorraine, care de-abia scosese un cuvânt toată ora.

Descoperisem că o metodă bună de a-i ajuta la dobândirea abilităţilor de citire era să-i pun să citească ceva ca temă şi apoi să vină şi să vorbească despre asta în grup. Aceşti indivizi aveau aptitudini de bază la citire, dar acestea se manifestau în salturi şi fără legătură între ele. Am descoperit că, în discuţii, realizau o mai bună înţelegere a cuvintelor pe care le citiseră, întrucât ceea ce nu înţelegea unul, înţelegea altul, şi se ajutau reciproc, fără ca măcar să-şi dea seama.

— Bravo, oameni buni, am zis, ridicându-mă. Citiţi capitolul şase pentru săptămâna viitoare, vă rog, şi ne vedem atunci.

Ne-am urat unii altora noapte bună, iar clasa s-a golit, până ce a mai rămas doar Lorraine. Din seara în care vorbisem cu ea, venea la fiecare oră. Totuşi, refuza cu încăpăţânare ajutorul individual, iar provocările la lectură pe care le lansam o făceau să nu se simtă în largul ei. Descoperisem rapid că era genul de femeie care prefera ca cineva să fie deschis cu ea, mai curând decât să o ia pe ocolite.

— Eu sunt? am întrebat-o.

Şi-a ridicat capul, căci căuta ceva în poşetă, şi s-a încruntat spre mine.

— Ce anume?

— Dacă eu sunt motivul pentru care nu vrei să vorbeşti la ore.

A ridicat din umeri. Eu am ridicat o sprânceană.

— Nu sunt ceilalţi. Nu se poate să fie ei. I-ai văzut străduindu-se şi ai văzut şi cât de răbdători şi de amabili sunt unii cu alţii. Şi tu ai dat dovadă de răbdare. De bunătate. Aşa că, dacă nu ei sunt cei care te fac să te simţi inconfortabil, atunci cine te face să te temi, eu?

— Nu mă tem, a răspuns scurt şi repede.

M-am dus spre ea şi am luat cu blândeţe cartea din mâna ei. Deschizând-o la capitolul pe care tocmai îl discutaserăm, i-am dat-o înapoi.

— Citeşte-mi primele două fraze.

Lorraine m-a privit neîncrezătoare. Oricum, am văzut ce anume încerca cu disperare să ascundă. Am văzut teama.

A înşfăcat cartea din mâna mea şi a ridicat-o la nivelul ochilor. A înghiţit. Tare. Cu o atenţie chinuitoare, a început să-mi citească. Aproape de sfârşit, a şovăit la un cuvânt. Ridicând privirea, s-a uitat la mine cu îngrijorare, înroşindu-se.

Mi-am păstrat o expresie perfect neutră.

— Pronunţă-l.
În ochi i se citea mânia, dar totuşi s-a uitat din nou la pagină.

— Ăsta nu-i cuvânt.
S-a încruntat.

— Fă-ri-gid, a spus ea, pronunţându-l aproape ca pe „fericit”

— Îţi aminteşti regulile pentru g-urile dure şi moi? De obicei, când se însoţeşte cu un sau un este g dur. Sunetul Ca în Dar, de obicei, când se însoţeşte cu sau i, e un moale. Sunetul
Lorraine se zgâia la cuvânt.

— Este un Fă-ri-gid. Fărigid.
Ochii ei au privit atent fraza care îl preceda şi tensiunea i s-a risipit când a rostit:

— Frigid. A ridicat din umeri. Mereu am crezut că cuvântu ăsta se pronunţă cu
Am făcut un pas înapoi.

— Te-ai descurcat foarte bine.
Şi-a plecat capul.

— Mda, mă rog. Şi-a luat brusc poşeta şi a plecat, ştergându-se de mine. Ne vedem data viitoare.
Un timp, am privit după ea, căzută pe gânduri, după ce a ieşit din sală. Lorraine era cu certitudine neşlefuită, lipsită de maniere şi tact, dar nu puteam să nu respect o persoană care răzbătea în ciuda temerilor sale.

Cu inima bătându-mi nebuneşte şi cu stomacul tulburat de valuri de greaţă, m-am instalat pe locul meu de la geam din camera de zi, privind în gol la străzile întunecate şi strălucitoare. Raze de lumină sclipeau ici şi colo în lumina pe care o aruncau stâlpii de iluminat în bălţile create de ploaia recentă. Am strâns telefonul în mână şi am inspirat adânc.

Derulând lista apelurilor recente am găsit numărul şi, cu perseverenţa lui Lorraine şi întrebarea tatei în minte, am apăsat pe APELEAZĂ.

A sunat de trei ori înainte ca...

— Hannah? l-am auzit pe Marco răspunzând, plăcut surprins, cu vocea lui profundă.

— Bună, l-am salutat liniştită, dorindu-mi ca inima mea să-şi domolească bătăile. Eu...

În glasul lui răzbatea acea îngrijorare pe care mi-o aminteam mult prea bine atunci când m-a întrebat:

— Te simţi bine?

Am expirat lent.

— M-am hotărât că vreau să ştiu de ce m-ai părăsit în seara aceea.

A tăcut pentru un moment, şi tocmai eram pe punctul de a întrerupe tăcerea, când a spus:

— Aş vrea să te întreb de ce te-ai răzgândit atât de brusc, dar n-o voi face, pentru a nu te speria. Mă bucur că m-ai sunat, dar aş prefera să discutăm faţă-n faţă. Ţi-ar conveni?

— Dacă spun nu, ai de gând să-ţi faci apariţia la următoarea mea vizită la dentist, nu-i aşa?

A râs liniştit, un sunet extrem de delicios, care mi-a dat furnicături pe scalp.

— Orice este nevoie.

— Tot nu-mi vine sa cred c-ai venit la grupul meu de lectură, am murmurat.

— Asta te-a făcut să mă suni, nu?

— Ai grijă, domnule D'Alessandro, l-am avertizat.

A chicotit.

— Bine. Voi fi cuminte... dacă mă inviţi acasă la tine mâine-seară să vorbim.

M-au cuprins trepidaţiile la gândul de a fi singuri în apartamentul meu.

— Nu cred că e o idee bună.

— Hannah, ceea ce trebuie să discutăm este personal. Ceea ce am să-ţi spun este personal şi nu m-aş simţi în largul meu într-o cafenea, cu nişte străini în jur trăgând cu urechea.

Am procesat asta şi, din nefericire, a trebuit să recunosc că avea dreptate. Nici eu nu voiam ca vreun străin să ne asculte.

— Bine, am mormăit, dându-i adresa. La ora şase.

— Asta include şi cina? m-a întrebat plin de speranţă, cu o voioşie băieţească în acea întrebare, care m-a surprins.

— Vom vedea.

Am închis fără să-i spun la revedere.

Mă simţeam mult prea fierbinte peste tot şi foarte neliniştită, în timp ce adrenalina îmi gonea prin vene. Nu mă mai simţisem aşa de foarte mult timp.

Şcoala a fost ca un vârtej ameţitor. Eram atât de preocupată la gândul că Marco avea să se afle la mine acasă în acea seară, încât nici nu ştiu cum am dus lecţiile la capăt. Cumva, am reuşit şi, cu un gol în stomac, m-am dus grăbită acasă după serviciu şi am început să pregătesc cina. Nu voiam ca Marco să creadă că încercam să-l impresionez, dar nici nu voiam să-l otrăvesc cu ceva la care era alergic.

Am mers pe varianta paste şi salată. Cu paste şi salate n-ai cum să dai greş.

Era împotriva manierelor de a fi o gazdă bună (pe care mama mi le inoculase de la vârsta de trei ani) să nu aranjez masa atunci când aveam musafiri la cină, dar nici nu voiam ca Marco să creadă că asta era ceva ce, de fapt, nu era.

Pe cine păcăleam? Nici măcar nu ştiam ce asta.

M-am schimbat din hainele de la şcoală într-o pereche de jeanşi uzaţi şi o bluză cu mâneci lungi. Mi-am răsucit părul într-un coc simplu şi, privindu-mă în oglindă, am dat aprobator din cap, încântată de reflexia mea. Jeanşii făceau ca posteriorul meu să arate grozav, bluza era mulată pe corp şi făcea ca sânii să arate bine, dar ţinuta generală spunea: „Pierd vremea pe acasă şi nu dau doi bani pe ce crezi tu despre mine.”

— Perfect.

Am făcut o piruetă, pornind apoi din dormitor spre bucătărie, când interfonul a sunat brusc, facându-mă să mă opresc.

Îmi venea să vomit. Aveam să vărs peste tot pe frumoasa mea pardoseală din lemn.

— Respiră adânc, m-am instruit singură, întorcându-mă spre uşă.

— Da? am întrebat, ridicând receptorul.

— Sunt Marco.

Da, cu siguranţă am să vărs. Am apăsat butonul de deschidere a uşii de la intrare, lăsându-l să intre în clădire.

Cu sângele năvălindu-mi în urechi, am încercat să mă pregătesc pentru revedere şi să recurg la puterea mea de a fi indiferentă. Deschizând uşa, am ascultat paşii lui în timp ce urca scările spre apartamentul meu.

I-am văzut capul ivindu-se pe măsură ce parcurgea treptele şi mi s-a strâns stomacul. Şi-a ridicat ochii, privindu-mă în timp ce urca tot mai sus, şi mi-a zâmbit drept salut. De ce trebuia să fiu atât de atrasă de el? De ce aveam atât de multe amintiri plăcute legate de el?

Privirea i-a alunecat în jos, la corpul meu, apoi iar în sus, şi mi-a dat senzaţia că nu era dezamăgit de ţinuta mea. Deloc. Prefăcându-mă că nu dădeam doi bani, am păşit înapoi.

— Intră.

A intrat, făcându-mă să mă simt mică şi, în pofida dezertării lui, în siguranţă.

— Te-ai mai înălţat? am bodogănit, îndepărtându-mă de el şi de atrăgătoarea colonie cu care se dăduse.

A închis uşa în urma lui şi a scuturat din cap.

— Nu, din câte ştiu eu.

În timp ce-l studiam, mi-a trecut prin minte că asta n-avea nimic de-a face cu înălţimea lui. Erau muşchii. Am înghiţit lacom la vederea bicepşilor lui, frumos puşi în valoare de tricoul Henley cu glugă, mulat, pe care îl purta.

— Pe-aici, aproape că am hârcâit, întorcându-mă brusc cu spatele la vederea figurii lui amuzate.

M-a urmat în camera de zi, unde pusesem masa în fundul încăperii.

— Drăguţ apartament.

Ochii lui au dat peste grămezile de cărţi pe care le aveam în mai toate colţurile şi mi-a oferit un zâmbet familiar, care m-a făcut să simt lucruri pe care nu voiam să le simt.

— Totuşi, ai nevoie de rafturi.

Ignorându-i comentariul, am făcut un gest spre masă.

— Ia loc. Aduc cina.

Marco a ridicat o sprânceană.

— Până la urmă ai gătit?

Am mijit ochii.

— Numai fiindcă mi-e foame.

— Fireşte.

Enervată pentru că mă descurcam foarte prost să mă prefac neafectată de prezenţa lui, am ieşit repede din cameră şi m-am dus în bucătărie, unde m-am prins cu mâna de marginea blatului de bucătărie şi am inspirat adânc.

Am recitat mantra iar şi iar în mintea mea, în timp ce am înşfăcat bolurile cu paste şi salată.

— Arată grozav, a zis Marco, după ce am revenit în camera de zi şi le-am pus pe masă.

Am tuşit tare pentru a-mi drege vocea, apoi am mormăit:

— Bere?

A schiţat un zâmbet şi am văzut hohotele de râs dansând în ochii lui uluitori.

— Sigur.

M-am întors cu berea, i-am trântit-o în faţă, iar apoi m-am lăsat lipsită de graţie în scaunul meu aflat vizavi de el. Am gesticulat spre boluri.

— Mănâncă.

Fără să-şi mai ascundă amuzamentul, Marco a rânjit în timp ce-a întins mâna după bolul cu salată.

— Pari agitată.

? Pe dinafară, am ridicat din umeri.

— Mă simt bine.

Preţ de o secundă, privirea lui a spus că nu mă crede. Am luat bolul cu salată de la el, turnând legume pe farfuria mea, în timp ce el îşi punea pe a lui

Am tăcut cât timp ne-am servit şi am început să mâncăm.

Simţeam că dau pe dinafară şi că, dintr-o clipă într-alta, o să mă arunc pe fereastră. Am aşteptat ca el să înceapă să vorbească, să înceapă să se explice, de vreme ce ăsta era motivul pentru care se afla acolo, în camera mea de zi, mâncându-mi mâncarea şi având o înrâuire asupra părţilor mele intime. În cele din urmă, mă săturasem de tăcerea lui aparent confortabilă.

— Patru ani? i-am trântit-o eu, uitându-mă chiorâş la el.

Marco m-a privit lung, părând să memoreze fiecare centimetru din chipul meu într-un fel care facea să-mi simt pielea fierbinte şi cu furnicături. Şi-a lăsat furculiţa jos şi s-a rezemat de spătarul scaunului, răsucind capacul sticlei de bere cu un oarecare efort. A luat o înghiţitură, fără să-şi dezlipească ochii de pe mine.

— Poate c-ar trebui să începem cu seara din strada India.

O durere neaşteptată m-a săgetat în piept când a menţionat strada India. Acea durere m-a lăsat fără suflare. De când îmi pierdusem virginitatea cu Marco, durerea şi umilinţa din acea noapte îmi aparţinuseră cu adevărat numai mie, căci el nu fusese prin preajmă pentru a face faţă momentului şi nimeni altcineva nu ştia despre asta.

Să discut cu el pentru prima dată despre asta mă făcea să am senzaţia că tocmai se întâmplase.

Probabil că nu reuşisem să alung acea durere din expresia chipului meu, căci Marco se încordase şi ceva asemănător cu regretul a licărit în privirea lui.

A pus berea pe masă, concentrându-se în totalitate asupra mea.

— Vreau să ştii că seara aceea cu tine a fost una dintre cele mai frumoase seri din viata mea.

Mărturisirea lui şocantă m-a făcut să îngheţ, însă furia m-a dezgheţat iute.

— Să nu îndrăzneşti să vii cu vorbe mieroase! Marco, vreau doar adevărul.

Trăsăturile i s-au înăsprit.

— Ăsta este adevărul. Poţi să te enervezi cât vrei, dar nu pune la îndoială ceea ce îţi voi spune în seara asta, căci nu te-am minţit niciodată.

— Din câte ştiu...

— Nu, nu ştii. Hannah, nu te-am minţit niciodată. Nici măcar o dată.

— Ei bine, dacă acea seară a fost atât de uimitoare, cum se face că, după aceea, nu ştiai cum să ieşi mai repede de-acolo? Cum se face că m-ai lăsat singură în apartamentul ăla murdar, făcându-mă să mă simt folosită şi absolut inutilă?

Părând îndurerat de întrebările mele, Marco şi-a trecut brusc o mână peste faţă.

Am aşteptat.

— Mă urăsc pentru că te-am făcut să te simţi în felul ăsta, a spus în şoaptă. Îmi pare rău.

Inima mi se zbătea atât de repede în piept, încât mă durea.

— Atunci, de ce?

Înţelegându-mi întrebarea, s-a lăsat pe spate în scaun, cu maxilarul încordat.

— Tu erai Hannah. Tu erai fata aceea grozavă care mă făcea să râd şi se uita la mine de parcă eram bun de ceva, şi în fiecare an te făceai tot mai frumoasă.

Cuvintele lui au făcut ca inima să mi se răsucească în piept.

— Erai prea bună pentru mine. Am ştiut-o de prima dată când te-am condus acasă pe jos. Rasă pură din cap până în picioare. Nu pentru mine.

— Nu înţeleg.

Marco a expirat greoi.

— Ţi-am spus că nu mă prea înţelegeam cu bunicul sau cu unchiul. Şi ceea ce am vrut să spun era că eu nu mă înţelegeam cu ei. Din momentul în care am putut să merg, Nonno a avut grijă să mă consider o lepădătură fără valoare. Mi-a spus că eram un nimic şi că niciodată n-aveam să fiu ceva. Mi-a spus că eram exact ca mama şi ca tata şi că orice atingeam se strica. Mi-a vârât asta în cap.

Nu m-am putut abţine. Chiar după tot ce se întâmplase, eram rănită şi furioasă în numele lui atunci când spunea asemenea lucruri.

— Pare să fi fost un ticălos bătrân şi înăcrit.

Marco a izbucnit în râs.

— Ai mare dreptate. Dar era singura figură paternă pe care o aveam. Aşa că, în pofida încercărilor Nonnei de a atenua loviturile bunicului, îl credeam. Atât de tare, încât aproape că încercam să -i demonstrez că avea dreptate. Am crescut cu un puşti din cartier. Şi tatăl lui vitreg era un ticălos. Eram prieteni, în mare parte din cauza urii pe care o aveam pentru ei. Pe măsură ce creşteam, Jamal a început să facă rahaturi prosteşti, intrând prin efracţie în casele oamenilor, furând lucruri, vandalizând şi tot felul de mizerii, iar eu mergeam cu el. Apoi, când aveam aproape şaisprezece ani, el a fost cooptat într-o bandă.

Am făcut ochii mari.

— O bandă?

— O bandă.

Ochii lui Marco s-au întunecat din pricina amintirilor.

— Mi-a spus unele dintre lucrurile pe care ei îl puneau să le facă şi asta mă scotea din sărite, dar, în acelaşi timp, am continuat să gândesc cât de mult avea să-l enerveze pe Nonno dacă mă amestecam şi eu în rahatul ăla. Cred că singurul lucru care m-a împiedicat să merg prea departe a fost Nonna şi restul familiei noastre. Totuşi, m-am gândit la asta. Şi apoi, într-o noapte, când ieşisem cu Jamal şi cu vreo doi băieţi din banda lui, au încercat să mă convingă să mă alătur lor. Au acostat o fată din cartier, pe care o plăcea Jamal.

Privirea lui a trecut dincolo de umărul meu şi mi-am dat seama că retrăia momentul.

— N-am vrut să cred că... că el avea de gând să o violeze, dar a început s-o pipăie, iar ea plângea şi el n-a vrut să...

Şi-a întors iar privirea spre mine, dar de data asta am văzut duritate în ea.

— Am sărit la el şi ea a fugit, dar prietenii lui s-au luat de mine şi eram unul contra trei. Cred că, dacă nu-i convingea Jamal să se oprească, m-ar fi omorât. Aşa, am sfârşit la spital şi le-am spus bunicilor ce se întâmplase. Atunci a fost mometul când au sunat la unchiul Gio şi cumva i-au convins pe el şi pe mătuşa Gabby să mă adopte şi să mă aducă în Marea Britanie pentru a scăpa de toate. Au dat de mama şi au facut-o să semneze actele, aşa că până să fac şaisprezece ani, totul a fost gata şi m-am trezit brusc în Scoţia.

— Şi bunicul tău? N-a considerat că ceea ce-ai făcut pentru fata aia a fost eroism?

Marco a rostit batjocoritor:

— Eroism? Nu. M-a făcut rahat fără valoare, prost şi ignorant. A zis că sângele tatălui te dă întotdeauna în vileag şi că al meu mă dădea.

Sângele meu clocotea.

— Bunicul tău e un ticălos de primă clasă.

— Bunicul meu e mort.

M-am încordat.

— De ce?

A oftat, aplecându-se în faţă.

— În dimineaţa după ce ne-am culcat împreună, Nonna m-a sunat să-mi spună că Nonno murise în urma unui atac de cord. Am zburat la Chicago în acea seară cu unchiul şi cu mătuşa mea.

— De asta ai plecat din Scoţia?

— Da. Mătuşa şi unchiul s-au întors în Scoţia, dar eu nu am venit înapoi timp de un an, deoarece voiam să mă asigur că Nonna era bine şi... mi-a fost greu să accept faptul că nu mai aveam să mă împac niciodată cu bunicul. N-aveam să mai capăt iertarea sau recunoaşterea pe care le căutam de la el. Am încercat să-mi găsesc pacea, dar n-am putut, aşa că m-am hotărât să mă întorc aici.

Împingeam cu furculiţa prin farfurie.

— Marco, înţeleg toate astea şi îmi pare rău că el te-a făcut mereu să te simţi aşa, sincer îmi pare rău. Dar asta nu explică de ce m-ai părăsit în acea cameră după ce ţi-am oferit virginitatea şi ţi-am spus că te iubesc. Nu explică de ce nu ai încercat niciodată să mă cauţi de când te-ai întors.

Intensitatea subită din ochii lui Marco m-a fascinat. Vocea lui era şi mai răguşită ca de obicei atunci când mi-a spus:

— Te-am părăsit deoarece credeam că nu meritam să te ating. Mă simţeam ca un egoist ticălos pentru că făcusem sex cu tine fiindcă... Simţeam că eram un nimic, fiindcă îmi spusese că eram un nimic, iar o lepădătură ca mine nu merita nici măcar să te atingă, ca să nu mai spun de ceea ce mi-ai dăruit. Dar am fost atât de vrăjit de tine şi te doream atât de mult, încât am uitat toate astea până... până când mi-ai spus că mă iubeşti.

Simţeam o senzaţie de rece, amintindu-mi bine momentul.

— Când ne-am cunoscut... la început, situaţia cu Jenks tocmai îmi amintise de Jamal şi de fată. Nu conta că nu te cunoşteam. Eram acolo, am văzut că se întâmpla rahatul ăla şi ştiam cum era Jenks, aşa că n-aveam de gând să stau şi să las să ţi se întâmple asta. Te-am condus acasă, deoarece nu voiam ca el să-ţi dea iar târcoale. Am stat dincolo de poarta şcolii, ca să mă asigur că erai bine, fiindcă după ce te-am condus o dată acasă, am crezut că meritai ca cineva să aibă grijă de tine. Erai o fată amuzantă, deşteapă, bună şi te uitai la mine într-un fel în care n-o mai făcuse nimeni până atunci. Ca şi cum aveam ceva interesant de spus şi voiai să auzi tot. Asta îmi dădea o senzaţie mai bună decât îţi poţi imagina. Voiam s-o simt iar. Ajunsesem dependent de senzaţia asta ori

de câte ori erai prin preajmă. Ba chiar începusem să sper să ai motive să pierzi autobuzul spre casă. Am lăsat să se întâmple ceva ce credeam că n-ar fi trebuit. Am lăsat ca noi să ne apropiem. Nu voiam ca tu să mă iubeşti, Hannah, fiindcă eram îngrozit că te-aş fi putut răni, şi da, ştiu că sună ca naiba acum, de vreme ce te-am rănit plecând de lângă tine, dar atunci credeam că îţi fac o favoare.

— O favoare? am hohotit. Credeam că te iubesc. Am permis să fiu vulnerabilă cu tine în toate felurile în care am putut, iar tu ai plecat de lângă mine ca şi cum n-ai fi suportat să fii lângă mine. Mi-ai frânt inima.

Marco şi-a strâns mâinile pumni, rezemându-şi bărbia de ele.

— Ştiu, a şoptit el. Niciodată n-am regretat ceva mai mult în viaţa mea. A fost anapoda şi stupid şi, dacă aş putea să iau acel moment înapoi, aş face-o.

— Tot? m-am trezit întrebând.

Mi-a privit buzele şi apoi ochii.

— Nu, a răspuns cu o voce gâtuită. Doar partea în care te-am părăsit.

— Dacă aşa simţi, de ce nu te-ai întors la mine când ai revenit în Scoţia?

— Deoarece atunci nu simţeam aşa. Hananh, nu s-a întâmplat nimic magic când a murit Nonno. Încă m-am simţit fără valoare mult timp.

— Când s-a schimbat? De ce?

Marco şi-a coborât privirea şi a scuturat uşor din cap.

— Nu ştiu. A fost nimic. Totul. Am crescut, am muncit din greu şi am început să găsesc ceva valoros în mine. Cumva, bucată cu bucată, zi după zi, mi-am descoperit respectul de sine. L-am găsit demonstrând că ticălosul se înşela.

— Mă bucur că ai descoperit asta, i-am spus cu sinceritate. Dar asta tot nu-mi spune de ce după asta tot n-ai venit după mine.

— Pentru că deja trecuseră ani, Hannah. Nu ştiam ce să spun şi nu ştiam dacă aş fi putut suporta ca tu să te uiţi la mine ca la un nimic după ce avusesem nevoie de atât de mult timp să mă văd aşa cum mă vedeai tu.

— Până la nuntă?

— Până la nuntă, a fost el de acord, acum în ochii lui făcându-şi loc căldura. A fost un şoc să te revăd acolo... Dumnezeule, n-am ştiut cât de dor îmi era de tine până ce te-am revăzut. Ştiu că am făcut o impresie puternică încercând să te conving să vorbeşti cu mine şi îmi pare rău că te-am speriat... Dar la nuntă nu te-ai uitat la mine ca şi cum aş fi fost fără valoare. Păreai scoasă din sărite, dar nu era lucrul ăla afurisit pe care mi-l construisem în minte. Cu frica aia dispărută, am simţit cu adevărat nevoia de a-ţi cere scuze şi eram dispus să fac orice aş fi putut pentru a avea acea şansă.

Ceva dinlăuntrul meu, ceva ce voiam cu disperare să ignor, se exalta la auzul mărturisirii lui.

— Şi acum, că mi-ai explicat totul... ce vrei de la mine?

— Iertare, mi-a răspuns sincer.

Sinceritatea s-a risipit repede sub greutatea intensităţii ce şi-a făcut loc în expresia lui. Acea privire a umplut camera, până ce m-am simtit înăbuşită.

— Şi o a doua şansă să ajung să te cunosc.

Întrucât corpul meu îi răspundea fizic, am mijit ochii şi m-am luptat să ignor acel răspuns.

— În ce fel?

— Nu doar ca prieteni, dacă la asta te gândeşti.

Răspusul lui atât de direct m-a făcut să tresar.

— Nici măcar n-ai intenţia să te prefaci că vrei să fim doar prieteni, astfel încât să poţi să încerci să ataci pe furiş pentru mai mult?

Marco mă privea cu o determinare gravă.

— N-am de gând să-ţi ascund faptul că vreau să ajung să te cunosc aşa cum eşti acum. Nici să ascund faptul că eu sunt de părere că eşti cea mai elegantă şi cea mai a naibii de frumoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată, sau faptul că îmi amintesc gustul tău şi asta încă mă face să am erecţie.

Nu mai puteam să respir.

— Hannah?

Tăcerea mea l-a făcut să se încrunte.

Am întins mâna după berea mea, din care am luat o sorbitură lungă, încercând să mă adun.

— Hannah?

Privirile ni s-au intersectat.

— Ce vrei să spun?

— Vreau să spui: „Marco, te iert şi, da, vreau să ajung să te cunosc din nou”.

— Nu ştiu dacă pot să fac asta, am spus în şoaptă.

Preţ de un minut, am crezut că nu intenţiona să spună nimic, dar, deodată, s-a ridicat. Am dat capul pe spate, privind precaută cum a înconjurat masa pentru a mă domina. Mi-am ţinut răsuflarea când s-a aplecat spre mine. Căldura lui m-a izbit din plin, colonia sa a plutit deasupra mea şi n-am putut să-mi suprim fiorul care m-a potopit pe şira spinării atunci când şi-a lipit buzele calde de obrazul meu. Cu ochii mari de surpriză, am icnit când s-a îndreptat de spate si mi-a zis:

— Te las câteva zile să te gândeşti la asta.

Capitolul 11

Priveam cu tristeţe la peretele din faţa mea, decorat cu desenele artistice ale tatuajelor lui Cole. Bâzâitul acelor de tatuat de alături constituia fundalul sonor al prânzului de sâmbătă pe care îl luam împreună cu cel mai bun prieten al meu. Cole lucra la INKarnate şi mă oprisem la el cu mâncare, astfel încât să putem să stăm de vorbă în timpul pauzei de prânz.

Simţeam că mă sfredelea cu privirea.

Cedând întrebării sale nerostite, m-am întors să-i susţin privirea.

El sorbea din cafea şi continua să se uite lung la mine, fără să spună nimic.

— Ce este?

Am ridicat din umeri înainte să muşc din sendviş.

— Oricât de recunoscător ţi-aş fi pentru că mi-ai adus de mâncare, mă întreb dacă de-acum încolo vei fi mereu tăcută.

Înghiţind îmbucătura, am dat ochii peste cap.

— Cum adică, nu putem sta pur şi simplu într-o tăcere confortabilă?

— Tu n-ai venit aici să stai într-o tăcere confortabilă.

Cole s-a aşezat mai comod, punându-şi picioarele pe partea de scaun care nu era ocupată de fundul meu.

— Ai venit aici să vorbim, aşa că vorbeşte.

— Dar asta m-ar face cea mai plângăcioasă prietenă de pe planetă.

— Prefer plânsul în locul muţeniei.

Am pufnit şi m-am întors uşor, pentru a sta faţă în faţă cu el.

— Ştii exact ce-am de gând să-ţi spun.

— Hmm. Şi-a încrucişat braţele la piept cu o expresie fals gânditoare pe chip. Nu cumva tipul din salon cu lumânarea e Marco?

— Ha, ha, ha.

M-am strâmbat la el. Cole a rânjit cu gura până la urechi.

— Am luat cina cu Marco acum o săptămână.

Prietenul meu a ridicat din sprâncene.

— Şi eu aflu abia acum despre asta?

— Ei bine, mi-a trebuit ceva timp să trec iar şi iar peste cele spuse de el. Vrea o a doua şansă. Pentru orice.

— Orice ca într-o... relaţie, nu doar o prietenie?

— Da.

— Ţi-a explicat de ce a plecat?

— Murise bunicul lui. S-a întors în State ca să fie alături de bunica sa. Avea multe probleme legate de stima de sine din pricina bunicului său şi a crezut că... În principiu, credea că eu eram prea bună pentru a face parte din viaţa lui şi de asta nu mi-a spus că pleacă şi tot de asta nu m-a căutat atunci când s-a întors.

— Şi de ce s-a răzgândit brusc?

Am oftat.

—S-a schimbat, Cole. Nu mai este tipul care era atunci şi spune că îi lipsesc.

A fost rândul lui Cole să ofteze.

— Am să-ţi spun ce ţi-am mai zis şi înainte. Oricine merită o a doua şansă. Nu e ca şi când ceea ce a făcut el a fost ceva cumplit. A plecat fără să-şi ia rămas-bun, dar nu eraţi împreună. Cred că tu complici lucrurile mai mult decât trebuie.

La naiba, am făcut sex!

M-am încruntat.

— Eram prieteni şi ştia că ţin la el.

— Iar el ţi-a explicat motivele. Poate că nu-ţi plac, dar aşa stau lucrurile uneori. Cu toţii facem lucruri prosteşti. Marco încearcă să-şi răscumpere greşelile. Încearcă tot ce-i stă în puteri ca să te vadă. Cu siguranţă asta înseamnă ceva.

Da... aş vrea eu să însemne ceva.

Aveam nevoie să însemne ceva.

— Aş vrea doar să nu fiu iar rănită.

Cole m-a surprins cu un surâs cald.

— Atunci, încearcă mai întâi treaba cu prietenia. Nu te obligă nimeni să-i oferi mai mult de atât.

— Hannah.

M-am înfiorat la sunetul bogat al vocii lui Marco.

Am strâns cu putere telefonul în mână.

— Bună.

— Mă bucur că m-ai sunat. Începusem să cred că trebuie să trec la planul B.

— La planul B?

— La fel ca planul A, dar cu mai multe ore de muncă.

Am zâmbit împotriva voinţei mele.

— Ei bine, nu e nevoie. Zilele tale de urmăriri au luat sfârşit.

— Asta sună a veşti bune.

Practic torcea, şi am închis ochii fără să vreau.

Să-l ia naiba!

— Ca prieteni doar! m-am trezit eu că-mi scapă.

— Poftim?

— Sunt dispusă să încercăm să fim din nou prieteni.

A tăcut pentru o clipă.

— Marco?

— Prieteni, a răspuns el în cele din urmă. Dar cu speranţa de a deveni mai mult.

Fluturii se întorseseră în stomacul meu.

— Nu, nu, nu, nu, nu, nu, nu.

— Bine, Deocamdată ajunge prieteni.

— Marco...

— Nu poţi să retragi cele spuse. Suntem prieteni. Ne petrecem în mod oficial timpul împreună.

Am oftat, dorindu-mi cu ardoare ca fâlfâitul aripilor dinlăuntrul meu să cedeze.

— Ce părere ai de weekendul următor?

El a şovăit.

— Nu pot weekendul viitor, îmi pare rău. Ce părere ai de marţea asta, după serviciu, să mergem să bem ceva? Am făcut schimb de ture cu un coleg. Îmi face el tura de miercuri, dacă i-o fac eu pe cea de mâine.

— Asta e bine pentru tine. Poţi să bei fără să-ţi faci griji pentru a doua zi. Oricum, o seară în timpul săptămânii nu prea mă aranjează.

— O, haide, nu e ca şi când ai fi înconjurată de maşini grele. Bem un singur rând. Sau eşti prea bătrână să ieşi în timpul săptămânii? m-a ironizat el.

Am făcut o grimasă.

— Ce copil eşti! Bine, Marţi seară. Un singur rând.

Când am intrat marţi seară în barul de pe strada George, aproape că m-am împiedicat văzând expresia de pe chipul lui Marco atunci când m-a zărit.

S-a ridicat din separeul în care stătea, plimbându-şi privirea de la faţa mea la corp şi iar în sus. Treaba comică era că nu avea cine ştie ce de văzut, cu excepţia picioarelor mele, care se terminau cu o pereche de botine cu blană în jurul gleznelor. Eram îmbrăcată cu paltonul meu preferat în stil militar, de culoare verde, cu blană la manşete. Cădea bine pe corpul meu, dar nu era foarte sexy.

Privirea lui Marco mă făcea să mă simt sexy.

Să-l ia naiba.

Când am ajuns lângă el, m-a surprins aplecându-se uşor pentru a mă săruta pe obraz. Obrajii îmi erau roşii şi reci de la vântul îngheţat de afară, dar de îndată ce buzele sale m-au atins, a radiat o explozie de căldură din acel loc. Probabil că arătam uluită, căci el părea amuzat şi încântat de sine.

M-am dezbrăcat cu stângăcie de palton, bucuroasă că pe dedesubt eram îmbrăcată cu o rochie clasică din lână bleumarin. Oricum, aş fi putut la fel de bine să fiu îmbrăcată şi într-o cămaşă de noapte la cât de sexy mă simţeam în preajma lui.

Strecurându-mă în separeu alături de el, cu întregul trup hiperconştient de prezenţa lui, ştiam că trebuie să fiu cinstită măcar faţă de mine însămi: nu încetasem niciodată să fiu atrasă de Marco şi cândva fusesem îndrăgostită de el. În pofida trecutului nostru complicat, în pofida adevărurilor pe care i le ascundeam, pe dinăuntru ştiam că n-aş fi putut niciodată să fiu doar prietenă cu el, chiar dacă pe dinafară puteam să mă prefac.

Braţele ni s-au atins şi prin mine au ţâşnit scântei, de parcă aş fi atins un conductor aflat sub tensiune. Nu puteam să-mi înăbuş acel sentiment de încântare. Sentimentul dădea dependenţă. De la vârsta de paisprezece ani până la vârsta de şaptesprezece ani avusesem acel sentiment de fiecare dată când mă aflam în preajma lui Marco.

Îmi fusese dor de el.

— Ce mai faci?

I-am aruncat un zâmbet mic şi, sper eu, platonic.

— Bine.

Privirea lui intensă era aţintită asupra mea, ochii lui încercau în mod deliberat să-i cucerească pe ai mei.

Pentru prima dată mă simţeam sfioasă cu el. Mi-am mutat rapid privirea, căutând barul.

— Pot să-ţi iau ceva de băut? m-a întrebat.

— Sigur. Un pahar de vin roze, te rog.

De îndată ce a ieşit din separeu, respiraţia mi s-a calmat.

, m-am dojenit. Era Marco. Şi ce dacă era sexy? Când eram mai tânără, tot puteam să port o conversaţie cu el!

Adună-te, Nichols!

L-am urmărit cu privirea cum se ducea puternic şi graţios spre barul tăcut. Era îmbrăcat cu un pulover tricotat, cu guler şal, de culoare bleumarin şi cu o pereche de jeanşi albaştri-închis. Era elegant fără să facă vreun efort şi se simţea bine în pielea lui, într-un mod în care nu se simţea atunci când eram la şcoală.

Luându-mi ochii de pe el preţ de câteva clipe, am remarcat dorinţa carnală pe care o emana Marco de la celălalt capăt al barului. Două femei stăteau aşezate pe scaunele de la bar, vorbind între ele, în timp ce-l priveau cu ochi flămânzi şi zâmbete de vino-ncoace.

Marco nici măcar nu le dădea atenţie.

M-am relaxat cumva la vădita lui lipsă de interes, iar gelozia a început uşor-uşor să se risipească.

Da. Cu siguranţă, nu doar prieteni.

Să-l ia naiba.

— Aşadar, a zis el, strecurându-se înapoi în separeu alături de mine, punând cu grijă paharul de vin pe masă în faţa mea, în timp ce-şi ţinea lejer halba de bere, cum a fost la serviciu?

Flecăreală. Da, puteam să flecăresc.

Am deschis gura să vorbesc, dar am fost imediat distrasă de braţul pe care l-a petrecut de-a lungul spătarului banchetei pe care şedeam. M-am simţit înconjurată.

Ce naiba m-a întrebat?

Despre serviciu! Corect, serviciul.

— Bine.

Am luat o gură de vin, sperând că alcoolul avea să mă ajute să mă relaxez puţin.

— E multă treabă şi e stresant, dar îmi place să predau.

— Si dintotdeauna ai fost bună la asta.

Nevrând să mai fac o incursiune pe aleea memoriei atât de curând după precedenta, am ridicat din umeri şi apoi am zâmbit linguşitor spre faţa lui chipeşă.

— Pari să fii bine. Adam vorbeşte în termeni elogioşi despre tine. Spune că vei fi într-o bună zi diriginte de şantier.

— Ăsta e ţelul. Munceşti din greu, înveţi, îţi atingi scopul.

Am zâmbit uşor.

— Ai spus că te-ai schimbat, dar aveai aceeaşi atitudine şi când eram copii. Ai făcut orele alea atunci când n-aveai nevoie. Mereu te autoprovocai la mai bine.

Exceptându-mă pe mine.

— Nu întotdeauna, a răspuns el înţepat, de parcă ar fi putut să-mi citească gândurile. În direcţia asta m-am schimbat. Caut să obţin ceea ce vreau, indiferent ce este.

Am privit în altă parte, înainte să ne aventurăm pe un teritoriu primejdios.

— Ce mai face mătuşa ta Gabby?

— Bine. Foarte bine. În ultimii ani, Gio s-a liniştit în ceea ce mă priveşte şi ştiu că e în mare parte datorită lui Gabby. Sunt destul de apropiat de ea. E plăcut să ai rude aici.

— Mai vorbeşti cu familia ta din Chicago?

— Sigur. Magia Internetului.

— Fireşte. Mă bucur pentru tine. Sunt bucuroasă că, din motive bine întemeiate, nu cari cu tine toate chestiile alea pe care ţi le-a pus în cârcă bunicul tău.

— Mulţumesc.

Ochii lui mi-au scrutat din nou cu intensitate chipul şi am avut o viziune în care mă aruncam asupra lui. Mental, m-am apucat de încheietura mâinii.

— Şi tu? Ce-ţi face familia?

— Foarte bine. Ellie are un băieţel, William. Acum e însărcinată cu al doilea copil.

Marco a ridicat din sprâncene.

— O casă plină, hm?

Am râs.

— Dac-ai şti! Joss şi Braden au deja doi copii, Beth şi Luke. Casa părinţilor mei e o grădină zoologică în fiecare duminică.

El a zâmbit.

— Pare drăguţ.

— Chiar este.

— Şi părinţii tăi, şi Dec? Ei ce fac?

— Sunt bine. Cel puţin părinţii mei sunt. Nu ştiu ce să zic de Dec. Are deja optsprezece ani şi îşi petrece cea mai mare parte a timpului în cameră, cu prietena lui.

— Are o prietenă. E harnic.

— Da, dar să nu-i spui. E isteţ şi drăgălaş şi un ticălos arogant. Am gemut, dar Marco a zâmbit la afecţiunea evidentă din vocea mea.

— Întotdeauna ai avut o familie frumoasă, Hannah.

— Da, am încuviinţat pe un ton blând.

Marco s-a încordat subit.

— Dar Cole?

L-am privit încurcată.

— Cole?

— Tipul cu care erai la nuntă. Marco a ridicat din umeri. Anisha mi-a spus cine era.

— Cu siguranţă ţi-ai făcut temele, am murmurat, luând încă o sorbitură de vin. Cole e fratele mai mic al lui Jo. Este cel mai bun prieten al meu. El... a fost alături de mine.

Marco s-a încruntat la răspunsul meu, aparent neplăcându-i prea tare.

— Dar nu sunteţi împreună.

— Nu, nu aşa stau lucrurile între noi. Am lăsat paharul jos, cu privirea la masă. Poate c-ar trebui să evităm discuţiile despre relaţii.

— Din partea mea, e în regulă. A înclinat capul într-o parte, privindu-mă cercetător printre pleoape. Mai este filmul tău preferat?

Am râs de caracterul aleatoriu al întrebării, uşurată de schimbarea subiectului.

— Mai ţii minte asta?

— Bineînţeles.

Am clătinat din cap.

— Nu mai ştiu care film e preferatul meu.

— Va trebui să facem ceva în privinţa asta.

— Nu ştiu. Nu simt nevoia să am un anumit film preferat. Al tău este tot ?

— Nee, filmul ăla, Ăla, da film al dracului de bun.

— Nu cred că l-am văzut.

A zâmbit şi, chiar înainte să rostească cuvintele, am ştiut că tocmai îmi făcuse loc în agenda lui.

— Joi seară, la tine acasă, eu, tu şi

Am deschis gura să-l refuz, dar m-am blocat când i-am văzut scânteierea din ochi. Se aştepta să spun nu şi, deodată, mi-a trecut prin minte că refuzul meu ar fi putut să consolideze ideea că eram speriată să-mi petrec timpul cu el.

Şi el nu putea decât să presupună că teama de a-mi petrece timpul cu el îşi avea originea în atracţia mea pentru el.

Sfidătoare, am împuns aerul cu bărbia.

— Va trebui să fie seara, târziu. Predau un curs de alfabetizare a adulţilor joia după şcoală.

Marco a chicotit.

— Ştiu asta. Şi, apropo, nu e nevoie să pari atât de încântată să petreci timpul cu mine.

— Să petreacă timpul cu tine făcând ce? am auzit o voce cunoscută.

Am întors brusc capul şi am văzut-o pe Suzanne. Nu o mai văzusem din seara în care îeşiseram împreuna, dar nu eram surprinsă să dau peste ea în oraş într-o seară din timpul săptămânii.

Ea a ridicat o sprânceană.

— Bună, străine!

Şi-a mutat privirea imediat asupra iui Marco şi ochii i s-au luminat.

— Aşadar, cine este dânsul?

— Suzanne.

M-am grăbit să mă gândesc la ceva ca s-o fac să plece. Era ultima persoană pe care aş fi vrut-o în preajma lui Marco. Ea n-avea niciun soi de limite.

— Ăăă.. . nu eşti cu cineva?

— Sunt la o întâlnire.

A arătat cu capul în direcţia barului şi am văzut un tip arătos care se uita la noi. Privirea ei era în continuare aţintită asupra lui Marco, în timp ce se apleca peste masa, arătând, în mod deliberat, cât mai mult din decolteu. Întinzându-i mâna ca el să i-o strângă, a zis cu un prefăcut glas îngroşat de emoţie:

— Eu sunt Suzanne,

Marco i-a strâns mâna întinsă.

— Marco. Un vechi prieten al lui Hannah.

Am înţepenit când Suzanne a încremenit la auzul numelui.

Chiar atunci am blestemat serile noastre de la facultate petrecute împreună, mai ales seara în care m-am îmbătat mangă şi Suzanne m-a întrebat dacă eram virgină, deoarece încă nu mă culcasem cu niciunul dintre băieţii de la colegiu. Beată şi prea emoţionată, i-am spus despre seara cu Marco şi cum nu mai voiam niciodată să mă las să fiu vulnerabilă iar cu un tip nepotrivit.

Suzzane şi-a mutat privirea asupra mea, în ochii ei frumoşi citindu-se surprinderea.

— Ei, pe dracu!

— Suzanne, am implorat-o în tăcere să tacă naibii din gură.

Dar a priceput ea semnalele mele?

Nu.

I-a aruncat lui Marco o căutătură urâtă.

— Ai o mulţime de lucruri pentru care trebuie să dai socoteală. Fata mea are o grămadă de probleme din cauza ta.

Podea, deschide-te şi înghite-mă. Te rog!

— Suzanne, i-am spus, aplecându-mă în faţă, cu o voce groasă. Acum nu e...

— Ba nu, ar trebui să ştie.

A făcut ochii mari.

— O, Dumnezeule, el este motivul pentru care în ultima vreme ai fost o scorpie complet şi extrem de plictisitoare?

— Ai grijă, a mârâit Marco, şi eu şi Suzanne am tresărit, de parcă ar fi pocnit din bici.

Ochii lui Marco s-au întunecat. Simţeam iritarea vibrând dinspre el.

— Suntem în toiul unei discuţii private. Ar trebui să pleci.

Jignită, buzele lui Suzanne s-au întredeschis. M-a privit de parcă se aştepta ca eu să intervin în favoarea ei.

Din nefericire, nu prea mi-a picat bine să fiu făcută scorpie plictisitoare în public sau în privat. Cu vocea mea de profesoară, i-am spus:

— Vorbim mai târziu, Suzanne.

Ea a pufnit uşor, apoi s-a întors brusc pe tocurile ei de doisprezece centimetri şi s-a dus spre partenerul ei, l-a apucat de braţ şi l-a tras de la bar.

— E prietena ta? m-a întrebat Marco calm, nevenindu-i să creadă.

— Ne-am cunoscut la universitate. Eu m-am maturizat. Ea, nu.

Neatent, şi-a împins halba de bere pe jumătate goală.

— Probleme?

Am ridicat din umeri.

— Sincer, nu ştiu despre ce vorbea.

— Anisha mi-a spus că nu crede că e vreun tip în viaţa ta şi că n-ai vorbit nici de vreunul din trecut. Poate că despre asta vorbea?

Subit, sângele îmi clocotea de furie. Mi-am îngăduit un moment să mă calmez. Ultimul lucru pe care îl voiam era ca el să creadă că mă rănise atât de tare, încât nu mai putusem să merg mai departe. Nu mai fusesem cu altcineva fiindcă asta fusese alegerea mea.

Ceva de genul.

Am expirat încetişor.

— Niciun tip pe moment.

Răspunsul meu a părut să-l relaxeze.

L-am privit lung, lăsându-mi ochii să se intersecteze cu ai lui şi am simţit puterea atracţiei mele pentru el preluând controlul. Era frumos într-un fel masculin, sexy, carismatic. Probabil că în ultimii cinci ani fuseseră multe femei în viaţa lui. Gândul mă deprima.

— Bănuiesc că, după cum ai fost cu mine în ultimele săptămâni, nu există nimeni special în viaţa ta pe moment, nu?

Continuând să-mi susţină privirea, buzele lui Marco s-au arcuit la colţuri şi mi-am dat seama că voiam să i le sărut chiar acolo, în locul acela seducător.

— Există cineva. Trebuie doar să o de asta.

Da. Cu certitudine voiam să-l sărut.

Am mijit ochii, făcând-o, convingător, pe neimpresionata.

— Credeam că ţi-am spus că suntem doar prieteni.

Ochii lui au coborât asupra gurii mele într-un mod în care m-au făcut să mă foiesc.

— Te-am auzit.

Din nou, şi-a intersectat privirea cu a mea.

— Dar cred că tu nu m-ai auzit pe mine.

Capitolul 12

În acea seară de joi, Marco a venit la apartamentul meu cu mâncare la pachet şi cu filmul , şi am stat şi ne-am uitat la film împreună, şi a genial, iar compania lui Marco fantastică, şi deja hotărârea mea de a-l ţine la distanţă se clătina.

Respiră, Hannah.

— Nu ştiu. Ellie a clătinat din cap spre mine. Încă se mai vede hotărârea în ochii tăi. Trebuie s-o alungăm de acolo.

În duminica următoare, am ignorat teancul de lucrări de corectat pentru a petrece puţin timp cu sora mea, cu Jo şi cu Liv acasă la Joss şi Braden, pe Dublin Street. Ei locuiseră într-un apartament situat pe aceeaşi stradă, puţin mai jos de casă, dar când Joss a rămas însărcinată cu Luke, Braden a cumpărat şi a renovat o casă mai mare aproape de vechea lor locuinţă. Aveam casa la dispoziţia noastră — Braden luase copiii pentru prânz în oraş — şi, de îndată ce intrasem pe uşă, fusesem încolţită cu întrebări despre Marco.

Am făcut o grimasă.

— Bănuiesc că faci parte din Echipa Marco?

— Eu cred că toate facem parte, mi-a spus Joss, întinzându-mi o ceaşcă de ceai. Nu te-am mai auzit vorbind aşa de vreun tip de când cu... ei bine, de când cu Marco. Asta înseamnă ceva.

— A revenit în viaţa mea doar de trei săptămâni. Nu pot pur şi simplu să-i cedez.

— Nimeni nu zice că trebuie s-o faci, m-a liniştit Jo. Dar măcar să recunoşti în faţa noastră că te gândeşti la asta.

— Oare? am argumentat eu. Faptul că hotărârea mea se clatină înseamnă că mă gândesc la asta? Nu, înseamnă că sunt excitată.

— Îh. Ellie şi-a acoperit urechile cu mâinile. Sora mai mare e încă de faţă.

Până acum ar fi trebuit să ştie că asta mă făcea să vreau s-o chinui şi mai mult.

— Serios, am continuat, am uzat până acum cam trei vibratoare.

— Răutăcioaso!

Mi-a aruncat o privire îngrozită.

— Răutăcioasă? am pufnit. Ellie, copilul ăla care se dezvoltă în pântecele tău îţi sleieşte neuronii.

— Încetează să-ţi mai torturezi sora însărcinată, m-a admonestat Liv. Şi răspunde la următoarea întrebare: lăsând la o parte atracţia ta faţă de el, te

gândeşti la modul serios să-i acorzi o a doua şansă?

Le-am privit pe rând pe toate în timp ce ele aşteptau. În cele din urma, am oftat.

— Deja am recunoscut în sinea mea că aş face-o. Dar aş fi roasă de îndoieli la fiecare pas în acest sens, aşa că... va fi o încercare sortită eşecului din start.

— N-ai de unde să ştii asta, a replicat Joss liniştită. N-ai de unde să ştii până ce nu încerci. Eram de vârsta ta când am încercat cu Braden. Şi, desigur, sunt zile în care îmi vine să-l omor, dar, de cele mai multe ori, îmi cam place să-l am prin preajmă. Şi nici copiii pe care mi i-a dăruit nu sunt de lepădat. Ar trebui să încerci, Hannah.

După expresiile de pe chipurile lui Elli, Jo şi Liv, îmi dădeam seama că erau de acord cu Joss. Cunoscându-i înţelepciunea nealterată şi faptul că îi adora pe Braden şi pe copii, nu mă îndoiam de cuvintele ei izvorâte din experienţă. Dar, totuşi, aveam îndoieli în privinţa lui Marco.

Din fericire, am trecut la subiectul Beth şi şcoala.

Discutam faptul că până la Crăciun mai erau doar şapte săptămâni, când s-a auzit soneria de la intrare. Joss s-a ridicat să deschidă şi s-a întors cu Nate.

Liv a făcut ochii mari de surpriză la vederea soţului ei cel sexy şi, sincer, n-o învinovăţeam.

— Ce cauţi aici?

S-a rezemat de tocul uşii, zâmbindu-i cu toate gropiţele lui sexy.

— Tocmai i-am lăsat pe copii la mama şi la tata. M-am gândit ca noi doi să profităm de o seară împreună. Începând de acum.

Ne-a zâmbit tuturor.

— Dacă sunteţi şi voi de acord, doamnelor?

— Aăă, nu e treaba lor.

Liv s-a ridicat în picioare.

— Fără supărare, a spus, aruncându-ne o privire de scuză. Dar fără copii şi cu un soţ sexy? Nu mă puteţi învinovăţi pentru că vă părăsesc.

Noi am izbucnit în râs. Nu, nu puteam.

Liv şi-a înşfăcat poşeta, după ce şi-a tras cizmele în picioare.

— Nate — i-a aruncat o privire îngândurată —, mai ţii minte atunci când mi-ai frânt inima, dar apoi m-ai impresionat cu perseverenţa ta şi ţi-am acordat o a doua şansă?

Nate s-a uitat la ea cu o privire amuzată.

— Da. Şi îţi mulţumesc că ai adus vorba. Minunate vremuri.

Am râs şi am scuturat din cap în direcţia lui Liv.

— Cât eşti de subtilă!

Din uşă, l-am auzit pe Nate oftând.

— Vrei să demonstrezi ceva revizitând un moment dureros din trecutul meu?

Liv s-a dus spre el, prinzându-i faţa în palme.

— O, iubitule, a spus, în timp ce-şi lipea buzele de ale lui, voiam să-i demonstrez ceva lui Hannah. Marco vrea să fie mai mult decât prieten şi ea se gândeşte dacă să-i acorde şansa asta sau nu.

M-am trezit ţintuită de privirea întunecată, profund emoţională, a lui Nate.

— Liv m-a pus la curent cu tipul ăsta, şi crede-mă, Hannah, un bărbat nu insistă atât de mult să te cucerească, numai pentru şansa de a se culca cu tine. După felul în care soţia mea vorbeşte despre el, bănuiesc că tipul ar putea să şi-o tragă cu oricine.

M-am strâmbat la el, dar am încuviinţat.

— Atunci, te place.

Nate a ridicat din umeri, ca şi cum ar fi fost foarte simplu.

— Dacă tot n-ai încredere în asta, lasă-l să mai aştepte. Dacă ţine cu adevărat la tine şi ştie că între voi este ceva, nu va pleca nicăieri.

Am procesat asta.

Părea un sfat bun. Şi venea de la Nate Sawyer, un fost cuceritor, acum un soţ şi un tată devotat. Constituia o sursă bună de la care să primesc sfaturi.

— În regulă. Mulţumesc, Nate!

— N-ai pentru ce.

Mi-a surâs, le-a salutat cu două degete la tâmplă pe Ellie, Jo şi Joss, iar apoi a apucat-o pe Liv de mână.

— Acum, dacă nu vă e cu supărare, trebuie s-o răpesc pe nevastă-mea.

Capitolul 13

Lucrările necorectate erau adunate grămadă pe măsuţa mea pentru cafea, în timp ce eu stăteam aşezată pe podea, alături de teancul celor corectate. Din când în când luam ceaşca de cafea care se răcea şi îi aruncam o privire lui Marco, care era întins pe canapeaua mea şi moţăia.

Afară era întuneric şi frig, însă la mine în apartament era cald, căci focul trosnea în şemineu. Nu-mi venea să cred că era aproape decembrie. Fuseseră câteva săptămâni nebune. Câteva săptămâni nebune de petrecut vremea cu Marco prin preajmă. O mulţime.

După ce m-am mai gândit la sfatul lui Nate, am hotărât că, dacă mai aşteptam în ceea ce-l privea pe Marco, era singura modalitate în care puteam şti sigur dacă era cu adevărat interesat de mine şi nu voia doar să se culce iar cu mine. Instinctul îmi spunea că nu mai era genul de persoană care fusese. Nu cu mine, în orice caz, dar îndoiala care mă măcina, amintirea cu el părăsindu-mă în strada India în acea seară fatidică nu mă lăsau să cred în el până la capăt.

Numai timpul avea să o dovedească.

Marco avea planuri pentru weekendul de după seara în care vizionaserăm filmul împreună. În orice caz, luni a apărut la uşa mea, cu o pungă de alimente şi cu un film închiriat. S-a instalat în bucătăria mea, iar eu l-am privit amuzată cum asambla spaghete şi chifteluţe de casă. Nu ştiu de ce eram surprinsă că ştia să gătească. Unchiul lui deţinea şi conducea un restaurant.

Ne-am distrat în acea seară, păstrând nivelul prietenesc, cu toate că Marco nu se putea abţine — a încercat să flirteze puţin, în ciuda lipsei unei reacţii vizibile. În acea săptămână m-a sunat în timpul pauzelor de prânz, mi-a trimis o mulţime de mesaje şi a încercat să mă tenteze să ieşim să bem ceva vineri. A fost o săptămână plină, astfel încât i-am spus că aveam foarte mult de lucru. Ca să nu fie cu totul refuzat, m-a întrebat ce aveam de gând să fac în weekend şi i-am explicat că aveam de gând să ies la cumpărături pentru Crăciun în Glasgow. Îmi plăcea să fiu organizată în privinţa cadourilor de Crăciun.

Spre marea mea surpriză, Marco s-a autoinvitat şi el.

În sâmbăta aceea ne-am întâlnit la gara Edinburghs Waverley şi am luat împreună trenul spre Glasgow. Timp de cincizeci de minute am stat aşezaţi unul în faţa celuilalt şi de-abia am scos o vorbă. Deşi Marco era fără doar şi poate mult mai guraliv decât fusese anterior şi mai puţin îngândurat, era în continuare tipul care se simţea în largul lui şi era fericit să stea în tăcere cu mine.

M-a surprins studiindu-l în timp ce treceam prin Falkirk şi a zâmbit privirii mele cercetătoare.

— Ce este?

— Te-ai schimbat şi nu te-ai schimbat.

În ochii lui era recunoaştere şi o înţelegere care îmi dădea de înţeles că ştia ce voiam să spun.

— Şi tu.

Cu toate că nu eram dispusă să recunosc atracţia mea faţă de el, voiam ca el să ştie că îmi aminteam cât de bună fusese prietenia noastră şi că, deocamdată, era din nou bună.

— Totuşi, mereu am avut asta. Să putem să tăcem şi să nu ni se pară ciudat. Să nu simţim nevoia de a umple tăcerea. Am asta şi cu Cole, dar... Vreau să spun, el e ca un frate, aşa că... Însă cu ceilalţi tipi, niciodată n-am...

Am lăsat fraza în aer, dându-mi seama că poate îi ofeream mai mult decât intenţionasem.

Pentru că nu mi-a răspuns, m-am uitat la el şi m-am încordat din pricina tăcerii lui bruşte.

S-a aplecat spre mine.

— Ştiu că te-am întrebat dacă a fost cineva special în viaţa ta, dar, sincer, Hannah, nu vreau să aud despre alţi tipi.

Şi-a încleştat maxilarul şi a prjvit pe geam.

Asta m-a scos din sărite. Cu siguranţă nu eram impresionată de etalarea posesivităţii lui de mascul alfa. Dar, nedorind să ne certăm în public, am rămas liniştită, lăsând ca valul de furie să se risipească încetişor. După zece minute de tăcere stânjenitoare, i-am replicat liniştită:

— Noi doi suntem doar prieteni.

Şi dacă avea să continue să fie un idiot posesiv, aşa şi rămâneam.

Marco m a privit tăios.

— Dar ştii că îmi doresc mai mult, mi-a răspuns. Aşa că trebuie să înţelegi de ce nu vreau să aud niciun rahat despre ceilalţi indivizi cu care ai fost. Băieţi care s-au ales cu tot ceea ce am vrut de când am dat-o în bară.

Greutatea poveştii noastre, a sentimentelor şi a confuziei m-a învăluit cu o senzaţie de melancolie şi mi s-a făcut frică. Pentru noi. Pentru viitorul nostru. Sau pentru lipsa acestuia. Fără să gândesc, am şoptit:

— Poate că n-ar mai trebui să petrecem timpul împreună.

— Tu poţi să gestionezi problema asta, a spus pe un ton rece, care nu suporta contrazicere.

M-am forţat să-i susţin privirea.

— Dar tu poţi?

— Cât timp nu vorbeşti despre tipii cu care ţi-ai tras-o sau prea mult despre Cole, atunci, da, pot.

Am mijit ochii.

— Cole e cel mai bun prieten al meu.

Marco şi-a plecat capul, ceea ce a făcut să fim şi mai aproape.

— sunt cel mai bun prieten al tău, a răspuns el aspru. Tocmai ai uitat. E greşeala mea, ştiu. Te pot ajuta să-ţi aminteşti.

Sincer, nu ştiam cum să-i răspund la asta. Mă făcea să mă doară foarte tare pentru ceea ce fuseserăm şi pentru ceea ce eram terifiată să am din nou cu el.

Aşa că am rămas tăcută. Marco a rupt tăcerea abia când am ajuns în gara Glasgow Queen Street, spunând nonşalant:

— Gabby vrea pentru Crăciun ceva ce se cheamă Jo Malone. Spune-mi, te rog, că ştii ce este asta.

M-am uitat lung la el şi la proverbiala lui ramură de măslin.

Şi am luat o decizie. Am râs.

— E un magazin. Ţi-a zis ce vrea de la Jo Malone?

Marco s-a uitat la mine cu o privire care nu spunea nimic.

— În regulă.

L-am bătut pe umăr în timp ce ne-am ridicat să coborâm din tren.

— Vom merge pe o cutie de cadouri obişnuită.

Cumva, în pofida momentului dificil din tren, în acea zi ne-am simţit foarte bine împreună. După ce am făcut nişte cumpărături, ne-am oprit să luăm prânzul într-un pub. Acolo, m-am oferit impulsiv:

— Ştii, dacă nu luăm tot weekendul ăsta, aş fi foarte fericită să te ajut la cumpărături şi weekendul viitor.

La sugestia mea, privirea lui Marco s-a înmuiat. Oricum, răspunsul lui tăcut a fost un refuz.

— Nu pot weekendul viitor.

Am încercat să nu mă simt stupid pentru că mă oferisem. Când eram copii, niciodată nu m-aş fi simţit stupid pentru ceva de genul ăsta.

S-a încruntat la tăcerea mea.

— E complicat, dar... ăăă... Îţi voi explica în curând, îţi promit. Când va fi momentul potrivit.

Am simţit un gol în stomac şi am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să ignor senzaţia.

— Asta-i criptic.

— E o poveste lungă. Una pe care am de gând să ţi-o spun, aşa după cum am promis, când va veni momentul potrivit.

În mod ipocrit, nu-mi plăcea când Marco îmi ascundea ceva, cu toate că şi eu ţineam ceva secret faţă de el. Pentru a acoperi acea senzaţie de posesivitate pentru care mă enervasem pe el cu numai câteva ore mai devreme, am ridicat nonşalant din umeri.

— Nu e ca şi cum am fi... Nu-mi datorezi nimic.

— Ba da, la naiba, îţi datorez, a zis tăios. Orice o fi asta — a gesticulat între noi — e important. Şi îţi voi spune la momentul potrivit.

Cum am reacţionat la asta? Cu pulsul crescând, am încercat din nou sinceritatea.

— Marco, nu vreau să crezi că eu te conduc. Încerc să-ti acord prietenia mea, însă nu ştiu dacă va fi vreodată mai mult de atât. Vreau să confirmi că înţelegi asta.

— Înţeleg. Mai mult decât prietenie sau nu... eu nu plec nicăieri.

Şi, uite aşa, durerea a revenit, dar, de data asta, junghiul a fost aproape dulce. După un moment de tăcere încărcată, m-am angajat într-o discuţie nevinovată, întrebând ce fac mătuşa şi unchiul lui şi cum merge restaurantul.

— Bine. A ridicat din umeri, mergând în continuare pe subiectul schimbat. După cum ţi-am spus, Gabby l-a mai domolit niţel pe Gio. Undeva, pe parcurs, a decis că nu eram chiar lipsit de valoare.

Amintindu-mi de acea seară din grădini, de vânătaia umflată de sub ochiul lui, nu m-am putut abţine să simt o furie viscerală la adresa lui Gio.

— Asta compensează faptul că a fost aşa un ticălos cu tine?

Marco mi-a simţit emoţia şi expresia i-a devenit mai blândă.

— Nu, Hannah. Dar el nu mai este acelaşi om. Ducea pe umeri propriul rahat de la Nonno. Relaţia lor n-a fost una uşoară şi asta s-a revărsat asupra mea. Gio mi-a cerut iertare pentru felul în care m-a tratat.

A zâmbit strâmb.

— Era atunci când mi-a cerut scuze, dar tot a fost de folos.

M-am gândit că, dacă Marco era dispus să ierte, aşa ar fi trebuit să fac şi eu.

— Mă bucur.

Am luat prânzul şi aerul dintre noi s-a înseninat. Am glumit şi am vorbit, apoi am hoinărit prin aglomeraţie, făcând alte cumpărături. În acea seară Marco a găsit o cale să vină în apartamentul meu. Am adormit uitându-mă la un film, şi când m-am agitat, a fost din cauza faptului că el mă căra în braţe în

dormitor. M-a lăsat uşurel pe pat şi am adormit cu atingerea buzelor lui pe fruntea mea.

A doua zi m-am trezit şi l-am găsit adormit pe canapeaua mea. Când l-am întrebat de ce rămăsese în loc să se ducă acasă, în patul lui, mi-a zis că dormise mai bine ştiindu-mă în siguranţă. În acea dimineaţă, eu i-am pregătit lui micul dejun. În timp ce găteam, mi-am dat seama că hotărârea mea devenise mult mai slabă decât fusese cu o zi în urmă. Am crezut că, atunci când a plecat în acea zi, n-avea să se mai întoarcă; dar s-a întors; s-a întors cu materialele pe care le comandase pentru mine. Am anulat prânzul de duminică de la mama acasă pentru a-l privi pe Marco în timp ce-mi construia rafturi pentru cărţi în camera de zi. Hotărârea mea a slăbit şi mai tare.

În săptămâna următoare, amândoi am fost excepţional de ocupaţi cu munca, însă Marco şi-a făcut timp să mă sune din două în două seri. După cum spusese, nu l-am văzut în acel weekend, căci avea alte planuri.

Cât timp a fost plecat, mi-am dat seama de ceva, lucru care m-a cam îngrozit. Îmi lipsea.

Îmi era dor de el. Îmi era dor de el până în măduva oaselor.

A fost o uşurare să-l văd la uşa mea în acea luni seară după dispariţia lui. Şi-a încălcat jurământul tacit de a-mi lăsa cât mai mult spaţiu fizic, intrând în apartamentul meu şi cuprinzându-mă într-o îmbrăţişare pe care am simţit-o în fiecare centimetru din trup. M-a sărutat pe obraz, despărţindu-se de mine fără prea mare tragere de inimă. M-am bucurat pentru puloverul gros cu care eram îmbrăcată, deoarece combinaţia dintre colonie, căldură, braţele puternice în jurul meu şi pieptul lui tare frecându-se de pieptul meu moale, toate astea plus faptul că eram zăpăcită să-l văd, făceau ca trupul meu să reacţioneze fizic la îmbrăţişarea lui.

Încercând să scap de atracţia sexuală faţă de el printr-o ridicare din umeri, am pregătit cina pentru noi doi, ca şi cum totul ar fi fost perfect normal.

În acea săptămână, Marco a venit la cină de trei ori.

L-am întrebat de ce nu ne petreceam niciodată timpul în apartamentul lui, nu fiindcă mă deranja, ci pentru că eram curioasă. Răspunsul lui a fost că la mine era mai drăguţ. Cu toate că locuise cândva în văgăuna aia din strada India, acum nu mi-l puteam imagina locuind într-un asemenea loc, aşa că am presupus că apartamentul lui era acceptabil pentru a găzdui oaspeţi în pofida tăgăduirii sale.

Totuşi, ridicând din umeri, mi-am reprimat toate întrebările, curiozitatea şi îndoielile, dornică să mă bucur de prezentul alături de el.

Hotărând să plecăm din apartament măcar o dată, vineri seara ne-am dus la film. Ăsta cu siguranţă nu era suficient timp petrecut împreună, iar Marco a insistat să mă însoţească la îndatoririle mele de babysitter din acea seară. Am

mers la Joss şi la Braden acasă şi am stat cu Beth şi Luke în timp ce ei au ieşit în oraş. Asta a însemnat ca Marco să o cunoască pe Joss. Pe Braden îl cunoscuse deja, lucrând în construcţii, la câteva dintre clădirile lui. Spre groaza mea, Braden a fost amabil cu Marco. N-a existat nicio atitudine intimidantă de frate mai mare. Părea relaxat cu ideea prezenţei lui Marco în viaţa mea. Poate că masculul alfa din el îl recunoştea pe cel din Marco şi îl respecta într-o chestiune bizară de psihic masculin pe care n-aveam să o înţeleg niciodată. În ceea ce o priveşte pe Joss, ea a lăsat să se înţeleagă clar, atunci când băieţii erau întorşi cu spatele, că Marco părea grozav.

Cea mai mare surpriză a serii, totuşi, n-a fost atitudinea relaxată, calmă a lui Braden, ci modul în care s-a comportat Marco cu copiii. Beth şi Luke l-au îndrăgit, iar el a avut o răbdare nemărginită cu ei. Cu toate că am fost puţin zguduită de toate surprizele astea, am avut senzaţia că seara se desfaşurase bine... până ce lucrurile mi-au scăpat puţin de sub control. Joss şi Braden s-au întors târziu, când copiii erau deja în pat, iar Joss a făcut un lucru incredibil — l-a invitat pe Marco la prânz a doua zi.

Expresia mea trebuie să fi fost una de groază, deoarece atât Marco, cât şi Braden au izbucnit în hohote de râs.

Fireşte că Marco a zis da prânzului.

Spre disperarea mea, întreaga mea familie îl accepta. Nu ştiam dacă trebuia să fiu bucuroasă sau deranjată. Ştiam că mama şi fetele considerau că el era fantastic — m-au târât în bucătărie să-mi vorbească întruna despre simţul umorului, despre felul blând şi calm în care se purta cu copiii, despre felul în care asculta tot ce spuneam, de parcă ar fi fost cel mai important lucru pe care l-ar fi auzit vreodată — şi, desigur, mă tachinau fără milă despre cât de bine arăta.

De parcă eu n-aş fi ştiut asta deja!

Reacţia băieţilor faţă de Marco a fost chiar şi mai rea, căci erau atât de greu de mulţumit atunci când venea vorba de prietenii rudelor lor feminine. Părea să le placă încrederea tăcută a lui Marco, îi respectau răspunsurile precaute şi se bucurau de umorul lui sec.

Eram distrusă.

Până şi Cole îl plăcea, iar Marco era cu certitudine mult mai rezervat faţă de Cole decât era faţă de ceilalţi.

Singura persoană cumva distantă era tata. El era, în general, mult mai relaxat şi mai calm decât ceilalţi bărbaţi din viaţa mea, iar reacţia lui m-ar fi luat prin surprindere, dacă n-ar fi fost faptul că tata era singurul care ştia adevărul. L-am privit pe tata studiindu-l pe Marco şi îl cunoşteam prea bine ca să ştiu că el cântărea dacă Marco merita a doua şansă, pe care mă sfătuise să i-o acord. Dacă altcineva ar fi remarcat comportamentul neobişnuit al tatei, eram sigură că l-ar fi pus pe seama hiperprotecţiei.

Singurul moment aiurea în timpul vizitei a fost după prânz, atunci când Beth a venit să stea lângă fotoliul lui Marco. Şi-a înclinat capul într-o parte, inspectându-l curioasă, în vreme ce Marco îi zâmbea amuzat. Şi apoi toată lumea a auzit-o întrebând cu voce tare:

— Eşti iubitul lui Hannah?

voia ca o groapă să se deschidă brusc în mijlocul camerei de zi şi să o înghită cu totul.

Şi mai grav a fost răspunsul lui Marco:

— Nu. Nu mă lasă să fiu.

Beth s-a întors imediat spre mine cu o privire consternată pe chipul ei drăgălaş.

— Asta e foarte nepoliticos, Hannah!

Şi asta a fost atât de adorabil de amuzant, încât şi eu am râs, în pofida căldurii dogoritoare din obrajii mei.

Puţin mai târziu, Joss şi Ellie s-au ridicat să facă ceai şi cafea, iar eu am ignorat privirea lui Marco atunci când am ţâşnit din camera de zi după ele, ducându-ne în bucătărie.

— De-a ce naiba vă jucaţi? am întrebat calmă. Ce s-a întâmplat cu grija excesivă a lui Braden şi a lui Adam? Ce s-a întâmplat cu hiperprotecţia voastră, a ?

Joss a ridicat din umeri.

— Ne place Marco. Pare un tip de treabă.

Nici măcar n-am ştiut ce să spun la asta.

M-am uitat la sora mea. Ellie s-a încruntat văzându-mi expresia de neîncredere.

— Hannah, noi toţi apreciem cât de mult efort depune el în relaţia cu tine. Vrem să fii fericită. Este evident pentru toţi că voi doi sunteţi mai mult decât prieteni. Vreau să spun, de trei săptămâni nu prea te-am mai văzut, şi, când se întâmplă, nu vorbeşti decât despre ce-aţi făcut tu şi Marco.

— Prieteni pe naiba, a mârâit Joss, amestecând zahăr în cafeaua cuiva. Tensiunea sexuală dintre voi doi depăşeşte orice limite.

Zâmbetul i s-a transformat într-unul infatuat.

— Îmi aminteşte de mine şi de domnul Carmichael.

— Fără detalii, a cerut Ellie, ridicând o mână, cu ochi rugători.

— Nu intenţionam, a calmat-o Joss, dar ştiam pe unde îi hoinărea mintea după zâmbetul care îi arcuia gura şi după căldura din ochii ei.

Am oftat, rezemându-mă de blatul de bucătărie al mamei.

— Am crezut că mă pot baza măcar pe familia mea pentru a mă ajuta să păstrez această relaţie platonică dintre mine şi Marco. Dar, practic, voi mă daţi lui cu linguriţa.

Ellie a pufnit lung, sarcastic.

— Fii serioasă, Hannah! Ai petrecut aproape toate momentele de trezie cu el. Dacă cineva te poate ajuta cu el, aceea eşti scumpo.

Privindu-l cum dormea pe canapeaua mea, m-am simţit copleşită de sentimentele pe care le nutream pentru el. Sentimente profunde, dinlăuntrul fiinţei mele, care îmi bubuiau în piept şi mă furnicau până în vârful degetelor. În săptămâna care trecuse, după prânzul de duminică, îl văzusem o dată pe Marco la cină, dar serviciul ne ţinuse ocupaţi pe amândoi, iar în weekend el a avut din nou o obligaţie familială misterioasă. Am ajuns la concluzia nu-prea-greu-de-dedus că această obligaţie familială avea loc o dată la două weekenduri.

Era dificil să nu-l bat la cap pe acest subiect.

Dar n-am făcut-o. În principal din cauza ipocriziei anterior menţionate.

Aşa că... nu ne mai văzuserăm de câteva zile. Toată povestea cu dorul de el se înrăutăţise. De asta, atunci când am deschis uşa în acea seară şi l-am văzut stând acolo, am fost copleşită de emoţii. Oricare ar fi fost motivul dispariţiei din weekend, Marco îmi dovedea că îi era la fel de dor de mine pe cât îmi era şi mie, deoarece, iată-l în pragul uşii mele în seara următoare. N-a mai putut aştepta nici măcar o zi fără să mă vadă.

I-am spus că aveam teme de corectat, dar asta nu l-a făcut să renunţe. Am mâncat de cină şi apoi Marco a campat pe canapeaua mea şi m-a lăsat să-mi văd de treabă.

Hotărârea mea slăbise.

O simţeam.

El trebuia doar să insiste şi eu...

Mi-am luat privirea de la faţa lui chipeşă şi adormită şi am încercat, cu fermitate, să mă concentrez asupra lucrului meu. Următorul eseu pe care l-am luat era al lui Jarrod, ceea ce făcea să fie şi mai greu să-l ignor pe Marco. Dar am reuşit, deoarece Jarrod merita toată atenţia mea.

Eseul lui revizuit m-a mişcat. Cu toată lenea aparentă la orele celorlalţi profesori şi cu problemele evidente pe care le avea cu tatăl lui care îl abandonase, găsise tăria pe care nu mulţi băieţi de vârsta lui o aveau, îngrijindu-şi frăţiorul, pe Harvey, şi ajutând-o pe mama lui să-l crească. Pentru Jarrod, scopul acestui eseu era să arate că el crescuse, trecând peste temerile copilăreşti şi devenind un tânăr adult. Dar cititorul discernea cu uşurinţă, din multitudinea de situaţii pe care ni le înfăţişa, că Jarrod îşi învinsese fricile

pentru ca Harvey să se simtă în siguranţă, pentru a-l ajuta pe Harvey să nu se teamă.

Nu era uşor pentru cineva cu orgoliul lui Jarrod să pună toate astea pe hârtie, iar el mă făcuse să promit că numai eu şi examinatorul aveam să-i citim eseul.

Era păcat că îi făcusem acea promisiune. Voiam să-i vâr lucrarea în faţă lui Rutherford şi să-i cer să vadă că băiatul pe care îl credea aşa de mic nu era câtuşi de puţin un băiat. Era băiat ca vârstă, dar fusese obligat să devină bărbat în spirit pentru a-i da fratelui său sprijinul emoţional pe care el nu-l avusese niciodată.

Am oftat din rărunchi, dorindu-mi să pot face mai mult pentru a-l ajuta pe Jarrod să-şi construiască respectul de sine.

— Ce s-a întâmplat?

Am ridicat capul din lucrări la auzul vocii aspre a lui Marco şi a întrebării. Avea ochii întredeschişi şi pleoapele lui coborâte mă afectau atât emoţionl, cât şi fizic.

Acel iureş de tandreţe l-am simţit transpus în privirea pe care i-am întors-o, căci Marco a devenit mai atent.

Hotărârea a slăbit si mai mult. Doar un brânci...

Inima îmi bubuia cu putere, dar am încercat să par nonşalantă, bătând cu creionul în lucrările din mână.

— Îl am pe puştiul ăsta în anul al patrulea. Jarrod. Am pus eseul peste celelalte. Îmi aminteşte de tine.

— Da? Marco s-a ridicat în capul oaselor, cu coatele sprijinite pe genunchi, în acelaşi timp aplecându-se spre mine. Probabil că ai o slăbiciune pentru el.

Am râs.

— Eşti tare sigur pe tine în ultima vreme.

Marco n-a răspuns; în schimb, ochii i s-au întunecat, strălucind în lumina scăzută, în timp ce s-a lăsat pe podea. Bătăile inimii mi s-au accelerat şi, în mod inconştient, mi-am lins buzele, în timp ce el s-a apropiat de mine.

Am început să respir sacadat. Mintea mea a strigat atunci când trupul meu s-a predat fericit în timp ce el mi-a dat picioarele la o parte, poziţionându-se între ele şi apropiindu-şi corpul de al meu, astfel încât am fost obligată să mă las pe spate, sprijinindu-mă în mâini pentru a crea spaţiu între noi. Lui Marco nu-i păsa. În timp ce eu am lăsat capul pe spate, s-a aplecat şi mai tare peste mine, ţinând o mână pe podea, lângă şoldul meu, iar cu cealaltă îndepărtându-mi părul şi prinzându-mi faţa în palmă.

— Ştiu că încă mai ţii la mine.

Vorbele lui şoptite pe buzele mele, gura lui aproape atingând-o pe a mea. M-am înfiorat, respirând sincopat.

— Şi, iubito, a continuat el, nu cred că mă mai pot preface că nu mă gândesc cum e să fiu în tine aproape în fiecare oră a fiecărei zile.

Cuvintele lui erau aproape echivalentul gurii lui între picioarele mele.

Îl voiam. Îl voiam atât de mult, încât am amuţit, de teamă că, dacă aş fi vorbit, m-aş fi negat pe mine însămi.

Marco a luat tăcerea mea drept un acord tacit.

Mi-a mângâiat obrazul cu degetul mare, ochii căzându-i asupra gurii mele.

Fără să mai respir, am aşteptat.

Şi-a aplecat capul, traversând infima distanţă dintre buzele noastre, şi am închis ochii la atingerea gurii sale. Buzele mă furnicau şi am oftat, excitată, după mai mult.

Sărutul lui a continuat într-o seducţie blândă, o atingere a buzelor sale pe buzele mele, apăsarea crescând gradual în timp ce pielea mea devenea din ce în ce mai fierbinte.

Nu mai fusesem niciodată sărutată în felul ăsta. Niciun bărbat nu mai fusese atât de tandru cu mine, de parcă ar fi fost nevoie de testare la fiecare centimetru. De fiecare dată când credeam că avea să-şi adâncească sărutul, se retrăgea, lăsând atingeri ca de aripi de fluture pe colţul gurii mele sau muşcându-mi uşor buza de jos.

Furnicăturile erau delicioase.

— Numai a ta, am rostit încet, aproape dezolant, întrebându-mă dacă, pe lângă toată pofta trupească, nu exista şi o fărâmă de adevăr în tonul meu.

Marco m-a privit de parcă încerca să mă citească. Cu tandreţe, mi-a dat părul după ureche.

— Numai a mea, Hannah?

— Sărutarea ta. Buzele mă furnică atunci când mă săruţi. Am zâmbit trist. Furnicături reale, jur. Nimeni altcineva nu m-a făcut să simt asta niciodată.

Un triumf întunecat s-a strecurat în ochii lui Marco.

— Bun, a răspuns cu glas aspru, înainte să-şi coboare gura pentru a o recuceri pe a mea.

Respiraţia mea devenea din ce în ce mai scăpată de sub control în timp ce el mă tortura cu sărutări lente, seducătoare. Tânjeam ca el să-mi atingă limba cu a lui, astfel încât să-l pot gusta. Îmi gustul lui. Nu era nimic care să semene cu asta. Aveam nevoie din nou de asta.

Împingându-mă, m-am ridicat de pe podea, am întins mâinile spre el, prinzându-l de umeri, când mişcarea bruscă ne-a lipit gurile mai tare una de cealaltă. Am gemut plină de dorinţă, iar Marco m-a strivit de el, ţinându-mă cu cealaltă mână de păr, în timp ce eu întredeschideam gura lipită de a lui. Partea inferioară a abdomenului meu s-a prăbuşit în timp ce limba lui se mişca odată cu a mea, în timp ce căldura şi gustul lui mă năpădeau.

Da.

Asta este ceea ce mi-a lipsit.

Capitolul 14

— Pune-ţi picioarele pe după mijlocul meu, mi-a poruncit Marco, cu o voce îngroşată de dorinţă.

Imediat am făcut cum mi-a cerut, cuprinzându-i umerii cu braţele, în timp ce el mă ţinea strâns, stând în picioare fără efort. Am gemut simţindu-i erecţia şi privirile ni s-au încrucişat, iscând scântei imaginare de jar topit la impact. Marco m-a dus în braţe şi respiraţiile noastre s-au amestecat, căci amândoi gâfâiam de nerăbdare.

De-abia conştientizam faptul că ne mişcăm prin apartament, asta până când m-a lăsat pe cuvertura de pe patul meu, alunecând apoi deasupra mea.

S-a ridicat, sprijinindu-se cu palmele de o parte şi de cealaltă a capului meu.

— Nu există cale de întoarcere, a murmurat.

Ridicându-i tricoul, pipăindu-i pielea fierbinte, simţindu-i muşchii netezi sub palmele mele, am tremurat de excitare.

— Nu există cale de întoarcere, am fost eu de acord, complet cucerită de promisiunea sexuală din ochii lui.

Marco şi-a scos tricoul şi l-a aruncat undeva, în spatele meu.

— O, Dumnezeule! am rostit în şoaptă înainte să mă pot opri. M-am întins imediat spre el, simţind nevoia de a-l atinge peste tot pe acea piele minunată.

Era puternic construit, sculptural.

— Eşti frumos.

Cuvintele au fost aproape înăbuşite, deoarece Marco m-a dezbrăcat de pulover, aruncându-l în aceeaşi direcţie în care îşi aruncase tricoul.

— Eu nu sunt, dar tu eşti, a răspuns liniştit, mâinile lui urcând de pe talie spre sâni, pe care i-a cuprins peste sutien în căuşul palmelor.

Mi-am arcuit spatele, împingându-i în palmele sale.

Marco mi-a acceptat oferta.

M-a sărutat, profund şi tare, în timp ce mi-a descheiat cu abilitate sutienul la spate.

În timp ce ne sărutam, mâinile mele trasau fiecare centimetru de pe pieptul lui, renunţând cu părere de rău atunci când m-a împins pe spate pe pat şi mi-a dat bretelele sutienului în jos, pe braţe.

Sutienul a dispărut.

Privirea lui Marco a alunecat de la faţa mea la sânii goi, iar căldura din ochii lui a făcut ca sânii să se umfle şi sfârcurile să mi se întărească. Simţeam acel montagne russe în partea de jos a abdomenului şi eram convinsă că, dacă şi-ar fi trecut mâna printre picioarele mele, ar fi descoperit că eram umedă şi pregătită pentru el.

M-a mângâiat, prinzându-mi din nou sânii în căuşul palmelor, strângându-i uşor, frecându-mi sfârcurile cu degetele mari, de parcă ar fi învăţat forma lor. Respiraţia i-a devenit mai greoaie şi îi simţeam apăsarea dură prin materialul jeanşilor.

M-am arcuit din nou, cerându-i, în tăcere, gura.

Nu m-a refuzat.

Am oftat la delicata atingere a buzelor sale, mai întâi pe sânul drept, apoi pe cel stâng. Marco m-a chinuit, sărutându-mi sfârcurile. Şi chiar când credeam că urma să cerşesc cu voce tare, mi-a lins sfârcul drept înainte să-şi închidă gura în jurul lui şi să-l sugă.

O undă mai mare mi-a străbătut abdomenul şi am strigat uşor, lăsând capul pe pernă.

Marco a fost foarte grijuliu cu ambele sfârcuri până ce s-au umflat, până ce am fost disperată după el.

A depus un sărut delicat pe curbura exterioară a sânului meu şi s-a ridicat.

Jur pe Dumnezeu că aproape că am juisat văzându-l cum mă încăleca cu acea hămeseală întunecată în priviri — o foame care ar fi făcut orice femeie goală din lume să simtă că ia foc.

Privirile ni s-au încrucişat, între noi lăsându-se o tăcere densă, ameţitoare. Marco şi-a petrecut mâinile pe sub elasticul pantalonilor mei strâmţi şi al chiloţilor, pe care mi i-a tras în jos. Mi-am ridicat partea inferioară a corpului pentru a-i oferi un acces mai bun, iar el mi-a ridicat picioarele pentru a-mi scoate pantalonii şi lenjeria intimă. Odată ce m-a descotorosit de ele, mi-a mângâiat încet, cu blândeţe, gambele şi partea exterioară a coapselor şi mi-a lăsat picioarele în jos, depărtându-mi-le în acelaşi timp. Niciodată nu mă mai simţisem atât de expusă sau, spre surprinderea mea, atât de excitată ca în acele momente în care el mă privea.

Cu mişcări bruşte, cu maxilarul încordat din pricina controlului diminuat, Marco şi-a desfăcut catarama de la curea şi şi-a deschis fermoarul jeanşilor. Fiecare centimetru din mine era în flăcări, partea interioară a coapselor tremura şi n-am mai putut să-mi controlez respiraţia, iar în acest timp trupul meu lipsit de experienţă a strigat după trupul lui mult mai experimentat.

Şi-a împins jeanşii şi boxerii în jos, pe glezne, şi penisul lui erect, uriaş, care pulsa, mi s-a înfăţişat în faţa ochilor. Era perfect proporţionat după

dimensiunile trupului său, dar... m-am trezit încordându-mă, cu spatele lipit de pat.

Marco şi-a scos jeanşii, dându-i într-o parte înainte de a se mişca în mine, depărtându-mi şi mai mult picioarele cu genunchii lui şi lăsându-se cu torsul peste mine. M-a sărutat cu blândeţe, trecându-şi degetele peste partea exterioară a coapselor într-un fel care mi-a dat noi fiori şi mi-a făcut trupul să se relaxeze puţin.

— Sunt la zi cu analizele, a şoptit cu gura lipită de a mea. Bănuiesc că şi tu. Iei anticoncepţionale sau avem nevoie de prezervativ?

Am şovăit, zguduită de întrebare.

— Hannah?

Mi-a ronţăit lobul urechii în timp ce mâna sa continua să urce pe abdomenul meu, până ce şi-a găsit destinaţia pe sânul meu. L-a strâns, frecându-mi sfârcul umflat. Am închis ochii, fluturând din gene.

— Iau anticoncepţionale, am şoptit drept răspuns, într-o uluială din care am ieşit atunci când mâna lui a dispărut de pe piept şi a găsit un loc şi mai bun chiar între picioarele mele.

Şoldurile au tresărit la prima atingere a degetului său mare pe clitorisul meu, iar el a scos nişte zgomote profunde, mângâietoare, din gâtlej. Şi apoi m-a sărutat, umed şi ameţitor, în timp ce se juca cu clitorisul meu. L-am mângâiat şi eu, pe umeri, pe spate, pe abdomen, trecându-mi degetele peste sfârcurile lui într-un fel care îl făcea să mormăie în gura mea şi să apese tare pe clitorisul meu.

Când şi-a vârât două degete în mine, am întrerupt sărutul, gemând în timp ce-mi arcuiam gâtul.

— Iubito...

M-a potopit cu sărutări de-a lungul maxilarului, timp în care îşi vâra şi îşi scotea degetele din mine.

— Dumnezeule, iubito, eşti a naibii de udă!

Am scos nişte scâncete, deschizând pleoapele cu o fluturare, pentru ca privirile noastre să se întâlnească.

— Mă vrei? a murmurat el pe un ton seducător, cu gura lipită de buzele mele.

Am dat afirmativ din cap, smucindu-mi şoldurile peste degetele lui, ca să obţin mai mult.

— Spune-o, Hannah!

Fără să gândesc, mi-am înfipt degetele în spatele lui, silindu-l să vină mai aproape, iar gâfâielile mele au umplut încăperea.

— Te vreau, am recunoscut fără suflu. Te vreau în mine.
Şi, uite aşa, am văzut cum nu se mai putea controla.

Degetele i-au alunecat din mine, m-au apucat de coapsă, în timp ce se sprijinea în cealaltă mână, aşezată lângă capul meu. Privindu-mă adânc în ochi, şi-a schimbat poziţia. L-am simţit fierbinte şi tare şi, deodată, a existat o apăsare când s-a împins în mine.

Am încremenit, senzaţia fiind nu tocmai confortabilă, aşa după cum mi-o aminteam de prima dată.

Marco nici măcar nu intrase până la capăt în mine, când ceva nou i s-a strecurat în privire, o întrebare lipsită de încredere. Şi-a încleştat maxilarul, controlându-se, şi a încetinit ritmul, până s-a oprit.

— Iubito...?
Am scuturat din cap, neînţelegând ce nu era în regulă.

— Iubito...
Şi-a apropiat capul mai tare, mâna lui făcută căuş prinzându-mi faţa.

— Eşti strâmtă ca o virgină, a şoptit cu glas răguşit.
O, nu. Nu, nu, nu!

Am înghiţit cu putere, excitarea risipindu-se lent, pe măsură ce realitatea îşi făcea simţită prezenţa.

— A trecut ceva timp.
L-am împins, fără să gândesc, în umeri.

Răspunsul lui Marco la asta a fost să se împingă şi mai adânc în mine. Eu l-am apucat şi mai strâns de umeri, şoldurile mele mişcându-se cu smucituri din dorinţa de mai mult.

— Cât de mult timp? m-a întrebat, muşchiul maxilarului încordându-i-se tare.
M-am gândit la o minciună plauzibilă.

— Din primul an, de la universitate, am răspuns gâfâind. De atunci am tot fost ocupată.
Marco nu s-a mai mişcat.

— De patru ani n-ai mai avut niciun bărbat?
De fapt, de cinci ani.

Am clătinat iarăşi din cap.

Brusc, şi-a ascuns expresia chipului, astfel încât să nu-i pot citi reacţia. Şi nici nu-mi păsa de asta, căci el s-a împins în mine până la capăt, înainte de a se retrage, pentru ca apoi sa se împingă din nou.

Disconfortul s-a topit în timp ce muşchii mei interiori s-au strâns în jurul mădularului său.

— O, Dumnezeule, Marco! am exclamat, încercând să-l trag şi mai adânc în mine.

— Da?

S-a împins puţin mai tare şi i-am strigat din nou numele.

A făcut dragoste cu mine. Am păstrat contactul vizual în tot timpul în care el aluneca, intrând în mine şi ieşind lent.

— Termină, iubito, pentru mine, a mormăit, prinzându-mă de o mână şi ţintuindu-mi-o de pat, în timp ce cu cealaltă mână m-a apucat şi mai strâns de coapsă. Hannah, vreau să termini.

Senzaţia dinlăuntrul meu se acumula sub formă de spirală, înfaşurându-se din ce în ce mai strâns, până ce tot trupul meu s-a încordat pe marginea unui abis.

— Da, a spus Marco împingând şi mai tare. Termină pentru mine.

Penisul lui s-a mai mişcat în mine de câteva ori, disperat să aprindă chibritul... şi apoi a făcut-o.

A scăpărat, tensiunea dinlăuntrul meu a explodat, un orgasm ca niciunul pe care să-l fi avut până atunci mi-a străbătut tot corpul. Cred că am dat ochii peste cap în mintea mea în timp ce strigam la Dumnezeu.

M-am cutremurat lipită de Marco, deschizând ochii pentru a-l vedea înţepenind, cu gâtul arcuit, scrâşnind din dinţi, cu ochii lui grozavi, în timp ce propriul lui orgasm se rostogolea în el.

S-a convulsionat deasupra mea, strânsoarea lui fiind aproape dureroasă în timp ce şi-a dat drumul. S-a prăbuşit peste mine. Trupul continua să-i tremure în timp ce şi-a îngropat capul în curbura gâtului meu.

Muşchii îmi erau calzi şi moi şi, preţ de câteva secunde lungi, am rămas culcată, savurând urmarea celui mai uimitor orgasm pe care îl trăisem vreodată şi exultând la senzaţia pe care mi-o dădea trupul cald al lui Marco, care îl acoperea pe al meu.

Totuşi, acele secunde au trecut repede.

Când a ridicat capul, cu trăsăturile relaxate şi ochii plini de afecţiune, un sentiment întunecat şi greu a început să mi se strecoare în măruntaie. M-a sărutat cu delicateţe şi l-am sărutat şi eu, însă...

S-a tras uşor din mine şi s-a rostogolit într-o parte. Când s-a dat jos din pat, senzaţia mea a devenit şi mai acută. Ochii mei s-au delectat cu imaginea spatelui său musculos, care se termina într-o dungă de piele uşor ridicată pe şale. O cicatrice.

O nouă senzaţie de nesiguranţă s-a întâlnit cu cea care deja creştea în intensitate înlăuntrul meu. L-am privit în timp ce magnificul lui trup, cu fund apetisant şi toate alea, a traversat încăperea şi a dispărut pe hol.

S-a întors câteva secunde mai târziu, total nestingherit de nuditatea sa. Dorindu-mi să pot crede în blândeţea din ochii lui în timp ce mă privea, am continuat să mă uit, puţin perplexă, în timp ce se suia din nou în pat cu mine. Şi apoi a apăsat un prosop umed între picioarele mele.

Surprinsă de gestul delicat, mi-am muşcat buza ca să nu-i spun nimic, în timp ce el avea grijă de mine. După aceea a dispărut din nou preţ de câteva secunde, apoi s-a întors pentru a trage cuvertura care se afla sub mine, astfel încât să mă poată înveli. S-a strecurat şi el în pat, culcându-se pe spate şi cuprinzându-mă cu braţul. Fără să spună un cuvânt, m-a tras spre el, iar eu mi-am culcat capul pe pieptul lui, cu inima bătând din nou în ritm alert.

— Nu ştiu dacă asta schimbă ceva.

Marco a răspuns cu un hohot de râs.

— Bineînţeles că schimbă.

Nu ştiu de ce, dar îmi venea să plâng. Nu mă înţelegeam deloc.

— Ar trebui să stau întinsă aici şi să mă simt fericită, dar... nu sunt.

Aerul din încăpere s-a făcut tot mai rece. Marco s-a ridicat în şezut, întorcându-se, astfel încât să mă poată privi în ochi. Îmi dădeam seama după cât de tare îşi încorda maxilarul că era mai mult decât scos din sărite la reacţia mea după ce am făcut sex.

— Ce naiba vrea asta să însemne?

Am ales sinceritatea. Mă rog... ceva de genul.

— Am senzaţia aia de scufundare, i-am spus, privind în altă parte. Nu ţi-am spus totul, şi nu ştiu dacă o voi putea face vreodată.

Am simţit cum mi-a apăsat degetele pe bărbie şi mi-a întors capul lent, astfel încât să-i pot întâlni privirea arzătoare.

— În cele din urmă o vei face, a spus cu o certitudine pe care eu n-o puteam simţi. Nici eu nu ţi-am spus totul, dar vom ajunge noi acolo. Şi senzaţia aia... o voi face eu să dispară. Voi face ca asta să dispară, dovedindu-ţi că plec nicăieri. Sunt aici, Hannah. Şi să fiu aici.

Voiam să mai aduc şi alte argumente, voiam să fug departe înainte ca totul între noi să implodeze şi să mă lase distrusă. Dar, când m-a sărutat, împingându-mă la loc pe perne, hotărât să facă din nou dragoste cu mine, am

înţeles că exista o parte mult mai mare din mine care nu avea nimic de-a face cu mintea mea, ci cu sentimentele mele, şi voiam aici, cu el, chiar şi mai mult.

Sala personalului se golea cu numai cinci minute înainte de prânz. Tocmai mă dusesem la chiuvetă să-mi clătesc cana, încă ameţită (şi epuizată) după maratonul de sex cu Marco din seara precedentă, când Nish a venit repede spre mine.

Mi-a ignorat privirea întrebătoare uitându-se peste umăr. De îndată ce ultimul profesor a ieşit din încăpere, s-a întors către mine, cu ochii strălucindu-i de încântare.

— Am auzit că lucrurile merg bine între tine şi Marco.

Enervarea a făcut să-mi crească pulsul.

— Şi de unde, mă rog, ai auzit asta?

Nish a ridicat din umeri, părând ciudat de infatuată, aproape triumfătoare.

— Ei bine, Marco mi-a trimis un mesaj azi-dimineaţă şi mi-a spus „Mulţumesc”. Văzând cearcănele negre de sub ochi, îmbujorarea din obraji şi punând totul laolaltă cu mesajul criptic, pot doar să trag concluzia că voi doi aţi făcut sex.

Minunat.

— Eşti profesoară de engleză sau detectiv particular? am bombănit morocănoasă.

Nish a râs.

— Nu ştiu de ce eşti arţăgoasă. Dacă mi-o puneam cu Marco D’Alessandro, aş fi murit o femeie fericită.

— Eşti o femeie măritată, i-am reamintit, aruncând ambalajul de la sendviş în găleata de gunoi în timp ce mă îndreptam spre uşă.

— Asta nu înseamnă că nu pot să apreciez un specimen superb ca Marco.

Recunosc, eram confuză, întrebându-mă dacă procedasem bine cedându-i lui Marco în seara precedentă, dar, fără doar şi poate, savurasem totul legat de trupul lui. M-am înfiorat numai amintindu-mi asta.

— Aşadar, a continuat Nish, punând mâna pe uşa sălii personalului, astfel încât să nu pot să fug. Andy zice că îl cunoaşte pe Marco de câţiva ani şi că niciodată până acum n-a umblat după vreo femeie. Nish a rânjit. De obicei, el e genul care le iubeşte şi le părăseşte.

Am privit-o lung, nerăbdătoare.

— Asta a fost o întrebare?

— Păi, da.

Oftând, am tras de uşă, aşa că a fost nevoită să se dea înapoi şi să mă lase sa ies.

— Avem un trecut.

— Asta am priceput. Ceea ce vreau să ştiu este dacă e ceva serios? Oare vom auzi clopote de nuntă în curând?

Umerii mi s-au cocârjat auzind întrebarea absurdă.

— Nish, nu sunt nici măcar sigură că suntem împreună. Marco n-a fost niciodată genul pentru totdeauna.

Cole se dusese în bucătăria lui să-mi aducă un pahar de sifon şi ceva de gustat, iar eu tocmai mă relaxam, când mi-a vibrat telefonul. L-am scos din poşetă, cu aceeaşi senzaţie de nelinişte în stomac atunci când am văzut că era Marco.

Mă sunase de cinci ori şi ignorasem toate apelurile. De asemenea, ignorasem şi mesajul pe care mi-l trimisese. În loc să mă duc acasă, unde eram sigură că avea să mă prindă la înghesuială şi să mă oblige să-mi clarific sentimentele înainte să fiu pregătită, luasem autobuzul spre apartamentul lui Cole de pe Leith Walk. Era o locuinţă mică, pe care o împărţea cu un alt băiat. Mobila era uzată şi se cerea înlocuită, pereţii aveau pete galbene şi era în permanenţă rece, deoarece ferestrele-ghilotină erau şi ele expirate.

Vârând telefonul înapoi în poşetă, m-am uitat la Cole, care revenise în camera de zi.

— Ti-e dor de timpul în care locuiai cu Cam şi cu Jo? l-am întrebat, luând recunoscătoare mâncarea şi băutura pe care mi le oferea.

Cole mi-a aruncat o privire care spunea „Vorbeşti serios?”.

— Îmi place intimitatea. Pentru noi toţi. Cam nu-şi poate ţine mâinile la distanţă de soră-mea, după cum se vede din acea protuberanţă pe care o cară peste tot cu ea în ultima vreme, şi, din acest motiv, sunt bucuros că nu mai trebuie să dau peste ea.

Am chicotit, uitându-mă prin cameră. Privirea mi s-a oprit la o placă ce atârna deasupra şemineului. Pe placă se afla un peşte cântător.

— Şi totuşi, colegul tău de cameră are cele mai tâmpite gusturi.

— Bigsie este tâmpit, punct.

Cole rânjea la peşte.

— Din fericire, nu-l văd prea des.

— Da, chiar aşa, unde e tipul?

— Naiba ştie. Plăteşte chiria la timp, asta e tot ceea ce contează.

— Ai putea să-l rogi să dea peştele jos.

— Peştele? a pufnit Cole. Înţeleg că nu ai văzut păpuşa gonflabilă din baie?

Am izbucnit în râs.

— Nici gând.

Cole a închis ochii de parcă ar fi avut dureri şi a dat afirmativ din cap.

Chicotind, mi-am lăsat paharul de Cola jos şi am ieşit în goană din cameră, străbătând holul spre baia din fundul apartamentului. De îndată ce am deschis uşa, am dat nas în nas cu o păpuşă gonflabilă în mărime naturală. Avea o faţă ca din desene animate şi un piept maiestuos, iar cineva îi acoperise partea de jos cu o fustă havaiană.

— Numele ei este Lola! a strigat Cole.

Râzând, i-am făcut o fotografie cu telefonul şi apoi m-am întors în camera de zi.

Cole a dat ochii peste cap când mi-a văzut expresia.

— Pentru tine este distractiv. Nu eşti nevoită să trăieşti cu asta. M-am gândit foarte serios să o dezumflu, dacă nu m-aş fi temut de răzbunarea lui Bigsie.

Am chicotit şi mai tare.

— Haide, a pufnit Cole. Unde-ţi este compasiunea? Cum aş putea să-i explic asta unei femei, dacă o aduc aici?

Am ridicat din umeri.

— Ai un coleg de apartament cam ciudat.

— Nee, dacă e să vorbim serios, ele ar ieşi pe uşa înainte ca măcar să am să le explic. Tu n-ai dispărea, dacă ai vedea asta în baia vreunui tip?

Am râs pe înfundate.

— O, Doamne, ba da!

— Grozav, a murmurat Cole în ceaşca de cafea.

Mi-a vibrat telefonul din nou şi l-am ignorat, întinzând mâna după Cola mea.

— N-ai de gând să răspunzi?

Am clătinat din cap.

— E în regulă.

Cole m-a privit cu grijă.

— Nu prea am mai ieşit în ultimele săptămâni, ceea ce e bine, deoarece pari să faci progrese cu Marco. Însă acum eşti aici, după serviciu, evitând să răspunzi la telefon. Care-i problema? El?

— Nu vrei să ştii.

Am simţit privirea cercetătoare a lui Cole intensificându-se. A oftat, lăsându-şi cana jos, pe măsuţa de cafea zgâriată.

— Te-ai culcat cu el.

Am rămas cu gura căscată la deducţia sa perceptivă.

— Enervantule.

— Aşadar, te-ai culcat cu el. A fost chiar atât de rău, de îl ignori... aşa, ca un adult matur ce eşti?

— N-a fost rău, am murmurat, simţind că-mi iau foc obrajii amintindu-mi asta.

— Îh, nu vreau să aud aşa ceva.

Cole s-a strâmbat de parcă şi-ar fi vârât în gură un drajeu acru.

— N-am spus nimic.

A făcut un gest din mână.

— Lasă detaliile deoparte. De ce îl eviţi?

— Încerc să înţeleg cum stau lucrurile.

— Dar ce este de înţeles? Parcă era vorba că îi acorzi o a doua sansă.

— Oare?

M-am încruntat.

Cole a zâmbit cu amabilitate.

— Hannah, i-ai dat voie să intre din nou în viaţa ta.

Am încuviinţat, ştiind că era adevărat şi că da, mă pregăteam să îi acord o a doua şansă, dar...

— Doar că am senzaţia asta. Nu pot să trec peste. Instinctul îmi spune că mă va răni până în punctul în care nu-mi voi mai putea reveni.

Prietenul meu a expirat profund.

— Vrei să ştii ce cred?

— Întotdeauna.

— Cred că senzaţia ta... e doar trecutul care vorbeşte.

Ar fi trebuit să mă aştept la asta. Dar n-am facut-o.

Îmi petrecusem ultimele cinci săptămâni privindu-l cum se insinua în viaţa mea, urmărindu-mă, petrecându-şi timpul cu mine. Şi, chiar şi aşa, tot nu reuşeam să-l scot pe Marco, băiatul, din mintea mea, iar Marco, băiatul, ar fi ridicat din umeri la faptul că îl evitasem toată ziua şi m-ar fi aşteptat pe mine să mă duc la el.

Spre confuzia mea din ce în ce mai mare, am fost cuprinsă de uşurare să-l văd stând aşezat pe treptele de la intrarea în clădirea mea atunci când m-am întors de la Cole. Era îmbrăcat cu o geacă groasă, însă afară era ger şi n-avea nici căciulă, nici fular. Imediat am fost copleşită de sentimentul de vinovăţie.

Cole avea dreptate. Să-l evit pe Marco azi fusese o dovadă de imaturitate. Şi iată-l aici, aşteptându-mă pe vremea asta afurisită.

Oare spunea adevărul? Chiar nu pleca nicăieri?

— Am să-ţi cumpăr un fular.

Am oftat, oprindu-mă în faţa lui.

A ridicat capul, continuând să-şi ţină mâinile între genunchi, iar eu am înţepenit văzându-i expresia de pe chip.

„Scos din sărite” n-o descria nici pe departe.

Am aşteptat ca el să spună ceva, să ţipe, să-mi ceară socoteală pentru comportamentul meu copilăresc, dar, în loc de asta, s-a ridicat şi s-a întors cu spatele la mine. Am rămas cu gura căscată şi, încă şi mai confuză, l-am privit urcând treptele spre intrare şi aşteptând.

Dându-mi seama că mă aştepta pe mine să-i deschid, m-am repezit pe trepte în sus, am trecut de el şi am descuiat uşa de la intrare, cu mâinile tremurând.

I-am simţit prezenţa intimidantă în spatele meu în timp ce mă abţineam să nu dau buzna pe scări, ca şi cum pe urmele mele s-ar fi aflat un recuperator de taxe. Când am vârât cheia în broasca uşii, ajunsese atât de aproape de mine, încât pieptul i se freca de spatele meu.

În timp ce descuiam uşa, fluturii mi s-au întors în stomac cu dorinţa de răzbunare. De îndată ce s-a auzit declicul încuietorii, Marco a întins mâna pe deasupra capului meu şi a împins uşa pentru a o deschide. Am fost nepoliticos împinsă înăuntru, şi, simţindu-i furia care practic îi ţâşnea prin toţi porii, m-am strecurat din prinsoarea lui şi am păşit în camera de zi, pentru a pune distanţă între noi. Am început să-mi deschei paltonul cu gesturi smucite.

— Aşadar, azi-dimineaţă — tonul lui iritat m-a făcut să încremenesc în clipa în care îmi scoteam paltonul — când te-am sărutat înainte de a pleca să mă pregătesc de muncă, gingăşia aia pe care mi-ai arătat-o... a fost doar o făţărnicie?

Se referea la faptul că îl trăsesem înapoi pentru un sărut mai profund, neavând inima să-l las să plece. Chestia era că, atunci când se afla în faţa mea, mi-era foarte dificil să mă agăţ de angoasa pe care o resimţeam. Când era plecat şi mă pregăteam şi eu pentru serviciu, lăsasem ca angoasa să câştige.

M-am întors cu faţa spre el. Faptul că se dezbrăca de geacă sugera că era furios, dar nu într-atât încât să plece. De ce naiba mă simţeam din nou aşa de uşurată?

— Sunt doar confuză, am răspuns cu sinceritate.

— Ăsta e răspunsul tău?

Şi-a aruncat geaca pe fotoliu şi a venit spre mine ca un prădător.

— Am avut cea mai naşpa zi cu putinţă şi ăsta e răspunsul tău?

Nedorind să fiu intimidată când încercam să fiu sinceră, am refuzat să dau înapoi, chiar şi atunci când s-a oprit atât de aproape, încât am fost nevoită să-mi dau capul pe spate pentru a-l privi.

— Ăsta e adevărul, am rostit iute.

— Aşadar, eşti confuză. Asta îţi dă dreptul să mă tratezi ca pe un rahat?

Sentimentul de vinovăţie se reîntorsese.

— Nu.

Fără să gândesc măcar, mi-am trecut vârfurile degetelor peste pieptul lui, un gest de liniştire.

— Îmi pare rău pentru azi. N-a fost corect. Sunt doar... Pentru o clipă, n-am ştiut cum avea să reacţioneze.

Apoi, încet, tensiunea a părut să-l părăsească, în pofida duritătii care îi rămăsese în privire.

— Nu mai vreau în veci să se repete ziua de azi. Dacă avem probleme, discutăm. Nu mă laşi să stau în ger ca un idiot de doi bani.

Simţindu-mă ca unul dintre elevii mei, am încrucişat braţele la piept şi i-am răspuns oarecum bosumflată:

— Mereu ai fost aşa de autoritar?

În ochi i-a pătruns o sclipire periculoasă.

— Oh, iubito, încă n-ai văzut autoritate.

Am lăsat să-mi scape un icnet de surpriză când m-a împins spre braţul canapelei, astfel încât să nu am altă şansă decât să mă aşez pe el, şi mi-a ridicat fusta până în talie, cu o mişcare rapidă şi lină.

M-am apucat de canapea, simţind un amestec năvalnic de frică nedesluşită şi excitare atunci când mi-a tras lenjeria intimă în jos cu o smucitură. S-a împins între picioarele mele, apucându-mă de ceafă cu o mână şi deschizându-şi fermoarul cu cealaltă.

Sărutul lui a fost dur, disperat, iar asta, plus apăsarea chinuitoare a penisului său ce pulsa peste sexul meu a fost prea mult. S-a frecat de mine, m-a

făcut să-mi uit grijile cu sărutările lui erotice şi m-a şicanat, până ce toată pielea îmi era în flăcări.

Când gura mea era umflată de la sărutările lui, am simţit cum şi-a strecurat două degete în mine pentru a verifica dacă eram gata. Practic, a mârâit satisfăcut înainte de a-şi retrage degetele şi de a-şi vârî mădularul în mine.

Am strigat din pricina durerii plăcute, agăţându-mă de Marco din răsputeri, în timp ce el m-a apucat de şolduri şi a început să mi-o tragă pe braţul canapelei. N-a fost ca altădată. N-a fost lent şi adânc şi mânat de dor. De data asta a fost mânat de frustrare, confuzie, disperare şi dorinţă carnală. A fost epuizant. A fost intens. Şi eram atât de excitată, încât am juisat repede şi tare.

Ieşind din orgasm, am simţit cum muşchii mei interiori aveau spasme, în timp ce Marco mârâia:

— La naiba, Hannah. La naiba, e atât de bine!

Asta, înainte să mormăie în momentul ejaculării.

Gâfâind pentru a-mi recăpăta suflul, cumva uluită de cât de diferit şi excitant fusese, am aşteptat ca Marco să facă următoarea mişcare.

Următoarea lui mişcare a fost să mă sărute încet, dulce şi să se retragă pentru a mă întreba cu o îngrijorare întârziată:

— Eşti bine? Eu n-am...

I-am acoperit gura cu palma, zâmbindu-i cu superioritate.

— S-ar putea să trebuiască să te scot mai des din sărite.

Mi-a recompensat umorul cu un rânjet strâmb.

— Iubitei mele îi place dur.

— Tu îmi placi, am şoptit, simţind durerea din piept extinzându-se.

Şi-a trecut încheieturile degetelor peste obrazul meu, privindu-mă tandru.

— Asta înseamnă că ai de gând să faci o încercare? Nu vei mai evita să fim împreună?

M-am gândit la el, stând pe treptele de la intrare în frigul iernii.

— Da, i-am răspuns, petrecându-mi braţele pe după gâtul lui. Asta sunt eu, dându-ne în mod oficial o sansă.

Capitolul 15

Cu ani în urmă, când încercam să înţeleg probele prin care Joss îl făcuse pe Braden să treacă înainte de a recunoaşte că erau meniţi unul celuilalt, Joss îmi spusese că nu se mai simţise de mult atât de fericită şi că asta o paralizase de frică.

În loc să poată să se bucure de ceea ce aveau, Joss se gândea la vreo sută de kilometri mai departe pe drumul pe care îl aveau de parcurs, temându-se de o cotitură de pe acel drum, una pe care să o fi abordat prea brusc şi care să sfârşească prin a-i mâna într-un dezastru.

Acum, mai mult ca niciodată, înţelegeam cum putuse ea să gândească în acest fel.

Următoarea săptămână cu Marco a fost palpitantă în simpla ei frumuseţe. Şi-a petrecut toate nopţile în apartamentul meu, inclusiv weekendul, şi am făcut dragoste. Uneori era delicat, alteori sălbatic, şi de fiecare dată era năucitor. Când nu o făceam ca nişte adolescenţi care abia descoperiseră puterea sexului, o făceam ca întotdeauna. Dădea dependenţă. dădea dependenţă. Mă simţeam atât de mulţumită, încât îmi era teamă.

Captivată de Marco, captivată de tumultuoasele mele sentimente, rămăsesem în urmă cu munca.

În următoarea joi ştiam că trebuia să sar peste prânz şi să folosesc timpul respectiv şi următoarea fereastră pe care o aveam pentru a ajunge la zi cu corectatul. Nu m-am arătat în public, stomacul îmi chiorăia şi eram adâncită în hârtii, când un ciocănit la uşă m-a scos din toate.

Cu toate că mi-a sărit inima din piept când l-am văzut pe Marco stând în pragul uşii mele, m-am încruntat.

— Ce cauţi aici?

L-am examinat din cap până în picioare. Era îmbrăcat cu hainele de lucru. Am încercat să ignor faptul că îl găseam sexy şi aşa.

Marco a ridicat din umeri, păşind spre mine cu picioarele lui lungi şi am remarcat punga cafenie pe care o avea în mână.

— Anisha m-a lăsat să intru la Recepţie.

A scos din pungă un sendviş împachetat şi l-a pus pe birou, în faţa mea. A urmat o sticlă de apă.

— Păreai stresată azi-dimineată.

Apucând un scaun, l-a pus în faţa mea şi s-a aşezat, scoţând încă un sendviş din punga de hârtie.

— Am vrut doar să mă asigur că mănânci ceva.
I-a apărut o cută între sprâncene.

— În ultima vreme ai slăbit.
Mişcată de grija lui, am zâmbit în timp ce luam sendvişul.

— Slăbitul e de la tot sexul ăsta. nu m-a lăsat în pace în ultima săptămână şi jumătate.
— De parcă te-ai plânge, a mormăit el.
Am ridicat din umeri, fără să dezvălui ceea ce simţeam, iar el a zâmbit înainte să muşte din sendvişul lui.

— Ca să ştii şi tu, azi-dimineaţă mi-a venit ciclul, aşa că gata cu sexul pentru următoarele câteva zile.
— Frumoasă potrivire. În weekendul ăsta am chestia aia cu familia.
Am simţit din nou acea senzaţie de scufundare care mă agasa.

— Chestia cu familia. Bine.
Marco mi-a aruncat o privire cunoscătoare.

— Curând, mi-a promis el.
Schimbând repede subiectul, mi-a făcut semn spre lucrări.

— Iubito, poţi să lucrezi.
A rămas tăcut, mâncându-şi prânzul, iar eu pe al meu, în timp ce corectam.

A trecut o oră într-o tăcere perfectă, confortabilă şi, la sfârşit, nu m-am putut abţine.

Am simţit-o.

În acea seară, am şi mai tare. După ce îi spusesem despre ciclul meu, o mică parte din mine (bine, o mare parte din mine) a presupus că n-aveam să-l văd în acea seară dacă nu puteam să facem sex.

Dacă aş fi pariat pe asta, aş fi pierdut.

După ora de alfabetizare, m-am întors la apartament, unde l-am găsit pe Marco aşteptându-mă. Pregătise cina. Am citit o carte în timp ce el s-a uitat la un film. Şi când a fost timpul de mers la culcare, am adormit culcaţi pe o parte, cu picioarele mele printre ale lui, căci mă ţinea strâns.

Era ciudat ca Marco să nu rămână peste noapte vineri seara şi nici să nu mă trezesc alături de el sâmbătă dimineaţă. Eram într-o relaţie de mai puţin de două săptămâni şi, cu toate astea, aveam senzaţia că dura de mult mai mult timp. Bănuiesc că era trecutul nostru, care îşi facea simţită prezenţa.

— Sunt atât de plictisită, a pufnit Jo, rezemându-şi capul de speteaza canapelei.

Alesesem să-mi petrec timpul cu Jo în acel weekend. De când ajunsesem la ea acasă, regretam, cumva, decizia luată.

— Pff, mulţam.

— Poftim? a făcut ea, încruntându-se. A, nu. A făcut un gest cu mâna pentru a alunga comentariul meu. Vreau să spun, în general. Mick m-a obligat să închei lucrul cu luni în urmă. Literalmente, am citit toate cărţile de pe planeta asta afurisită. Am numărat de un milion de ori toate crăpăturile din tavanul meu. Am văzut mai multe filme la televizor decât am vrut vreodată să văd în viaţa mea. Bebeluşul ăsta trebuie să iasă din mine şi să iasă din mine cât mai curând.

M-am uitat la protuberanţa ei şi am pus o ceaşcă cu ceai proaspăt pe măsuţă, în dreptul ei. Era însărcinată aproape în luna a opta.

— Nu mai e mult.

— Ştiu.

A oftat îngrijorată.

— Sunt foarte agitată. Ellie, pe de altă parte, este toată numai relaxare şi drăgălăşenie şi lumină. Îmi vine s-o omor, a mormăit ea, iar eu am crezut că era posibil să vorbească serios. Să fim însărcinate în acelaşi timp trebuia să fie amuzant, dar ea strică tot amuzamentul, fiind normală şi raţională.

A rostit cuvântul „raţională” de parcă ar fi gustat noroi.

Am râs.

— Te cam ajung hormonii, eh?

— Sunt o scorpie.

A făcut ochii mari de groază.

— Uneori, nici eu nu mă mai recunosc şi nu mă abţin să fiu o scorpie. Cam a transformat fosta cameră a lui Cole într-un sanctuar. Alaltăieri chiar l-am prins uitându-se la încuietoare. Cred că se gândeşte serios să pună o încuietoare potrivită pentru a mă ţine pe mine dincolo de uşă.

Era greu să nu râzi imaginându-ţi asta şi faptul că, dintre toţi, Jo avea să fie ultima persoană care aş fi crezut că avea s-o ia razna din pricina hormonilor de sarcină.

Avea dreptate. Ellie fusese foarte relaxată când rămăsese însărcinată cu William şi era la fel de calmă şi de data asta, dacă nu cumva chiar şi mai şi.

Deodată, Jo a pălit.

— Îmi pare rău, Hannah, a şoptit ea. Nu vreau să mă plâng.

— Ai voie să te plângi. Să nu-ţi pară rău niciodată.

Înainte ca Jo să-mi poată răspunde, mi-a sunat telefonul. Pornind ecranul, m-am încruntat la mesajul primit.

— Marco?

— Nu. E Suzanne.

Aşa, deci? Un tip nou şi nu mai ai timp pentru prietenele tale?

L-am ridicat ca să poată şi Jo să citească. Jo a făcut o mutră enervată.

— De ce eşti prietenă cu fata asta?

Vârând telefonul la loc în buzunar, fără să-i răspund la mesaj, am ridicat din umeri.

— Am sperat că, în cele din urmă, se va maturiza şi va deveni o persoană adevărată, dar până acum n-am avut norocul ăsta.

— Eu aş ignora-o până ce ar pricepe cum stă treaba.

— Nu sunt convinsă că vreau s-o scot complet din viaţa mea. Cândva, mi-a fost prietenă apropiată.

— Hannah, nu prea ţi-a fost prietenă. Niciodată.

Am expirat, neştiind ce să fac în legătură cu Suzanne. Adevărul era că nu mă mai văzusem cu Suzanne sau cu Michaela de câteva săptămâni bune. Vorbisem cu Michaela la telefon şi ea nu se supărase, deoarece înţelegea — era la fel de ocupată cu munca şi cu Colin.

Oricum, după întâlnirea neaşteptată cu Suzanne atunci când ieşisem la băut cu Marco, răbdarea mea faţă de ea se risipise fără a mai putea fi recuperată.

— Bine. Jo s-a ridicat în şezut. Să trecem la un subiect mult mai interesant.

A rânjit, arătând ca o fetiţă neastâmpărată.

— Marco: fantezia din liceu prinde viaţă.

Am râs.

— Cu siguranţă este o fantezie.

Lui Jo i s-au luminat ochii.

— Bănuiesc că ştie ce să facă cu trupul ăla fantastic al lui.

Simţindu-mă ceva mai mult decât atotcunoscătoare, i-am răspuns:

— O, da. Categoric.

— Ar trebui să-l aduci din nou la prânzul de duminică.

— Acum, că ne vedem, cred că s-ar putea să fie oarecum ciudat cu voi

acolo... băgăcioşi cu toţii.

Jo a dat ochii peste cap.

— Nu suntem băgăcioşi. Suntem adulţi. Avem lucruri mai bune de făcut decât să vă spionăm pe voi.

— Mincinoaso.

— Bine, probabil că am face-o. Totuşi, unii dintre noi sunt închişi în casă de luni bune. Lubrica ta poveste de dragoste cu Marco este unica noastră distracţie.

— Minunat, am murmurat.

— Aşadar, te vezi cu el în seara asta?

Amintindu-mi că n-aveam să mă văd cu el din pricina „chestiei de familie” mi-am simţit moralul prăbuşindu-se.

— Din două în două weekenduri dispare. Spune că e o chestiune de familie şi că îmi va explica la timpul potrivit.

— Ascunde informaţii, a spus Jo, ridicând o sprânceană. Ce părere ai de asta?

— Ce pot să fac? am întrebat, zâmbind trist. Nu e singurul care ascunde ceva, nu uita.

Expresia lui Jo a devenit una de compătimire şi îngrijorare.

— Corect.

Din fericire, sunetul uşii de la intrare deschizându-se a întrerupt atmosfera brusc mohorâtă.

— Eu sunt! a strigat Cam, sunetul paşilor săi devenind tot mai sonori pe măsură ce se apropia de camera de zi.

Intrând cu o pungă albă din plastic în mână, mi-a zâmbit.

— Hannah, ce mai faci, scumpo?

— Bine, i-am răspuns, zâmbind la rândul meu. Dar tu?

Ochii i-au zburat spre Jo.

— Ăăă, da, bine.

Am făcut eforturi supraomeneşti să nu izbucnesc în râs văzându-i ezitarea. Bănuiam că Jo nu era singura care dorea ca bebeluşul să vină mai repede.

— Mi-ai luat? l-a întrebat Jo, cu ochii lipiţi de punga din plastic.

Ca răspuns, Cam a scos o pungă de chipsuri cu ceapă şi un pachet mare de biscuiţi Kit Kat. La vederea biscuiţilor, Jo s-a încruntat.

— Sunt biscuiţi Kit Kat obişnuiţi, cu două bucăţi.

— Da? a întrebat Cam încurcat.

— Mie îmi plac Kit Kat în format mare.

S-a bosumflat. N-o mai văzusem pe Jo să se bosumfle niciodată în viaţa mea.

— Kit Kat cu patru bucăţi. Au gust mai bun.

Zâmbetul lui de răspuns a fost puţin forţat.

— Bine. Mă întorc şi-ţi iau. E un drum de o oră de mers pe jos până la supermarket şi înapoi.

— Nu-i nevoie să fii ironic, i-a trântit-o ea.

Cam a închis ochii de parcă ar fi încercat să capete răbdare de undeva, de oriunde. I-a deschis, uitându-se la mine.

— Aminteşte-mi că o iubesc.

Râzând, am făcut ce mi-a cerut.

— Cam, o iubeşti pe Jo. Pe Jo cea de dinaintea provocărilor hormonale. Şi peste aproximativ o lună, ea se va întoarce.

Cu reînnoită determinare, Cameron a dat din cap aprobator şi a ieşit pe uşa apartamentului.

I-am aruncat lui Jo o privire dojenitoare.

Ea a clipit încurcată.

— Cee?

— Eşti iraţională cu Cam.

— Ăăă... ba nu. I-am spus înainte să plece că vreau Kit Kat în format mare, nu obişnuit. Nu e vina mea că nu ascultă.

De dragul lui Cam, m-am dus spre Jo şi am pus o mână pe pântecele ei.

Linişteşte-te acolo, micuţule, înainte ca mămica ta să rămână singură până la sfârşitul sarcinii, doar cu un Kit Kat mare pe post de companie.

Capitolul 16

Spre încântarea şi surprinderea mea, în acea duminică după-amiază, Marco a apărut la uşa mea. Nu mi-a dat nicio explicaţie, cu excepţia faptului că survenise o schimbare de planuri. M-a încântat că venise imediat să mă vadă după aşa-zisa schimbare de planuri, chiar dacă mă deranja că nu ştiam care fuseseră planurile iniţiale.

Am fost şi mai încântată când am fugit cu el pe Princes Street, la piaţa germană. Era acolo în fiecare decembrie, împreună cu locul de distracţii şi patinoarul. Am mâncat produse de patiserie glazurate, am băut cafea şi ne-am ţinut de mână în timp ce colindam prin mulţime. Când mergeam prin grădini, cu lumina pălind, cu luminiţele de Crăciun sclipind peste tot, am zâmbit văzând patinoarul în depărtare.

— Pare distractiv.

Marco m-a tras şi mai aproape de el.

— Pare frig.

— Când eram mică, obişnuiam să patinez pe gheaţă în grădini la fiecare Crăciun. Nu ştiu de ce m-am oprit.

— Fiindcă e frig.

— Merită.

I-am zâmbit.

— Ar trebui s-o facem.

— Cu niciun chip nu pun piciorul pe gheaţă.

— Nici nu trebuie. Te vei încălţa cu patine.

— Cu niciun chip nu mă încalţ cu patine închiriate.

M-am oprit, enervându-i probabil pe toţi cei care trebuia să ne ocolească pentru a-şi continua drumul pe alee.

— Te rog, l-am implorat.

Marco s-a uitat lung la mine, complet nemişcat.

Dându-mi seama că era un moment în care n-ar fi mers să fiu adorabilă, am schimbat foaia. În loc de asta, am ridicat o sprânceană.

— Te temi să patinezi.

— Psihologie inversă? Zău?

Am pufnit, râzând pe jumătate amuzată şi pe jumătate enervată în timp ce mă împingeam în pieptul lui.

— Vino. Vreau să patinez cu tine. Vom fi ca într-o felicitare de Crăciun

perfectă şi romantică. Cu excepţia faptului că nu va produce vomă.

Cincisprezece minute mai târziu...

— Hannah, nu cred că ar trebui să facem asta, m-a avertizat Marco, încrucişând braţele la piept în timp ce eu făceam paradă.

Pentru cineva care era atât de mare şi care nu prea patinase, Marco avea un echilibru grozav. Nu căzuse în fund nici măcar o dată, cu toate că se ţinuse pe partea exterioară a patinoarului, în speranţa că aveam să-l las să debarce curând.

Am fost surprinsă de uşurinţa cu care îmi revenise abilitatea de a patina, de iuţeala cu care corpul meu îşi amintea cum să se echilibreze pe patine. Am făcut câteva ture de patinoar, trecând pe lângă Marco care abia se mişca.

Voiam să-i arăt pirueta pe care puteam s-o fac, dar oamenii îmi tot ieşeau în cale.

— E bine, i-am spus, zâmbind.

Mă distram.

Văzând o gaură în şuvoiul de patinatori, m-am împins înapoi pe patine, ca să-mi creez suficient spaţiu pentru piruetă. Spre surpriza mea, am simţit cum m-am lovit de ceva solid.

S-a auzit un „ şi apoi o greutate solidă s-a prăbuşit în spatele meu, dezechilibrându-mă. M-am împleticit, scoţând un scâncet, în timp ce-mi roteam braţele pentru a mă reechilibra. M-am întors şi m-am îndreptat, făcând ochii mari de groază.

Din nefericire, acel ceva solid de care mă izbisem era o fată, care apoi se lovise de un băiat, care intrase într-o pereche, care se buşise de o tânără.

Cum acolo domnea haosul şi era un talmeş-balmeş de membre încurcate, nu puteam decât să urmăresc îngrozită dezastrul pe care îl provocasem pe patinoar, în timp ce alţi oameni se opreau din alunecare pentru a-i privi pe ceilalţi căzând pe gheaţă asemenea pieselor de domino.

Gemete şi înjurături au încins atmosfera pe măsură ce toţi cei căzuţi se ridicau. Mi-am mutat privirea de la unul la altul pentru a mă asigura că nu existau leziuni majore.

O mână caldă m-a prins de mână şi m-am trezit trasă înapoi de Marco.

— Sunt bine, mi-a spus printre dinţi, continuând să mă tragă de braţ. Hai să ieşim de aici.

Dându-mi seama că era, probabil, o idee bună, dacă luam în considerare privirile ucigătoare pe care mi le aruncau, le-am oferit victimelor care îşi

recăpătau repede echilibrul o privire prin care îmi ceream scuze şi am pornit alunecând pe gheaţă, fără graţie, grăbindu-mă să-l ajung din urmă pe Marco, spre ieşirea de pe patinoar.

Cu mişcări rapide, Marco ne-a scos patinele şi ne-a încălţat şi pe mine, şi pe el, m-a luat de mână şi a început să mă târască spre Princes Street.

Eram doar la jumătatea dealului, când mi-a dat brusc drumul mâinii şi m-a privit, părând gata să explodeze. Şi apoi a făcut-o.

Hohotele lui erau sonore şi molipsitoare şi părea să fi rămas fără respiraţie.

Surprinderea mea s-a trasformat repede în ilaritate şi m-am prăbuşit în el, hohotind ca o nebună.

— O, frate!

În cele din urmă, Marco s-a liniştit, petrecându-şi braţul pe după umerii mei.

— Nu mi-am dat seama că eşti atât de neîndemânatică, iubito.

— Ba nu sunt! Eu... n-am cea mai bună orientare spaţială. Evident.

Trupul i s-a scuturat iarăşi de râs.

— La naiba, asta este cea mai tare afirmaţie modestă a anului. Iisuse, asta a fost ca un scheci. Nici dacă ai fi repetat nu ţi-ar fi ieşit mai bine.

— Ar trebui să mă pregătesc pentru un flux constant de ironii pentru următoarele ore?

— Mai degrabă ani. De câte ori vom vedea o pereche de patinatori...

Am protestat vehement.

— Nimeni n-a fost rănit.

Marco a pufnit şi mi-am dat seama că încerca să nu izbucnească iar în râs.

L-am lovit în glumă.

— Dacă ai să continui să mă necăjeşti, n-ai să primeşti cadoul de Crăciun.

Îi cumpărasem un player Blue-ray, deoarece spusese că nu avea şi ştiam cât de mult îi plăceau filmele.

Marco s-a uitat la mine, lipindu-mă mai bine de el.

— Tu, însă, ai să-l primeşti pe-al tău.

Mi s-a luminat privirea.

— Mi-ai luat un cadou?

— Fireşte.

— Îmi plac cadourile.

Privirea i-a devenit profund afectuoasă.

— Am remarcat.

Văzându-i expresia, m-am simţit cuprinsă de un val de căldură. M-am lipit şi mai bine de el.

— Îmi cam placi. Ştii asta, nu?

Răspunsul lui a fost să ne oprim iar în mijlocul mulţimii şi să mă sărute de parcă n-ar mai fi fost nimeni în preajmă.

După o îmbrăţişare lungă, călduroasă, am dat un pas înapoi pentru a zâmbi.

— Eşti tare grozav.

Si el mi-a zâmbit.

— Ce bine că măcar unul din noi este.

Am mijit ochii.

— Ai două ore la dispoziţie să-ţi scoţi din minte incidentul de la patinoar şi, după asta, gata.

— Obiectez. Două ore nu sunt suficiente.

— Ba este destul de mult timp.

— Durata ironizării ar trebui să fie în raport cu magnitudinea incidentului. Iubito, tocmai ai dărâmat cinci persoane simultan la patinoar. Aş zice că asta înseamnă cel puţin cinci ani din viaţa noastră împreună. Un an pentru fiecare persoană.

Voiam să protestez în legătură cu calculul, dar ştiam că dacă rolurile noastre ar fi fost inversate, l-aş fi scos din răbdări pentru asta ani la rând.

— Bine, am mormăit. Cinci ani.

M-a îmbrăţişat şi am pornit din nou să urcăm dealul.

— Sper că îţi dai seama că tocmai ţi-ai luat angajamentul să fii cu mine minimum cinci ani.

I-am aruncat o privire de admiraţie şovăielnică.

— Bine jucat, D’Alessandro. Bine jucat.

În ultimele săptămâni, mă obişnuisem să mă trezesc înainte ca alarma lui Marco să sune. De cele mai multe ori, mă ghemuiam lipindu-mă de el şi închideam iar ochii.

Oricum, în această dimineaţă, m-am trezit ca să descopăr că eram încurcaţi unul în altul, aşa cum dormeam culcaţi pe o parte, cu coapsa mea odihnindu-se peste a lui şi partea inferioară a trupului meu, lipită de el.

Se putea ca Marco să doarmă, dar trupul lui era conştient de apropierea părţilor sale intime de ale mele. Cu erecţia lui împingându-mă în abdomen, am simţit furnicături delicioase între picioare, care m-au trezit complet.

Trecându-mi mâinile pe spatele lui gol, am fost încântată de senzaţia pe care mi-o dădea. Mi-am coborât capul şi am început să-l sărut pe piept.

Deodată, braţele sale şi-au înteţit strânsoarea în jurul meu şi ne-a împins până ce eu am ajuns pe spate, iar el deasupra mea, sprijinit în mâini.

S-a uitat la mine cu ochi somnoroşi.

— Mai întâi m-a ţinut treaz sforăitul tău, iar acum încerci să mă faci să întârzii?

Vocea lui era chiar şi mai gravă ca de obicei. Atât de sexy, încât îmi venea să mă ating singură în timp ce-l ascultam vorbind.

M-am foit sub el, până ce am ajuns cu picioarele pe după şoldurile lui.

— Încerc să mă revanşez cu sex pentru sforăit, dar, dacă nu eşti interesat... l-am tachinat, mişcându-mă pentru a lăsa picioarele jos.

— Iubito, ăsta lipit de tine nu e un pistol.

I-am zâmbit cu obrăznicie şi am clătinat din cap.

— Nu, e scula ta.

Marco a zâmbit şi el.

— Pur şi simplu îţi place să rosteşti cuvântul, nu-i aşa?

Am dat afirmativ din cap, în timp ce el şi-a lăsat capul în jos pentru a mă săruta pe gât.

— Sculă.

Sărutările lui s-au transformat în muşcături şi am chicotit.

— Sculă, sculă, sculă.

Mormăind, Marco ne-a rostogolit, aşa că el era pe spate şi eu călare pe el. A ridicat privirea, frumoşii lui ochi albaştri-verzui fiind la fel de treji ca şi erecţia sa. Şi-a flexat mâinile pe şoldurile mele în timp ce pasiunea sexuală din ochii lui se aprindea.

— Încalecă-mi penisul, Hannah, mi-a poruncit el cu glas aspru.

Am tors, săltându-mă deasupra lui, până ce i-am simţit vârful în faţa intrării mele. M-am umezit doar la gândul de a-l avea în mine.

— Doar fiindcă m-ai rugat atât de frumos...

Eram foarte bine-dispusă. Ziua mea începuse cu o partidă de sex zguduitoare şi acum se încheia cu unul dintre planurile mele de lecţii preferate. Aveam oră la anul al patrulea şi discutam despre personajele malefice. Pentru a ilustra utilizarea evoluţiei personajului şi necesitatea planurilor pentru a crea un personaj malefic reuşit, foloseam scene din filmul

Având filmul drept sursă, era mai uşor ca elevii să înţeleagă utilizarea istoriei, a circumstanţelor şi a motivării în crearea unui personaj malefic. Copiii au fost foarte prinşi de asta. A fost, probabil, cea mai animată oră, iar eu eram într-o stare de spirit foarte bună, bucurându-mă alături de ei.

— Care-i treaba? l-am auzit pe Jack Ryan, ghimpele din coasta mea, plin de sarcasm şi efectiv distrugând atmosfera pozitivă. În fine, v-a tras-o careva?

Sângele mi-a dat în clocot şi, în timp ce număram până la zece pentru a-i răspunde cu calm micului rahat cu ochi, Jarrod şi-a lăsat radiera să zboare. A fost o aruncare pe cinste.

Aceasta l-a lovit pe Jack în obraz. Tare.

— Ce pula mea?

A dus o mână la obraz şi i-a aruncat o căutătură urâtă lui Jarrod. S-a mişcat ca şi cum ar fi vrut să se ridice, dar eu mergeam deja spre el foarte hotărâtă.

— Stai jos! i-am cerut cu un calm glacial.

Întreaga clasă s-a încordat la furia din glasul meu.

Surprins de tonul meu, Jack s-a aşezat la loc.

Ajungând la banca lui, mi-am pus palmele pe aceasta şi m-am aplecat în aşa fel încât el nu putea să mă privească decât în ochi.

Cu vocea mea liniştită şi controlată, i-am spus:

— Dacă îmi mai vorbeşti vreodată aşa, ai dispărut de-aici. M-ai înţeles?

A ridicat din umeri. Am mijit ochii.

— Atunci, să mă fac şi mai bine înţeleasă. Nu mă impresionezi. Cu siguranţă nu mă intimidezi şi, sincer vorbind, mi-e greaţă de întreruperile tale continue la ora mea. Încă un cuvânt nepotrivit de la tine şi ai dispărut, iar eu voi continua să te dau afară de la ora asta ori de câte ori o vei face. Şi ştii ceva? Pe mine nu mă afectează câtuşi de puţin faptul că n-ai să treci clasa. Prefer să le acord atenţie celorlalţi care au nevoie, întrucât ei merită. Dacă vrei să păşeşti în lumea reală fără o minimă educaţie şi să-ţi petreci viaţa zbătându-te s-o scoţi la capăt, atunci dă-i înainte — spune ceva ce mă va enerva cu

Răspunsul lui Jack a fost să se holbeze la mine ursuz.

Dar n-a deschis gura. Am luat asta ca pe un progres.

Fulgerându-l cu o ultimă privire de avertisment, m-am aplecat şi am ridicat radiera lui Jarrod. M-am dus spre banca lui.

— Cred că ţi-a căzut asta.

Zâmbind superior, a întins mâna să o ia, dar, preţ de o clipă, am ţinut-o departe de el.

— Te rog să n-o mai iar.

Expresia lui Jarrod s-a schimbat, zâmbetul i-a dispărut şi în ochii lui şi a făcut loc o notă serioasă. A încuviinţat cu precauţie şi i-am dat radiera înapoi.

Am terminat ora, dar Jack o distrusese în mod oficial. Când a ieşit din clasă, i-am aruncat încă o căutătură urâtă. Copiii ieşeau pe rând, când Jarrod a venit la catedră, aşteptând ca ceilalţi să plece.

Imediat ce ultimul elev a ieşit pe uşă, el mi-a zâmbit.

— Domnişoară, chiar păreţi fericită, mi-a spus, zâmbind cu subînţeles. Are de-a face cu tipul masiv care a venit să vă vadă în urma cu ceva timp?

— Jarrod, am spus eu rece, nu e treaba ta.

— Corect, a spus el zâmbind. Ziceam şi eu aşa. E drăguţ să ştii că un tip mare ca ăla îţi păzeşte spatele.

Asta era ceva de genul drăgălaş, dar nu i-am comunicat părerea mea. În schimb, i-am spus:

— Oricât de mult aş aprecia sentimentul din spatele aruncării radierei în Jack, vreau să gândeşti înainte să acţionezi. Jarrod, eşti o persoană iute la mânie. Acest lucru te-ar putea aduce în situaţii din care să nu-ţi fie tocmai lesne de ieşit şi eu vreau mai mult de atât pentru tine. Aşa că, atunci când cineva spune ceva ce nu-ţi place sau încearcă să te provoace, opreşte-te, gândeşte-te şi aminteşte-ţi că eşti un puşti isteţ, cu un viitor strălucit şi cu un frăţior care te iubeşte nespus.

S-a uitat lung la mine preţ de o clipă, părând să proceseze vorbele mele.

Spre uşurarea mea, nu mi-a dat nicio replică şmecheră. Pur şi simplu a dat aprobator din cap.

Capitolul 17

Mergeam liniştită, poate puţin cam încrezută, nu doar datorită faptului că eram mulţumită, ci şi pentru că îmi învinsesem problemele din trecut.

Numai că nu prea ştiam eu că trecutul nu se împacă bine cu suficienţa de sine şi cu dezinteresul. Trecutul poate fi răzbunător. Poate să se târască până în prezent, pentru a-l pângări cu amintirile şi cu toate acele vechi dureri.

Nu ningea. Eram recunoscătoare pentru asta. Zăpada e pentru atunci când te cuibăreşti în siguranţă înăuntru, cu un foc care trosneşte în şemineu. Nu e pentru atunci când conduci o maşină închiriată spre un loc necunoscut din Argyll.

Marco hotărâse că voia să plecăm în weekend. Spusese că trebuie să vorbim.

Ştiam că trebuie să aibă legătură cu misterioasele weekenduri în care fusese plecat şi eram bucuroasă că, în sfârşit, intenţiona să abordeze subiectul. Deja eram oficial împreună de săptămâni bune. Cu siguranţă sosise timpul ca eu să ştiu ce se află în spatele misterioaselor sale dispariţii şi mă pregăteam pentru aceste veşti.

Nu mă pregătisem însă pentru priveliştea căsuţei de pe un deal ce dădea spre Holy Loch. Am rămas cu gura căscată de uimire când maşina a oprit pe o alee de pietriş. Cu faţada sa multicoloră din piatră, cu lujerii de viţă şi cu ferestrele de modă veche alcătuite din ochiuri mici de sticlă, căsuţa era ca din basme. Dintr-un coş de pe acoperiş ieşea fum şi o pisică vărgată, grasă, a trecut repejor pe treptele de la intrare, atunci când maşina a oprit.

I-am aruncat o privire pe furiş lui Marco, care zâmbea.

Înainte să pot rosti un cuvânt, a coborât din maşină şi a venit grăbit să-mi deschidă portiera. Abia atinsesem aleea cu tălpile, când m-a luat de mână şi m-a tras cu blândeţe spre uşa din faţă. Aplecându-se, a extras o cheie de sub o broască ţestoasă din ceramică şi a descuiat uşa, făcând semn să intrăm.

Am fost întâmpinaţi de căldură şi l-am urmat uluită pe Marco în timp ce mă conducea dintr-un antreu mic într-un hol mai mare şi apoi la dreapta. Am făcut ochii mari de surpriză atunci când am zărit încăpătoarea cameră de zi. Spaţiul era ocupat de mobilier clasic, dar de o eleganţă intimă. Existau canapele de pluş în stil franţuzesc, de culoarea prunei, o măsuţă pentru ceai din mahon şi un bufet imens cu vitrină în care se aflau farfurii din porţelan. Dar cel mai tare dintre toate era focul viu din şemineul masiv aflat pe peretele principal. Umbrele dansau în jur în încăperea in care începuse sa se întunece, în timp ce flăcările pareau să se întindă spre noi.

Privirea mi-a căzut pe o pătură groasă, dublă, întinsă în faţa şemineului. Pe ea se afla un coş, o sticlă de vin şi un trandafir roşu.

Marco m-a strâns de mână.

— Mi-ai spus odată că asta ar fi întâlnirea ta perfectă.

M-am întors încet şi l-am privit uimită.

... este o scenă în care o duce la căsuţa de pe pământul lui, departe de toate şi de toţi. Stau aşezaţi în faţa focului care trosneşte, bând şi mâncând, uneori vorbind, alteori nu. Era ca şi cum nu mai există nimeni pe lume, doar ei...

— Ai ţinut minte asta? l-am întrebat, cu glasul gâtuit de emoţie.
A aplecat capul spre mine, buzele lui atingându-le pe ale mele.

— Ţin minte totul.
— Nu-mi vine să cred c-ai făcut toate astea.
M-am lipit de el, cuprinzându-l în braţe.

— Am avut parte de puţin ajutor din partea lui Dottie, menajera. E puţin romantică, din câte văd.
Am râs uşor.

— Ca tine, din câte vad.
Mi-a prins faţa între palme, degetul lui mare trecând de-a lungul liniei maxilarului, înainte de a se opri pe buza mea inferioară, cărnoasă.

— Numai cu tine.
Am închis ochii, absorbind senzaţia dată de îmbrăţişarea lui, de sunetul focului, de căldura lui pe pielea mea şi, în acel moment, mi-am amintit de fata care fusesem, romantica visătoare care încă mai credea că exista ceva cu adevărat special pentru ea.

— Nu pot să mă satur de tine, a murmurat Marco, lipind sărutări dulci pe gâtul şi pe umărul meu gol.
Mângâindu-l pe spate, am scos un sunet de tors mulţumit. Tot corpul meu era cald şi moale după cele două orgasme pe care mi le oferise.

— Mă întorc imediat.
A depus un ultim sărut pe sânul meu şi s-a ridicat de pe mine. M-am bosumflat.

— Unde pleci?
Nu mi-a răspuns. În loc de asta, a dispărut din camera de zi şi a revenit câteva secunde mai târziu cu un prosop.

Mi-am muşcat buza şi am depărtat picioarele.

În ochii lui Marco a lucit o privire de prădător în timp ce s-a aşezat pe pătură în faţa focului, pentru a apăsa prosopul între picioarele mele.

— Ţine-o tot aşa şi mâine n-ai să mai poţi merge.

— Dar n-am făcut nimic, am spus în şoaptă, zâmbindu-i inocentă.

El a clătinat din cap, fără să-şi ia ochii de pe mine.

— Eşti foarte periculoasă.

— Eu?

Am zâmbit neastâmpărată în timp ce m-am ridicat şi m-am strecurat spre el, ridicându-mi piciorul drept peste genunchii lui, astfel încât să pot să mi le petrec pe amândouă peste mijlocul lui. Imediat m-a prins în braţe şi m-a săltat în aşa fel, încât am fost lipită strâns de el.

— În viaţa mea n-am fost periculoasă.

— Eşti periculoasă pentru mine.

M-am strâns şi mai tare în el, trecându-mi palmele peste spatele lui musculos.

— Îmi place să fiu periculoasă pentru tine.

Răspunsul lui a fost să mă sărute zdravăn şi apoi să-şi lase capul în scobitura gâtului meu, îmbrăţişându-mă strâns, de parcă ar fi avut nevoie ca eu să-i alin vreo durere.

Mi s-a strâns inima de emoţie când mi-am dat seama că Marco se simţea cumva copleşit. Pentru a-l linişti, l-am mângâiat pe spate, relaxată în îmbrăţişarea lui.

Dar apoi mi-am trecut degetele peste cicatricea de pe partea din stânga jos a spatelui său şi, fără să vreau, m-am încordat.

Marco a simţit şi s-a îndepărtat, pentru a mă privi în ochi.

Voiam să-l întreb ce era cu ea, însă nu doream să stric momentul dintre noi.

A dat să se desprindă de mine şi mi-am înteţit imediat strânsoarea cu toate cele patru membre.

— Nu face asta.

— Hannah, eu nu...

— El a fost? Bunicul tău? l-am întrebat cu blândeţe, simţind arsura furiei în stomac, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când pipăiam sau vedeam cicatricea.

Marco a oftat din rărunchi. Din fericire, nu s-a mai tras. În schimb, m-a strâns cu afecţiune de talie.

— Iubito, aparţine trecutului.

— Vreau să ştiu ce ţi-a făcut.

— De ce? S-a terminat.

— Deoarece... Am ridicat neajutorată din umeri. Vreau, cumva, să fac să fie mai bine.

Chipul i s-a îmblânzit.

— Deja o faci. Mereu ai făcut-o. Stau aici, cu tine goală, şi ţi-ai înfăşurat trupul superb în jurul meu. Nu e nimic mai bine ca asta. Şi nimic nu poate face ca asta să se transforme într-un rahat.

— Deci, dacă nimic nu poate face ca asta să se transforme într-un rahat, spune-mi. este cel mai potrivit moment să-mi spui, i-am zis, încurajându-l.

A oftat.

— Bine. Aveam unsprezece ani. Depăşisem cu mult ora de stingere. Nonno mă mai plesnise până atunci, şi de câteva ori mă bătuse cu cureaua, dar niciodată nu mă bătuse măr. Până când am venit târziu acasă — şi nu doar că depăşisem ora de stingere, ci îi şi răspunsesem. Aşa că m-a obligat să-mi scot cămaşa, m-a trântit cu faţa în jos pe masa din bucătărie, a luat cureaua şi a tras în mine. A dat-o în bară — a lăsat ca furia să-i întunece raţiunea — şi cureaua s-a desfăşurat şi mi-a produs o tăietură pe spate. Nonna s-a făcut foc şi pară pe el. De atunci, nu m-a mai lovit niciodată.

A clătinat din cap, părând să alunge amintirea în timp ce îşi încrucişa privirea cu a mea.

— Nu m-au dus la spital, din cauza întrebărilor care li s-ar fi pus. Nonna s-a străduit din răsputeri să-mi îngrijească rana, dar n-a fost cusută, aşa că mi-a rămas o cicatrice.

M-am împins în el, mai aproape, cât de aproape puteam, atingându-mi buzele de ale lui.

— Îl urăsc, am şoptit cu o voce aspră, simţind usturimea lacrimilor în ochi. Îl urăsc foarte tare.

— Şşt, iubito.

M-a sărutat uşor, trecându-şi mâinile în sus şi în jos pe şira spinării mele.

— Nu trebuie. Eu am dat totul uitării.

Am scuturat aprobator din cap, dar oricum lacrimile au început să curgă şi l-am luat în braţe, lipindu-mi faţa de gâtul lui.

— A meritat pe deplin ca până la urmă să capăt asta, a murmurat el.

Eram copleşită de nevoia de a face totul mai bine pentru el — dorind să fi fost prezentă atunci, să-i înlătur durerea. De acum înainte, voiam să fac în aşa fel încât el să nu se mai simtă niciodată în felul acela, ci să se simtă mereu iubit.

Da, iubit.

Fiindcă mi-am dat seama că eu o făcusem.

Din nou mă îndrăgostisem lulea de Marco D'Alessandro.

După o zi în care ne facuserăm de cap în căsuţă, urmată de o plimbare înviorătoare pe malul lacului, am sfârşit prin a lua cina la un restaurant drăguţ din sat, înainte de a ne întoarce la căsuţă. În timp ce ne pregăteam pentru seară, singurele zgomote care se auzeau pe o rază de câţiva kilometri erau pocniturile focului din şemineu. În pofida ambianţei romantice, eram puţin cam nerăbdătoare, aşteptând ca Marco să aducă, într-un final, vorba despre ceea ce voia să discute cu mine.

În cele din urmă, aşa cum stăteam culcată, lipită de el pe canapea, cu picioarele împletite cu ale lui, l-am îmboldit:

— Voiai să vorbim?

Preţ de un moment, Marco a tăcut, trasând cu vârful degetului cercuri pe umărul meu gol.

— Liv a spus ceva, a răspuns el, cu vocea lui groasă şi amuzată în liniştea încăperii. A fost în duminica aceea în care am luat prânzul acasă la mama ta. A spus că odată ai plănuit o ambuscadă cu ea. Te-a dus la restaurantul D'Alessandro, astfel încât tu să mă poţi încolţi şi să mă faci să vorbesc cu tine, căci te ignorasem. E adevărat?

Am închis ochii, încordată din cap până-n picioare. De ce să-i fi spus Liv aşa ceva? De ce mi-o spunea el acum?

Stânjenită, enervată şi simţindu-mă incredibil de vulnerabilă, cu toate că ştiam că Marco n-ar fi vrut niciodată să mă simt aşa, am privit gânditoare spre foc. Noaptea de dinainte în pat cu Marco fusese un moment de vulnerabilitate mult mai mare pentru amândoi. Totuşi…

Atunci fusese vorba despre trecutul lui Marco şi prezentul nostru.

Acum era vorba despre trecutul

Eu evitam trecutul nostru. Reamintirile nu erau bune.

— Da, şi?
La auzul tonului meu, şi-a înteţit strânsoarea asupra mea.

— Pur şi simplu nu-mi pot aminti de ce te ignoram. Bănuiesc că am vrut să-mi amintesc, deoarece încerc să mă revanşez pentru orice rahat pe care ţi l-am făcut vreodată.
A, nu. Hotărât lucru, nu aveam să discutăm astă-seară despre asa ceva.

M-am desprins de el, aruncându-i un zâmbet crispat ca răspuns la încruntarea lui întrebătoare.

— Am senzaţia că trebuie să fac un duş. Mă întorc numaidecât.

Am fost dusă, înainte ca el să spună vreun cuvânt. Dezbrăcându-mă iute, am sărit sub jetul de apă fierbinte, sprijinindu-mi fruntea de faianţa rece. Am încercat să inspir şi să expir lent pentru a-mi calma agitaţia.

N-a durat mult până ce uşa de la cabina de duş să se deschidă în spatele meu, dar nu m-am întors. Când Marco a păşit înăuntru, i-am simţit căldura pretutindeni în jurul meu. Mi-am ridicat capul de pe faianţă şi spatele meu s-a izbit imediat de pieptul lui. Mâinile lui au alunecat uşor pe curbura taliei mele, buricele degetelor urmărind o traiectorie peste coastele mele, uşoare ca un fulg, până ce mi-a prins sânii în căuşul palmelor. Am oftat, culcându-mi capul pe umărul lui, arcuindu-mă sub atingere.

Degetele lui mari mi-au atins uşor sfârcurile întărite şi partea de jos a abdomenului meu pulsa din pricina excitării.

Fără să spună un cuvânt, Marco se juca cu trupul meu, atingându-mă, mângâindu-mă, frământându-mă. În timp ce respiram cu greutate, el şi-a strecurat mâna între picioarele mele şi şi-a înfipt degetele înlăuntrul meu. M-am sprijinit cu palmele de faianţa din faţa mea şi i-am călărit degetele.

— Fute-mă, am gemut disperată.

Brusc, degetele lui Marco au dispărut. Am fost apucată cu putere de şolduri cu mâinile lui, iar penisul său a alunecat în mine. Am ţipat simţind plinătatea dinlăuntrul meu şi am dat cu fundul înapoi în blândele lui împingeri.

Mi-a luat din nou sânul drept în căuşul palmei, trăgându-mă înapoi în el în timp ce mi-l strângea, iar cealaltă mână se mişca între picioarele mele. Degetele lui treceau peste clitorisul meu, înainte şi înapoi, în timp ce continua să mă fută cu mişcări lente, torturante.

Mi-am lipit ceafa de pieptul lui, punându-mi mâinile la spate pe şoldurile sale, disperată după satisfacţie. M-a împins spre ea, până ce tot corpul mi-a încremenit.

Marco a simţit asta şi a început să se împingă mai tare şi mai repede.

Tensiunea dinlăuntrul meu s-a risipit, orgasmul vibrând prin tot corpul meu, în timp ce am închis ochii de plăcere.

M-am topit lipită de Marco, iar el m-a ţinut şi mai strâns, şi i-am simţit respiraţia fierbinte pe pielea mea, mormăielile şi gemetele lui crescând pe măsură ce-şi urmărea propriul orgasm. Şi, deodată, i-am simţit dinţii pe umărul meu, în timp ce trupul i s-a încordat cu câteva secunde înainte ca şoldurile să-i zvâcnească cu putere odată cu eliberarea.

M-a lipit de faianţă, trupul lui tremurând în timp ce ejacula înlăuntrul meu.

— La naiba! a exclamat el în şoaptă, mângâindu-mi fesele.

M-am înfiorat, inima continuând să-mi bata cu repeziciune în piept.

Asta fusese foarte intens.

Şi, aparent, Marco nu încheiase cu intensitatea.

S-a extras lent din mine, dar nici n-am apucat să regret că-l pierdusem, când m-a întors cu faţa spre el. L-am privit lung şi i-am descoperit expresia aprigă. Strânsoarea lui pe şoldurile mele era fermă.

— Când eram puşti, eram îndrăgostit de tine.

Surpriză, satisfacţie, uşurare, bucurie absolută... toate m-au cuprins în timp ce am făcut ochii mari din pricina confesiunii sale bruşte.

— Hannah, asta n-a dispărut niciodată.

Şi-a lipit fruntea de a mea.

— Iar acum, că te cunosc din nou, sunt şi mai îndrăgostit de tine.

Mi s-a pus un nod în gât. Ştiam, pur şi simplu ştiam, dar nu puteam să o spun încă.

— Şşt, a murmurat el, simţindu-mi încordarea.

M-a sărutat blând.

— Pot să te aştept s-o spui. Voiam, doar, să ştii ce simt. Nimic nu va schimba asta.

Ochii lui îi căutau pe ai mei.

— Indiferent ce-o fi fost acolo, încetează. Nu vreau să mai fii mâhnită în legătură cu trecutul. S-a terminat. Însă avem prezentul. Si e bun.

Prea emoţionată pentru a putea articula vreun cuvânt, am dat aprobator din cap şi l-am cuprins în braţe. Mi-am culcat capul pe pieptul lui, aproape de inimă, şi l-am lăsat să mă ţină în timp ce peste noi curgea apă caldă.

Capitolul 18

A doua zi dimineaţă, am oftat cu părere de rău în timp ce curăţăm toate dovezile vizitei noastre în căsuţă. Când Marco a intrat înapoi în casă după ce a dus bagajele la maşină şi a văzut bosumflarea atipică pe buzele mele, a zâmbit.

— Înapoi în realitate.
Am strâmbat din nas.

— Trebuie?
Zâmbetul i-a pierit.

— Când ajungem înapoi, avem multe de vorbit.
Stomacul mi s-a făcut ghem.

— De ce nu vorbim acum?

— Aş prefera să vorbim acasă. E o treabă importantă.

— E legat de misterioasele tale weekenduri, nu-i aşa?
A încuviinţat.

— Da.

— În regulă, hai să pornim la drum, căci suspansul mă omoară de săptămâni bune.
Marco a tras în faţa apartamentului meu.

— Tu du-te înăuntru. Eu las maşina şi mă întorc cu un taxi.
M-am aplecat şi l-am sărutat delicat pe gură.

— Dă-mi un mesaj când eşti aproape de apartament. Pun ceainicul pe foc.

— Sigur, iubito.
Am coborât din maşină, mi-am luat bagajul, am vârât iar capul prin deschizătura portierei şi tot ceea ce nu eram încă pregătită să spun, dar cu certitudine simţeam, strălucea în ochii mei.

— Îţi mulţumesc pentru weekendul minunat pe care mi l-ai oferit.
A surâs.

— Hannah, încă nu s-a încheiat.
Fără tragere de inimă, am închis portiera după acel comentariu destul de încântător şi am intrat grăbită în clădire, lăsând frigul afară. Oricât de mult îmi iubeam apartamentul, îmi era deja dor de căsuţă. Învârtindu-mă de colo până colo prin apartament, dând drumul la căldură, făcând ordine în dezordinea pe care o lăsasem în dormitor atunci când Marco îmi spusese despre plecarea surpriză, n-am putut să ignor caleidoscopul de fluturi din stomacul meu. Eram

mai mult decât agitată în legătură cu discuţia pe care eu şi Marco urma s-o purtăm. De fapt, era puţin spus că deveneam impacientată în legătură cu acea „chestiune de familie”. Ba chiar îi povestisem şi lui Joss despre asta. Ea bănuia că Marco aştepta să-i spun „Te iubesc” înainte să divulge orice o fi fost acest angajament nerostit.

— E evident ceva important. Nu e greu de ghicit că vrea să se asigure că aveţi o relaţie serioasă înainte să-ţi spună, a fost ea de părere.

— Dar avem o relaţie serioasă.

— I-ai spus că-l iubeşti?

— Nu.

— Atunci, cum să ştie cât de serioasă eşti tu?

Mă întrebam acum, după ce el zisese „Te iubesc” dacă nu existase ceva adevăr în ceea ce spusese Joss. Deveniserăm mult mai apropiaţi în ultimele două săptămâni. Poate că Joss avea dreptate. Poate că el avea nevoie să ştie că eram serioasă în legătură cu el.

Într-o încercare de a-mi abate gândurile până la întoarcerea lui, pentru a elucida în cele din urmă tot misterul, m-am hotărât să fac ceva treabă prin casă, începând cu dormitorul meu.

De-abia începusem, când mi-a sunat telefonul. Presupunând că era mesajul de la Marco, am fost ceva mai mult decât surprinsă să văd numele lui Suzanne pe ecran. L-am deschis, citind mesajul.

Nu trage în mesager. Eram la Piaţa Germană weekendul trecut şi am văzut asta. M-am gândit şi m-am răzgândit şi, în cele din urmă, m-am hotărât că trebuie să vezi.

Acum inima mi s-a strâns într-un mod mult mai puţin plăcut când am dat clic pe ataşamentul foto pentru a-l mări — şi am avut impresia că întreaga lume se strânge în jurul meu.

În fotografie era Marco, lângă unul dintre standuri. Ducea în braţe un băieţel şi îi zâmbea brunetei drăguţe care îi râdea în faţă.

Băieţelul... avea culoarea pielii lui Marco... zâmbetul lui Marco...

Am scăpat telefonul din mână şi mi s-au înmuiat genunchii.

Deodată, eram pe covor şi încercam să nu vomit gândindu-mă la implicaţiile acelei fotografii. Inima îmi bătea nebuneşte. Nu puteam să respir cum trebuie.

Mi-am impus sa ma calmez, expirând şi inspirând măsurat, până ce ritmul bătăilor inimii mele s-a redus.

Tremurând, am întins mâna după telefon şi am deschis din nou fotografia.

Subit, totul a început să capete sens şi am ştiut, pur şi simplu am ştiut ce avea să-mi spună Marco când se întorcea acasă. I-am trimis şi lui fotografia, aşa încât să ştie că ştiam şi eu.

Am avut senzaţia că trecuse o veşnicie cât timp am stat pe podea în aşteptarea unui răspuns, dar a trecut doar un minut sau poate două înainte ca telefonul meu să sune. Am apăsat pe RĂSPUNDE.

— Hannah — Marco părea că-şi pierduse răsuflarea —, pot să-ţi explic. Ajung în zece minute.

— Marco...

Am auzit un clic, semn că închisese.

Asta era rău. Asta era... Ştiam. Aveam dreptate. Dacă ar fi fost altceva, mi-ar fi explicat la telefon. Ştiam ce avea să-mi spună când urma să intre pe uşă.

Şi, uite aşa, trecutul mă pocnise tare şi pe neaşteptate, zeflemisindu-mă pentru suficienţa mea.

Nevrând să mă găsească pe podeaua dormitorului, palidă din pricina şocului, m-am ridicat în picioare şi m-am dus în camera de zi. Nu ştiam ce să fac cu mine. Eram o epavă.

A sunat interfonul.

Ameţită, i-am dat drumul lui Marco să intre în clădire, deschizându-i şi uşa de la apartament, apoi m-am întors în camera de zi. M-am încruntat la dezordinea pe care ar fi trebuit s-o rezolv. Aveam cărţi împrăştiate prin tot apartamentul, căci ar fi trebuit să le aşez pe rafturile pe care mi le făcuse Marco.

— Hannah.

Când Marco a intrat în apartament, cu ochii strălucind, îmbujorat la faţă, m-am răsucit pentru a fi faţă în faţă cu el. A venit drept spre mine.

— Nu.

Am ridicat mâinile pentru a-l opri.

— Mai întâi explică-mi.

Am văzut cum i se contractau muşchii maxilarului.

— Aveam de gând să-ţi spun.

— Ce să-mi spui?

A înjurat în barbă, trecându-şi mâna peste părul tuns scurt.

— Că am un fiu.

Cuvintele atârnau greu în aer. Am închis ochii în faţa adevărului.

— Numele lui e Dylan. Femeia din fotografie este Leah, mama lui. Eram la

piaţă cu ei weekendul trecut, împreună cu logodnicul lui Leah.

Respiră, Hannah.

— Ai un fiu?

Am deschis ochii, sigură că durerea adevărului era arzător de limpede pentru ca el sa o vadă.

— Despre asta trebuia să fie discuţia de azi?

Când a dat din cap a încuviinţare, trăsăturile lui Marco erau încordate.

— Are trei ani.

Am făcut calculele în gând şi rezultatul m-a lăsat fără suflare.

— Când tu...

Am început să tremur.

— Când tu te-ai întors în Scoţia... ai lăsat o femeie însărcinată?

A făcut un pas împăciuitor spre mine, de parcă aş fi fost un câine rănit, abandonat, imprevizibil, dar care avea nevoie de mângâiere.

— Hannah, Leah şi cu mine eram prieteni la şcoală. Ne petreceam timpul împreună cu aceiaşi oameni. Mă întorsesem în Edinburgh de vreo două luni şi încercam să-mi pun ordine în gânduri cu privire la Nonno, la toate, şi un prieten m-a invitat la o petrecere. M-a gândit că, dacă mă mai relaxam niţel, mi-ar fi prins bine. M-am îmbătat. Leah era acolo şi era şi ea praf. Ne-am cuplat.

A spus-o ţâfnos, de parcă s-ar fi simţit vinovat pentru asta.

— Ea a rămas însărcinată. Nu voiam să fim împreună, dar niciodată nu mi-aş părăsi copilul aşa cum am fost eu părăsit.

El spunea totul. Explica situaţia. Am auzit. Ştiu că am auzit. Dar trecutul era cu mult mai zgomotos decât explicaţia lui.

— Îl iau pe Dylan din două în două weekenduri şi alternăm vacanţele, dar mama lui, eu şi logodnicul ei, Graham, suntem foarte apropiaţi. Avem o relaţie bună, ceea ce e grozav pentru Dyl. Şi Dyl...

În pofida neatenţiei mele, am văzut o fericire în ochii lui pe care n-o mai văzusem până atunci.

— Hannah, el m-a salvat. Vrei să ştii de ce am trecut peste tot rahatul cu bunicul meu? Datorită lui Dylan. Totul s-a schimbat când a apărut el. Eu trebuie să am încredere în mine ca să pot creşte un copil care, la rândul lui, să fie încrezător în sine.

Mi-a oferit acel semizâmbet al său pe care îl adoram.

— Puştiul crede că sunt un afurisit de supererou... Însă el e cel care m-a salvat. El e motivul pentru care am vrut o a doua şansă cu tine. El m-a făcut să simt că poate te merit.

Ştiam că era un lucru bun. Ştiam asta.

Dar acea senzaţie de fericire pentru el, acea uşurare pentru el, ştiam că erau undeva înlăuntrul meu, îngropate sub un munte de furie iraţională.

— Hannah, iubito, te rog spune ceva. Îmi pare rău că am ţinut asta secret, dar mai întâi voiam să primesc o şansă nouă. Am crezut că, dacă ţi-aş fi spus imediat asta, avea să te sperie şi aveam nevoie de şansa de a-ţi aminti cât de potriviţi suntem unul pentru celălalt. Am ştiut că, după ultimul weekend, noi avem o relaţie serioasă, aşa că aveam de gând să-ţi spun azi şi apoi să ţi-l prezint pe Dylan în weekendul următor. Leah deja ştie de tine, dar trebuia să fiu sigur de noi înainte ca Dylan să te cunoască. Eu sigur, iubito. Ştii asta. Însă trebuia să fiu sigur că şi tu mă iubeşti, că asta e ceva serios şi că noi avem, cu certitudine, un viitor.

Era cea mai lungă tiradă rostită dintr-o singură suflare începând din seara în care venise pentru prima dată în apartamentul meu.

L-am privit lung, păstrând tăcerea în timp ce încercam să-mi ţin emoţiile în frâu. Ceva asemănător cu panica a licărit în ochii lui. Ochi frumoşi. Ochi pe care îi iubeam.

Ochii care voiam — ba nu, care — să dispară.

Am căutat ceva asemănător cu amorţeala, care să mă ajute să trec peste următoarele cinci minute.

— Hannah...

— Nu vreau copii, i-am spus monoton, cramponându-mă de senzaţia de amorţeală.

Marco a clipit încurcat.

— Poftim?

Am făcut un pas spre el, încercând să-l mân afară din casa mea.

— Nu vreau copii. Niciodată.

A mijit ochii.

— Dar eşti profesoară.

— Si?

Am ridicat din umeri, cu o expresie atent aleasă pentru a nu exprima nimic.

— Nu vreau copii. Nici pe ai mei şi nici pe ai altcuiva.

— Hannah, lasă-mă un minut doar. Trebuie să vorbim despre asta. E despre .

Privindu-l drept în ochi, i-am replicat cu calm şi autoritate:

— Începând de-acum, nu mai există niciun

Cumva, calmul se pierduse.

— Ar fi trebuit să-mi spui că ai un fiu.

Brusc, partea superioară a braţelor mele a fost prinsă de mâinile lui, trupul lui atingându-se de-al meu, chipul foarte aproape de-al meu.

— De ce te porţi aşa? Asta nu eşti tu.

M-a scuturat puţin, de parcă ar fi încercat să mă detensioneze, să mă facă să revin la ceva ce avea noimă.

A funcţionat.

M-am smuls din strânsoarea lui, cu faţa contorsionată de furie.

— Tu nu mă cunoşti. L-am împins, îndepărtându-mă, împleticită, de el. E evident.

— Fir-ar să fie! Nu pot să cred rahatul ăsta. Vocea lui devenise un mârâit. Nu vrei nici măcar să discutăm despre asta? Pur şi simplu... s-a terminat între noi? După tot ce a fost? După ce am petrecut cele mai bune săptămâni din toată afurisita istorie a săptămânilor, tu îmi arăţi pe bune uşa, fără să vorbeşti cu mine?

Luptându-mă să nu las furia şi durerea să explodeze în faţa lui, de teamă ca nu cumva să-i facă vreun rău fizic, mi-am făcut mâinile pumn şi m-am străduit să-mi ţin firea.

— Marco, ăsta nu e un lucru insignifiant. Stăpânirea de sine deja îmi scăpa, vocea mea devenind tot mai piţigăiată cu fiecare cuvânt. Ai ţinut ascuns faţă de mine faptul că ai un fiu. Un fiu! Şi da... s-a terminat între noi. M-ai mintit!

Gâfâiam, tremurând din pricina rănilor bocitoare dinlăuntrul meu.

— Nu vreau copii. Cu siguranţă nu-i vreau pe-ai tăi. Aşadar, ieşi dracului afară din viaţa mea şi rămâi acolo!

Dacă n-aş fi fost atât de prinsă în strânsoarea vicioasă a trecutului, s-ar fi putut să şovăi în determinarea mea când am văzut expresia din ochii lui Marco. Scepticism. Pierdere.

Apoi, chipul i s a contorsionat din pricina propriei furii.

S-a aplecat spre mine, cu ochii scăpărând scântei, şi mi-a şuierat în faţă:

— E un lucru bun că l-am ţinut ascuns pe Dylan de tine, căci n-aş fi vrut să fie prin preajma rahatului ăstuia, oricare ar fi el.

Cu o privire de dezgust, Marco s-a întors pe călcâie şi a ieşit ca o furtună din apartament.

Am tresărit la sunetul uşii trântindu-se si imediat m-am clătinat ameţită. Am bâjbâit cu mâinile în căutarea canapelei de care să mă sprijin. Am inspirat sacadat.

Picioarele mele au început să se mişte, purtându-mă prin ceaţă. Mici înţepături reci de greaţă îmi acopereau faţa. Am ajuns în baie şi am ridicat capacul toaletei cu câteva secunde înainte de a voma trecutul...

Vântul era înţepător şi înviorător pe North Bridge. Îmi biciuia spre spate părul scurt şi mă înţepa în obraji. Aveam o senzaţie de bine.

I-am zâmbit lui Cole, care mergea lângă mine. Jo era puţin mai în faţă, vorbind la telefon cu Cameron.

În urmă cu trei luni. Ei bine, cam pe acolo. Atâta trecuse de când îl văzusem pe Marco ultima dată — ultima mea imagine cu el era în strada India... acea privire îngrozită din ochii lui în timp ce se îmbrăca şi ieşea grăbit din cameră. Nu mă aşteptam să am veşti de la el după ce-mi răpise fecioria şi apoi mă respinsese, dar, după patru săptămâni în care nu auzisem nimic, în cele din urmă m-am dus să întreb de el la restaurantul unchiului său. Imaginaţi-vă ce lovitură îngrozitoare a fost să aflu că plecase în America cu câteva săptămâni în urmă. Fără să-şi ia rămas-bun.

Familia şi prietenii mei îmi remarcaseră deznădejdea. Erau îngrijoraţi. Eu eram îngrijorată. Când nu mă simţeam amorţită, mă simţeam ca dracu. Avusesem un rotavirus de care se părea că nu reuşeam să scap şi aveam dureri. Nu mă simţeam în apele mele şi ştiam că, dacă nu mă duceam la doctor curând, părinţii aveau să mă oblige s-o fac.

Toată lumea se ocupa pe rând de mine, încercând să mă înveselească. Azi era rândul lui Jo şi Cole. Cole şi cu mine eram prieteni, nu foarte apropiaţi, de vreme ce el era cu un an mai mic şi frecventam şcoli diferite, dar găseam prezenţa lui alinătoare. Nu-mi punea multe întrebări, ceea ce e mereu drăguţ atunci când nu ai multe răspunsuri.

Jo ne-a zâmbit peste umăr şi a murmurat ceva la telefon.

— Ce crezi că zice în momentul ăsta? m-a întrebat Cole, mijind ochii din pricina soarelui de iarnă.

— Că noi doi formăm un cuplu drăguţ, i-am răspuns cu prefăcătorie.

Cole a părut surprins.

— Aşa crezi?

— Ceva ce am aflat privind femeile din jurul meu îndrăgostindu-se... le face să vrea ca toţi ceilalţi să se îndrăgostească.

— Nu sunt sigur că îmi place încotro se îndreaptă asta.

Am râs slab.

— Nu-ţi face griji. Nu sunt interesată să mă îndrăgostesc. Putem să ne opunem la orice încercare de a fi cuplaţi.

Am simţit un junghi de durere în abdomen şi m-am înfiorat.

— Oricum am o prietenă, s-a confesat Cole, abătându-mi atenţia de la durere. Încă nu i-am spus lui Jo.

Am zâmbit

— Da? Ce tre...

O durere violentă m-a săgetat prin abdomen şi m-am îndoit, icnind.

— Hannah.

Cole m-a cuprins cu braţul.

— *Jo!*

Şi mai multă durere. Agonizantă. Cred că am ţipat. Am simţit ceva umed între picioare.

Durere. Greaţă.

Teamă.

Puncte negre în ochi, sute, mii... până ce totul a devenit negru.

Se auzea un bipăit.

Era al naibii de enervant.

Făcându-şi loc prin negura somnului, bipăitul m-a prins şi m-a tras spre trezie. Am deschis ochii, având vederea înceţoşată. Am observat pereţii de culoarea smântânii. Tavanul din polistiren.

Unde naiba mă aflam?

Mă simţeam ciudat. Aveam gura uscată. Trupul greoi.

Surprinzând cu coada ochiului mişcare, am întors capul pe perna necunoscută pentru a o descoperi pe mama stând aşezată pe un scaun lângă patul nefamiliar în care mă aflam. Mama stătea cu braţul pe mânerul scaunului, cu bărbia sprijinită în palmă.

Avea ochii închişi. Obrajii palizi.

Bipăitul din spatele meu părea să se accelereze.

— Mamă? am încercat să spun, dar a ieşit doar un croncănit. Mamă, am încercat iar, şi mai lipsit de succes.

A fluturat din pleoape şi apoi m-a privit surprinsă. Surpriza a dispărut imediat ce chipul i s-a încreţit şi a început să suspine.

— Mamă?

Speriată, am ridicat braţul puţin pentru a ajunge la mâna ei şi am zărit linia de perfuzie din încheietura cotului.

— Mamă?

Vocea mea a tremurat de data asta. Mama m-a luat de mână.

— O, iubito, eşti bine.
Mi-a zâmbit printre lacrimi.

— Ce s-a întâmplat?

— Hannah?
Am întors capul şi l-am văzut pe tata stând în pragul uşii. Trăsăturile lui erau încordate, ochii injectaţi. S-a repezit spre patul de spital şi s-a aplecat deasupra mea, sărutându-mă pe frunte.

— Scumpo, a şoptit el răguşit.
Am început să plâng. Lacrimi tăcute.

— Ce s-a întâmplat?

Puţin mai târziu, a venit un doctor să-mi explice. S-a prezentat ca fiind doctoriţa Tremell, chirurgul meu.

S-a oprit în dreapta mea, în timp ce părinţii mei, îmbrăţişaţi, stăteau în stânga.

Doctoriţa Tremell mă privea cu amabilitate.

— Hannah, ai avut ceea ce se numeşte o sarcină extrauterină.
Poftim? însărcinată? Nu. M-am întors să mă uit la părinţii mei a negare.

— Nu... aş fi... ştiut.
Doctoriţa a clătinat din cap cu blândeţe.

— Uneori, cu o sarcină extrauterină există sângerări, semne, care sunt adesea confundate cu menstruaţia.
Probabil că a văzut pe chipul meu că exact asta se întâmplase în aceste ultime săptămâni.

— O sarcină extrauterină este atunci când ovulul fertilizat se implantează în afara uterului. În cazul tău, Hannah, ovulul s-a implantat în tubul falopian. Din nefericire, deoarece n-ai ştiut de sarcină, orice simptome ai avut au trecut neobservate.
Greaţă. Durerea.

Am închis ochii a neîncredere.

— Ovulul a continuat să crească în interiorul tubului falopian, până ce acesta s-a rupt. Aveai hemoragie internă când ai ajuns la spital. A trebuit să te supunem imediat unei intervenţii chirurgicale. După cum le-am explicat părinţilor tăi, ai făcut un stop cardiac, dar am reuşit să te resuscităm.
Murisem?

M-am uitat la părinţii mei şi am văzut totul scris pe chipurile lor.

— Hannah, a spus doctoriţa, cu o voce şi mai blândă. Ţi-am înlăturat tubul deteriorat şi trebuie să-ţi revii complet după intervenţia chirurgicală. Îţi administrăm analgezice, dar, dacă simţi vreo durere, te rog să-i spui asistentei şi, dacă este necesar, îţi vom administra o doză mai mare.

Mi-am privit părinţii şi am văzut în expresiile lor răvăşite ce le făcuseră ultimele patruzeci şi opt de ore.

Am închis ochii.

Asta nu era adevărat. Asta nu putea să fie adevărat.

Două luni.

M-am aşezat la capătul patului, privind lung la lucrurile din camera mea simţindu-mă ciudat de detaşată de persoana căreia îi aparţineau. Nu mă mai simţeam acea fată.

Aproape moartă, săptămâni de durere şi recuperare, absenţele de la cursuri, confruntarea cu zvonurile la şcoală... toate fără el, toate fără Marco alături de mine. Singura persoană de care aveam nevoie.

Trecuseră două luni extrem de lungi.

Două luni care schimbaseră o viaţă.

Şi tot nu explicasem nimic nimănui.

Nu mă puteam hotărî să vorbesc despre asta.

Privirea mi-a căzut pe o fotografie cu Jo şi cu mine la ultimul Halloween. O convinsesem să se costumeze cu mine. Ea era o asistentă sexy şi eu eram un năstruşnic înger al morţii. O ţineam cu un braţ petrecut pe după umeri şi ţuguiasem dramatic buzele în faţa aparatului foto, cu hohote de râs şi cu bucurie în ochi.

Cine era fata aia?

Am clipit pentru a-mi îndepărta lacrimile, refuzând să plâng.

S-a auzit un ciocănit slab la uşa mea şi l-am văzut pe Cole strecurându-se înăuntru. Era deja mai înalt decât Cameron.

Fără să spună o vorbă, a intrat în cameră şi s-a aşezat alături de mine.

— Ştiu că toată lumea a încercat să vorbească cu tine despre ceea ce s-a întâmplat şi mai ştiu că îi îndepărtezi pe toţi, dar azi n-ai s-o faci.

Am privit încruntată în jos.

— Hannah, mi-ai leşinat în braţe. Am văzut sânge. Jo şi cu mine n-am ştiut

ce se întâmplă. Mureai. Eram speriat de moarte, a mărturisit el pe un ton emoţionat.

Surprinsă, am ridicat privirea spre el. Cole ţinea la mine.

Oftând, i-am luat mâna şi i-am strâns-o.

— Îmi pare rău că ţi-am făcut asta.

— Nu trebuie să-ţi pară rău. Spune-mi numai cine te-a lăsat însărcinată, ca să pot să-l omor înainte ca Braden, Adam, Cam şi Nate să pună mâna pe el.

Totuşi, în pofida faptului că mă simţeam trădată de plecarea lui Marco, furioasă pe el, foarte furioasă pentru că mă lăsase să fac singură faţă tuturor acestor lucruri, mai presus de orice altceva simţeam teamă. Teama ca familia mea să descopere cine mă lăsase însărcinată. Teamă că i-ar fi făcut rău. Teamă că l-ar desconsidera.

— Hannah, aproape c-ai murit! mi-a amintit Cole cu asprime.

— Ştiu.

Am închis ochii, inspirând adânc.

— Am făcut o greşeală imensă. La începutul anului şcolar, m-am dus la o petrecere cu Sadie. M-am îmbătat. Mi-am luat privirea de la el. M-am culcat cu un tip la întâmplare pe care l-am cunoscut şi după aceea am şters-o, căci nu-mi venea să cred că o făcusem. Nici măcar nu-i ştiu numele, ca să nu mai spun de adresă. Şi, chiar dacă aş şti, ce rost ar avea? Am făcut o greşeală. El nici n-a ştiut că eram însărcinată. Nici eu. Amândoi suntem vinovaţi pentru că ne-am purtat iresponsabil.

— Dar numai tu ai avut de suportat consecinţele. Asta ţi se pare corect?

Am ridicat din umeri.

— Nu cred că Dumnezeu e femeie, dacă asta mă întrebi.

El s-a înecat de râs.

— Glumeşti despre asta? Zău?

— Ori glumesc, ori plâng.

Am simţit că-mi tremurau buzele.

— Rahat. Am să plâng.

Lacrimile au început să-mi curgă înainte să le pot opri, suspinând din adâncul fiinţei mele.

Cole m-a cuprins în braţele lui şi m-a lipit de el, iar tricoul lui s-a udat instantaneu acolo unde mi-am lipit capul pe pieptul lui.

— Ai să treci tu de asta, Hannah.

— Văd în continuare feţele mamei şi tatei. I-am privit trecând prin chinurile iadului atunci când Ellie a fost diagnosticată cu tumoarea aia şi am văzut-o iar în ochii lor, atunci când zăceam în patul ăla de spital. Universul lor

aproape că dispărea odată cu mine şi este numai vina mea.

Am suspinat şi mai tare.

— Şşt, m-a alinat el, trăgându-mă mai aproape. Nu e vina nimănui. Totul va fi bine.

Adevărul era că mă temeam. Mă temeam că o mişcare greşită ar fi putut să smulgă viaţa din mine. Sarcina neaşteptată era ceva ce ar fi putut să-mi facă asta. Nu era logic. Ştiam că doctoriţa îmi spusese că aş mai fi putut avea o sarcină perfect normală, dar teama de o altă sarcină extrauterină era prea mare. Teama mea m-a obligat să jelesc de foarte tânără ceea ce dintotdeauna era garantat pentru viitor.

Ridicându-mă de pe gresia rece a băii, mi-am şters obrajii uzi şi m-am lipit cu spatele de cada de baie, strângându-mi genunchii cu braţele la piept.

Sarcina mea nereuşită, experienţa mea aproape de moarte şi marea mea durere m-au schimbat. M-au făcut să fiu oarecum o solitară. Mi-am pierdut cea mai mare parte a prietenilor din liceu şi-am pus distanţă între mine şi familia mea. În parte, deoarece mă simţeam vinovată pentru tot. Mă purtasem nesăbuit în acea seară cu Marco şi, procedând astfel, îi speriasem de moarte pe oamenii care însemnau cel mai mult pentru mine. Cu toţii deveniseră hiperprotectori. Până la sufocare. Asta n-a făcut decât să mă determine să fiu şi mai interiorizată.

Luni la rând am fost deprimată. Cu inima frântă.

Într-o încercare de a mă scoate din depresie, părinţii mei au fost, de fapt, cei care i-au luat pe toţi prin surprindere, sugerând să stau la căminul studenţesc în timpul facultăţii. Ei credeau că asta avea să mă forţeze să trăiesc din nou.

Şi am facut-o.

Suzanne era nebună. Nu era niciodată serioasă. Îi plăcea să petreacă şi am găsit că atitudinea ei lipsită de griji dădea dependenţă într-o vreme în care aveam mare nevoie de asta.

Am descoperit, totuşi, că părinţii mei erau îngrijoraţi ca eu să nu rămân iar însărcinată. Cu toate că nu mă admonestaseră niciodată pentru prostia mea, de vreme ce natura făcuse destul dojenindu-mă pentru ei, ştiam că pierdusem ceva din partea lor. Pierdusem încrederea lor în mine. Se îngrijorau că aveam să repet aceeaşi greşeală şi că m-aş fi pus în pericol.

Aşa că am mers pe mâna mamei şi am luat pilula.

Am continuat să iau anticoncepţionale de atunci, deşi până la Marco nici nu fuseseră de vreun real folos.

Până când am împlinit nouăsprezece ani, trecusem prin tot ceea ce fusese cel mai rău. Stând pe tuşă şi aşteptând să mă întorc la ei, se aflau membrii familiei mele.

Si am facut-o.

Ei ştiau că aveam s-o fac.

Aşteptând la capătul cozii era Cole. El era singurul lucru pozitiv din toate astea. Din clipa în care leşinasem în braţele lui, între noi se crease o legătură care a crescut gradual, până ce ne-am considerat ca fiind cei mai buni prieteni. El fusese tot timpul prezent în acele zile negre, pentru a-i asigura pe toţi ceilalţi că eu eram încă acolo şi că, zi după zi, îmi croiam drum înapoi către ei.

În cele din urmă am mers mai departe.

Am încercat să dau totul uitării.

Până la Marco. El a revenit zdrobitor în viaţa mea. Nimeni în afară de tata nu ştia că el era cel care mă lăsase însărcinată şi mă părăsise. Mă simţeam iar complet singură. Nu puteam să vorbesc cu tata despre asta. Era prea ciudat, prea stânjenitor. Astfel, coşmarul se întorcea.

Am încercat să lupt prin durere şi dezamăgire pentru a ajunge să gândesc raţional. Marco nu ştiuse că eram însărcinată. Dacă ar fi ştiut, ar fi fost o cu totul altă poveste. Eram convinsă de asta. Nu era vina lui mai mult decât era a mea.

Bine, dacă nu m-ar fi părăsit, l-aş fi avut alături de mine atunci când aveam nevoie de el. Poate că zilele n-ar fi fost atât de întunecate. Oricum, îmi explicase de ce a plecat. Şi Cole avusese dreptate. Chiar dacă mie nu-mi plăcea, explicaţia lui era una bună.

L-am iertat.

Mi-am înfipt unghiile în genunchi.

Dar să aflu acum că nu numai că se întorsese în Edinburgh fără să mă caute, ci se întorsese ca s-o lase pe o alta însărcinată şi alături de

Era devastator.

Acea durere se întorsese cu toată forţa.

Nu conta că nu era logică. O simţeam. Simţeam cum mă mistuia pe dinăuntru.

Cel mai greu lucru prin care trecusem vreodată şi el nu fusese alături de mine.

Însă fusese alături de

Ştiam că n-ar fi trebuit să-l primesc înapoi în viaţa mea.

Asta nu puteam să-i iert.

Capitolul 19

— Curcanul pare ars.

Dec a făcut o mutră văzând pasărea moartă în timp ce se apropia de masă pentru cină.

Mama pregătise totul, aşa cum o făcea în fiecare an, şi masa arăta minunat.

Curcanul nu părea câtuşi de puţin ars.

— Poftim? a protestat mama, intrând grăbită în cameră, cu un bol cu cartofi.

Privirea i-a zburat panicată la pasăre.

I-am aruncat o căutătură piezişă fratelui meu, gata să-l dojenesc pentru că o necăjea pe mama când era agitată, dar tata mi-a luat-o înainte.

— Declan, nu te mai purta ca un idiot şi du-te să o ajuţi pe maică-ta să aducă restul mâncărurilor de la bucătărie.

Dec a mârâit la auzul ordinului, dar n-a protestat.

De îndată ce a ieşit pe uşă, am făcut o mutră spre tata în timp ce dădeam ocol mesei pentru a mă aşeza pe un scaun alături de Ellie.

— Crezi că va depăşi în curând această stare enervantă de idioţenie adolescentină? Are optsprezece ani — n-ar fi trebuit să se termine până acum?

— Am auzit asta! a strigat Dec de pe hol.

Am bulbucat ochii spre Ellie în timp ce ea chicotea.

— Are auzul unei bufniţe.

— Al unei bufniţe? a întrebat Joss, zâmbind amuzată, în timp ce-i ajuta pe Beth, Luke şi William, aşezaţi la masa copiilor.

— Da, am răspuns. Chiar cred că au cel mai ascuţit auz din lume.

— Chiar cred că tu ştii o mulţime de rahaturi de care nu-i pasă nimănui, a zis Dec, în timp ce se întorcea în cameră cu un bol de legume aburinde.

— Ha! l-am întâmpinat cu o grimasă. Chiar cred că ştiu a cui felicitare de Crăciun va fi anulată dacă nu încetează să fie un t-i-c-ă-l-o-s enervant.

— Ah, a oftat Adam satisfăcut, aşezat de cealaltă parte a lui Ellie. Acum parcă e Crăciunul.

Ellie a chicotit în paharul ei de apă.

Mama s-a uitat urât la amândoi, în timp ce punea pe masă ultimul bol de mâncare şi s-a aşezat pe scaunul ei vizavi de tata.

— Puneţi-vă amândoi fermoar la gură şi mâncaţi.

— Ea e cea care a început, a pufnit Dec, aşezându-se lângă Braden. Îmi stă pe cap de când a venit aici. Nu înţeleg de ce să rămână peste noapte când are casa ei. nu e vina mea că ea e într-o stare de sprit de rahat fiindcă a fost părăsită.

Mi-am tras respiraţia şi toată lumea, cu excepţia lui Braden şi a lui Dec, s-a încordat. Reacţia lui Braden a fost să-l pocnească uşor peste ceafă.

— Unu, nu vorbi urât în faţa copiilor. Doi, nu ea a fost părăsită, ci ea l-a părăsit. Şi trei, ai optsprezece ani. Maturizează-te şi încetează să mai fii o pacoste în c-u-r-u-l soră-tii. Cere-ţi scuze.

Eram prea ocupată să mă zgâiesc avidă la farfuria mea goală, ca să văd reacţia lui Dec la asta. Încercam să-mi recapăt controlul respiraţiei după ce cuvintele fratelui meu mă întorseseră pe dos.

Toată ziua făcusem tot ceea ce-mi stătuse în puteri ca să uit.

Ultimele câteva săptămâni nu fuseseră uşoare, asta ca să spun doar atât. Fusesem nevoită să le explic tuturor că eu şi Marco ne despărţiserăm, dar, fireşte, n-am putut să le explic de ce. Nu am intrat în amănunte şi m-am străduit să par cât mai puţin afectată. Totuşi, indiferent de ce le-aş fi spus, ei erau convinşi că eu eram cea distrusă de despărţire.

— Nu sunt distrusă, îi minţisem eu, nu numai o dată. Eram împreună de mai puţin de două luni.

Şi totuşi, adevărul era că îmi lipsea atât de mult, încât mă durea. Tot timpul.

Eram în război total cu mine însămi.

Dimineţile mă trezeam singură, dar simţeam apăsarea trupului lui de al meu ca o fantomă în cameră. Îmi aminteam că Marco ieşise din viaţa mea şi că acea căldură dispăruse şi că rămăsesem singură în apartament. Apartamentul meu, care fusese cândva un cămin şi care acum părea pustiu şi rece.

Ca şi proprietara sa.

Când îmi era prea dor de el, întindeam mâna după telefon, şi chiar când eram pe punctul de a forma numărul lui, îmi aminteam. Cât de mult durea. De ce durea. Şi de ce nu mai eram împreună.

Bineînţeles că faptul că Marco nu suna şi nici nu venea făcea ca situaţia să fie mai uşoară. Împachetasem lucrurile pe care le lăsase la mine şi o rugasem pe Nish să i le returneze. Ea a făcut-o pentru el. Nu pentru mine. Nish şi cu mine nu prea ne mai vorbeam, ceea ce făcea ca în cancelarie să fie o atmosferă glacială. Descoperisem că ea ştiuse în tot acest timp că Marco avea un fiu. El o rugase să păstreze tăcerea în legătură cu acest subiect, până ce el urma să-mi spună. Nish era la fel de enervată pe mine pentru că reacţionasem la veşti aşa cum o făcusem. Mă considera o ticăloasă egoistă şi lipsită de suflet.

Nish şi Marco puteau să creadă ce voiau, atâta timp cât aveam spaţiul necesar să-mi ling rănile şi să încerc să înţeleg totul.

Să fiu în preajma familiei era de ajutor. Stătusem cu părinţii în Ajun de Crăciun şi intenţionam să rămân cu ei până a doua zi de Crăciun. Cu toate că Liv, Nate, Jo, Cam şi Cole sărbătoreau Crăciunul cu familiile lor, casa părinţilor mei părea plină, caldă şi sigură.

Mă străduiam din răsputeri să-mi ascund durerea, astfel încât să nu le stric cheful, şi mă descurcasem destul de bine, până ce frăţiorul meu se hotărâse să fie un mic rahat cu ochi.

— Hannah.

Am ridicat privirea spre Dec şi am văzut remuşcarea din ochii lui.

— Îmi pare rău, a murmurat vinovat.

— Nici nu e cazul să-ţi faci griji pentru asta, i-am răspuns calmă şi apoi le-am aruncat tuturor un zâmbet fals.

— Mor de foame. Haideţi să mâncăm curcanul ăsta.

Din fericire, atmosfera de la masă s-a luminat şi am putut să ne bucurăm împreună de cina de Crăciun.

Mai devreme în acea dimineaţă, mama, tata, Dec şi cu mine ne deschiseserăm cadourile, dar Ellie, Adam, Braden, Joss şi copiii mai trebuiau încă să-şi deschidă cadourile de la noi, iar noi nu le primiserăm pe ale noastre de la ei. După cină, m-am dus repede în fosta mea cameră, unde aveam un sac al Moşului cu toate darurile în el. Tocmai le verificam să mă asigur că sunt toate acolo, când mi-a sunat telefonul din buzunar.

Gândindu-mă că probabil erau Jo sau Cole, am răspuns fără să mă uit la ecran.

— Crăciun fericit! m-a salutat Suzanne, luându-mă prin surprindere. M-am gândit că mai bine să sun eu, de vreme ce se pare că mi-ai pierdut numărul.

Şi, uite aşa, toată prefăcătoria mea cu spiritul Crăciunului fericit a zburat pe fereastra de alături şi a îngheţat instantaneu în aerul aspru de decembrie.

— Nu ţi-am pierdut numărul, i-am spus pe un ton plat. Pur şi simplu nu vreau să vorbesc cu tine.

A scos un pufăit sonor, dramatic.

— Fiindcă ţi-am trimis fotografia? A fost pentru binele tău. M-am purtat ca o

Am clătinat din cap la vorbele ei de rahat, surprinzându-mi privirea de scepticism în oglinda din faţa mea.

— Ba nu. Te-ai purtat ca o ticăloasă, pentru că nu ştii să fii altfel. Nu mi-ai trimis fotografia pentru că aveai grijă de mine, mi-ai trimis-o pentru că erai

ofticată şi voiai să fiu şi eu la fel. Eşti răzgâiată şi duşmănoasă. Ca să nu mai spun egoistă. Nu te mai deranja să mă mai suni. Niciodată.

I-am închis înainte ca ea să-mi răspundă şi i-am şters imediat numărul.

Faptul că m-am simţit uşurată mi-a spus că făcusem ceea ce trebuia.

— Ce-a fost asta?

M-am răsucit.

— Adam?

A intrat în cameră, cercetându-mă din priviri.

— Ei bine?

A dat din cap spre telefonul meu.

Mi l-am strecurat în buzunar.

— Nimic.

La auzul răspunsului meu, Adam s-a încruntat.

— Te-a înşelat Marco?

— Poftim?

L-am privit uluită.

— De ce, Doamne iartă-mă, crezi asta? Nu. Nu m-a înşelat. Ţi-am spus, nu mai vreau să fiu cu el.

— Ei bine, niciunul dintre noi nu crede una ca asta.

Am lăsat să-mi scape un oftat din rărunchi, dorindu-mi ca familia mea să nu fi fost atât de atentă.

— Uite, dacă mi-ar fi făcut ceva îngrozitor, ţi-aş fi spus într-o clipă, aşa încât să poţi să te duci şi să-i tragi un şut în fund. Dar n-a făcut, jur.

A fost rândul lui Adam să ofteze.

— Uneori nu ştiu ce să mă fac cu tine, Hannah. Els e îngrijorată.

Am deschis gura să-l liniştesc, dar de jos s-a auzit zarvă…

— a răcnit Dec de la baza scărilor.

— Nu recunosc pe niciunul dintre oamenii ăştia.

L-am cuprins pe Cole pe după umeri şi m-am sprijinit de el în timp ce priveam în jurul nostru.

— Asta fiindcă ai băut cinci beri.

— Şi totuşi, funcţiile mele cognitive par să fie în ordine, aşa că nu e asta.

Mi-a aruncat o privire, cu un zâmbet vag jucându-i pe buze.

— Şi ai folosit sintagma „funcţii cognitive”. În regulă.
A continuat să privească în încăpere.

— Aşa că bănuiesc că nu-i recunosc pe unii dintre oamenii ăştia, însă majoritatea sunt de la facultate.
— Hmm. Ar trebui să socializăm?
— Da.
I-am simţit privirea îngrijorată aţintită asupra mea.

— Eşti pregătită pentru asta?
— Tu eşti cel care mă obligă să sărbătoresc Anul Nou, aşa că sunt de părere că deja crezi că sunt.
— Iisuse Hristoase, las’ pe tine să fii isteaţă atunci când eşti beată.
— Nu sunt beată. Sunt ameţită.
Am zărit o sticlă de tequila.

— Dar cunosc o modalitate de a mă îmbăta.
Urmărindu-mi privirea, Cole a dat aprobator din cap.

— Eu aduc limete şi sare.
S-a îndreptat spre bucătărie, zâmbind şi salutând din cap lumea.

De îndată ce a dispărut, m-am simţit deznădăjduită. Asta trebuia să fie o perioadă fericită. Ellie născuse încă un băiat dis-de-dimineaţă, în a doua zi de Crăciun. Ea şi Adam îl numiseră Braden, după unchiul lui, cu toate că deja începuserăm cu toţii să-l strigăm Bray.

În timp ce William era blond ca mama lui, Bray era deja brunet ca taică-su. Numai timpul avea să demonstreze dacă urma să rămână aşa.

Eram cu toţii înnebuniţi după Bray, chiar şi copiii. Acum aşteptam să nască şi Jo, al cărei termen se împlinea săptămâna asta.

Am încercat să nu las ca sarcinile lor sau ca sarcinile anterioare să mă necăjească. N-aş fi fost niciodată supărată pe fericirea unui membru al familiei sau a unui prieten. Totuşi, fiecare bebeluş era o reamintire a faptului că n-aveam să am niciodată un copil al meu. Aşa că mă bucuram să fiu mătuşa preferată.

Ceea ce nu mă bucura era faptul că dorul de Marco nu dispăruse. De fapt, se înrăutăţise.

— La naiba cu limeta şi cu sarea, am spus în şoaptă, şi m-am îndreptat spre tequila.
Cu ajutorul lui Cole şi al oamenilor care îmi fuseseră prezentaţi, dar ale căror nume le-am uitat iute, m-am îmbătat până în punctul în care eram fericită, dar încă mai aveam controlul asupra picioarelor. În timp ce miezul nopţii se

apropia, un tip frumuşel, cam de vârsta lui Cole, sporovăia cu mine. Flirta şi mă tot atingea pe talie şi se apleca spre mine să pot auzi ce spune şi, pentru puţin timp, cel puţin la un nivel superficial, am putut uita că exista un Marco.

În partea opusă a încăperii l-am văzut pe Cole flirtând cu o brunetă drăguţă.

Se părea că amândoi ne găsiserăm pe câte cineva de sărutat la miezul nopţii.

În încăpere s-a lăsat liniştea atunci când am început cu toţii numărătoarea.

— ... DOI! UNU! LA MULŢI ANI!

Uralele au izbucnit odată cu fluierăturile şi cu aplauzele, şi m-am întors să-i zâmbesc frumuşelului-al-cărui-nume-nu-mi-l-aminteam exact în clipa în care gura lui cobora înspre a mea.

În secunda în care buzele lui le-au atins pe ale mele, m-am încordat.

M-a sărutat. A fost absolut drăguţ.

Dar n-am simţit niciun fel de furnicături.

Am simţit arsura lacrimilor în nas şi în gât şi am întrerupt brusc sărutul. Am privit în sus, îngrozită de umezeala din ochii mei, şi i-am cerut scuze gâtului său, de vreme ce nu-i puteam susţine privirea, cu siguranţă confuză. Plecând în viteză de lângă el, mi-am făcut loc prin mulţimea de petrecăreţi din apartamentul lui Cole şi m-am repezit în frigul de pe casa scărilor. Era rece, dar pe pielea mea încinsă senzaţia era plăcută.

— Ce naiba a fost asta? mi-am zis, dându-mi părul de pe faţă, cu o mână tremurătoare.

De parcă mi-ar fi răspuns, telefonul a început să sune.

Asta era o surpriză. Era aproape imposibil să poţi să suni pe cineva în seara de Anul Nou, de vreme ce reţelele erau atât de aglomerate de apeluri. Scoţând telefonul din buzunar, aproape că l-am scăpat când am văzut identitatea apelantului.

Era ca şi cum l-ar fi invocat sărutul fără fiori.

Marco.

Simţind că rămân fără suflare, am privit lung telefonul, neştiind sigur ce să fac.

Apoi, de parcă altcineva preluase controlul, am apăsat pe RĂSPUNDE şi am dus telefonul la ureche fără să spun un cuvânt.

— Stau aici — a început el să vorbească, iar sunetul vocii sale grave în urechea mea m-a făcut să închid ochii îndurerată — şi mă întreb pentru a mia

oară ce naiba a mers prost.

Tot n-am spus nimic.

— Vreau să ştiu ce se petrece, Hannah. Ce se întâmplă ? Am tot revizuit în minte şi, indiferent de ceea ce-mi spune creierul că s-a întâmplat, refuz să cred că persoana care a rupt-o cu mine ai fost tu. E ceva ce nu-mi spui. Trebuie să fie ceva ce nu-mi spui.

Părea disperat şi durerea din glasul lui era ca un cuţit răsucit în vintrele mele.

— În mintea mea e o afurisită de harababură încurcată.

A oftat, coborând tonul la o bâiguială.

— Mi-e dor de tine.

Înlemnită, cu vorbele lui ca o menghină care îmi strângea plămânii, n-am putut să-i spun nimic.

Marco a aşteptat un timp.

Apoi a închis.

Am lăsat capul în jos, întrebându-mă de ce brusc mă simţeam ca o laşă.

— Şi mie mi-e dor de tine, am rostit în şoaptă.

Capitolul 20

O săptămână mai târziu, şcoala a reînceput şi m-am bucurat că am ceva în care să mă îngrop iar. Orele de dimineaţă se scurseseră repede şi mă instalasem la biroul meu pentru a corecta lucrări, de vreme ce aveam o fereastră.

Când a sunat telefonul, nu m-am gândit la nimic. Am răspuns şi era Neil de la Recepţie.

— Hannah, la Recepţie e un anume Cole Walker care te caută.

Întrebându-mă ce naiba căuta aici, am încercat să nu-mi las mintea să o ia razna cu cele mai rele presupuneri.

— Trimite-l la mine.

Am închis şi am scotocit iute în poşetă în căutarea mobilului. Oare se întâmplase ceva cu Jo? Depăşise termenul şi poate...

A durat o veşnicie până ce l-am găsit şi, când s-a întâmplat, am văzut că n-aveam nici apeluri şi nici mesaje pierdute. L-am vârât înapoi în geantă exact atunci când a intrat Cole pe uşă, trântind-o în urma lui.

Încet, agitată, m-am ridicat.

Cole era furios şi habar n-aveam de ce.

— Ce se întâmplă?

Muşchii maxilarului i s-au încordat în timp ce se uita la mine, părând extrem de frustrat şi de furios.

— Am dat peste Suzanne acum o jumătate de oră.

Stomacul mi s-a făcut ghem.

— Marco are o familie? m-a întrebat sceptic. Un copil? O soţie?

— Nu. M-am repezit spre el pentru a nega. Are un fiu... Cole, nu putem face asta aici.

— Spune-mi numai ce se întâmplă şi plec.

Nu eram sigură că puteam să duc până la capăt, fără să mă întrerup, o explicaţie care să funcţioneze, dar, totuşi, am încercat.

— Am aflat că Marco a lăsat o fată însărcinată atunci când s-a întors în Edinburgh în urmă cu patru ani. Este o fostă prietenă de-a lui. Nu sunt împreună. Dar au un fiu de trei ani.

S-a încruntat, încurcat.

— Ai rupt-o cu Marco pentru că are un copil?

Neîncrederea din vocea lui a făcut ca agitaţia mea să sporească şi mai mult, dar am dat din cap aprobator, expresia mea netrădând nimic.

Din nefericire, m-a trădat tremurul mâinilor. Cole a surprins tremuratul în timp ce mă studia din cap până în picioare şi, de îndată ce a văzut, a încremenit. Prin ochi i se filtra înţelegerea şi m-a ţintuit locului cu forţa ei.

— El a fost, a spus cu un glas răguşit.

O furie reînnoită i-a tulburat privirea.

— La naiba, el a fost! Ai minţit? El a fost! El te-a lăsat însărcinată si s-a cărat!

— Cole...

Dar deja ieşise din încăpere.

Panicată, neştiind ce ar fi putut să facă, mi-am înşfăcat geanta şi am fugit din clasă după el, abia reuşind să ţin pasul din pricina pantofilor cu tocuri înalte. Când l-am prins din urmă, traversa cu paşi apăsaţi parcarea spre maşina lui uzată şi vorbea cu cineva la telefon.

— Cole! l-am strigat, dar m-a ignorat şi s-a urcat în maşină. Rahat.

M-am grăbit spre el, urmărindu-l în timp ce ieşea pe poarta şcolii. Imediat ce am ieşit pe şoseaua principală, am scrutat strada în căutarea unui taxi.

Mi-a sunat mobilul. Era Adam.

Instinctul mi-a spus să răspund.

— Hannah, ce se întâmplă? a vrut Adam să ştie. Tocmai m-a sunat Cole să mă întrebe pe ce şantier lucrează Marco. Părea scos rău de tot din sărite.

Văzând un taxi, am ridicat mâna, recunoscătoare când a încetinit. Inima îmi bătea nebuneşte în piept.

— Adam, e pe cale să facă ceva cu adevărat stupid. Unde se duce?

Adam mi-a dat adresa şantierului şi am sărit în taxi, comunicându-i-o şoferului.

— Hannah, ce se întâmplă? a repetat Adam.

— Trebuie să închid.

Am închis, îndreptându-mi atenţia panicată spre şofer.

— Vă rog, duceţi-mă cât de repede puteţi! Este o urgenţă!

— Iubire, încerc să fac tot ce pot.

Zece minute mai târziu, săream din taxi la intrarea pe şantier şi am auzit zarva înainte să văd despre ce era vorba. Cum mergeam grăbită, ocolind baraca în care erau birourile, la priveliştea din faţa ochilor mi s-a oprit inima în loc.

Marco îl ţinea pe Cole de gât, cu faţa contorsionată de furie. L-a îmbrâncit pe Cole, dar acesta abia s-a împleticit îndărăt, înainte să se legene şi să-l pocnească pe Marco în plină figură cu pumnul. În spatele lor stăteau doi muncitori care nu făceau nimic să-i oprească şi am văzut că mai veneau şi alţii în fuga la locul faptei.

Marco l-a pocnit pe Cole şi, brusc, am acţionat.

— Încetaţi! am strigat, alergând spre ei, făcându-mi loc prin mulţimea care se aduna. Cole, termină...

Cole m-a izbit cu cotul în cap în timp ce-şi ducea braţul spre spate pentru a se pregăti să lovească. Durerea m-a fulgerat în partea lovită, ameţindu-mă, şi m-am poticnit îndărăt, simţind cum am fost prinsă de o pereche de mâini.

Am clipit, încercând să-mi concentrez din nou atenţia, şi, când am reuşit, l-am văzut pe Cole uitându-se la mine îngrozit şi pe Marco înfuriat în spatele lui, gata să sară la el.

— Nu!

Mi-am făcut loc pe lângă Cole şi m-am ciocnit de Marco, punându-i palmele în piept.

— Marco, te rog! l-am implorat eu.

Trăsăturile frumoase ale lui Marco erau încordate, cu maxilarul încleştat. Îmi dădeam seama că nu voia să se oprească, dar a făcut-o, dând un pas înapoi într-un acord tacit.

Cu capul zvâcnind, cu inima bubuind, cu picioarele tremurând, m-am răsucit pentru a-l opri pe Cole. I-am ignorat pe bărbaţii care se adunaseră în jurul nostru.

— Cole, el nu ştie. Nu ştie.

Cu nările umflate, Cole mi-a zis:

— Dar tot te-a părăsit, la dracu'!

— Da. Aşa a făcut. Dar restul... el nu ştie.

— Ce nu ştiu? a întrebat Marco impacientat din spatele meu.

Umerii mi s-au tensionat. Nu-mi dorisem niciodată ca acest moment să sosească.

Cole a deschis gura să vorbească.

— Să nu îndrăzneşti! am rostit scurt.

— Trebuie să ştie.

Simţindu-mă îngreţoşată de perspectivă, i-am replicat:

— Şi acum va şti. Însă voi fi cea care îi va spune.

— Vă rog, poate cineva să-mi spună ce naiba se petrece aici? a mârâit Marco.

— Şi mie.

M-am întors la auzul vocii necunoscute. Un bărbat înalt, cu o cască de protecţie şi o salopetă galbenă peste costum, se uita urât la Cole.

— Vreţi să-mi spuneţi de ce mi-aţi atacat un lucrător de pe şantier?

— Şi eu aş vrea să ştiu acelaşi lucru.

Asta o voce cunoscută. Am pălit când Braden şi Adam au ieşit din mulţimea de bărbaţi. S-au oprit lângă tipul în costum, care presupuneam că era dirigintele de şantier al lui Marco. Braden şi Adam păreau scoşi din sărite. Ochii le ardeau de enervare văzându-i pe Cole şi pe Marco, dar expresiile lor au devenit pline de îngrijorare atunci când privirile le-au căzut asupra mea.

— Domnule Carmichael?

Dirigintele de şantier părea surprins.

— Nu ştiam că plănuiaţi o vizită astăzi. Vă pot asigura că asta nu s-a mai întâmplat niciodată până acum.

— Tam, nu-ţi pierde cumpătul, i-a spus Braden, liniştindu-l. Ea e surioara mea.

S-a uitat spre mine.

— Hannah, ce se întâmplă?

Simţind cum păleam din pricina faptului că atenţia tuturor era îndreptată asupra mea, am făcut un pas către Braden şi Adam, a căror prezenţă mă liniştea.

— Vreau să vorbesc între patru ochi cu Marco. Vă voi explica totul, dar mai întâi trebuie să-i explic lui.

Preţ de o clipă, Braden a rămas tăcut, în timp ce cântărea ceea ce-i spusesem. Era limpede că voia să ştie ce naiba se petrece, astfel încât să poată decide dacă voia să dea o mână de ajutor să finalizeze ceea ce Cole începuse cu Marco. În cele din urmă, a încuviinţat încordat din cap şi apoi s-a întors spre Tam.

— Sora mea are nevoie să folosească baraca de birouri.

— Fireşte.

Dirigintele de şantier a gesticulat spre baracă.

— Nu-i nimeni acolo.

Am simţit apăsarea caldă a mâinii lui Marco pe spatele meu. M-a condus cu blândeţe spre baracă, în timp ce dirigintele de şantier începuse să strige ca toată lumea să-şi reia lucrul.

Voiam să mă desprind de sub atingerea lui Marco, detestând durerea dinlăuntrul meu, acel dor chinuitor care nu părea să se împace cu opţiunea n-am-de-gând-să-l-iert. Oricum, l-am lăsat să-şi ţină mâna acolo şi nu mi-am dat seama dacă am făcut-o pentru el sau dacă el a făcut-o pentru mine.

Odată intraţi în baraca tăcută, m-am îndepărtat de uşă, în timp ce Marco s-a dus spre biroul dirigintelui. A făcut o piruetă pentru a mă privi, cu un milion de întrebări în ochi. Ignorând palpitaţia din cap, acolo unde mă lovise Cole, mi-am coborât privirea spre buza lui Marco. Cole i-o despicase.

— Îmi pare rău pentru ceea ce a făcut Cole, am murmurat.

— Nu dau doi bani pe a făcut el. Vreau să ştiu a făcut-o.

Am avut nevoie de tot curajul pentru a-i susţine privirea lui Marco.

— Hannah? m-a îmboldit el, pierzându-şi, evident, răbdarea.

Ultima dată când îmi fusese greaţă a fost atunci când am aflat că are un fiu. Ignorând fiorii reci pe care îi resimţeam, mi-am trecut o mână peste buzele uscate şi m-am împotrivit senzaţiei de greaţă.

— N-a fost din pricina faptului că ai un fiu, i-am spus calmă. Aerul din jurul lui a devenit brusc nemişcat şi privirea i s-a ascutit.

— Nu ştiu cum să-ţi spun asta, am mărturisit.

— Păi, ai face mai bine să găseşti o cale, căci mi-am pierdut răbdarea cu rahatul ăsta care durează de câteva săptămâni.

Expirând, am încuviinţat. Trebuia, pur şi simplu, să o spun.

Respiră, Hannah.

— Când m-ai părăsit acum cinci ani, mă aflam într-o situaţie foarte neplăcută. La început am crezut că aveam inima frântă, că de aia nu mă simţeam bine. Însă, la vreo două luni după ce ai plecat, eram în oraş cu Jo şi Cole şi am simţit o durere de nedescris. Am leşinat.

Expresia chipului lui Marco s-a contractat şi am văzut în ochii lui că nu dorea să audă ce avea să urmeze, însă recunoştea că trebuia să mă asculte. Nu voiam să-i spun, pentru că ştiam în acel moment că ceea ce urma să-i zic avea să-l doară şi pe el.

Am luptat cu lacrimile şi mi-am impus să continui.

— Când m-am trezit, trecuseră patruzeci şi opt de ore şi eram la spital.

— Hannah...

A părut să mă implore.

Atunci a fost momentul în care lacrimile au început să câştige.

— Am pierdut o sarcină. Dar n-a fost doar o sarcină pierdută, ci a fost ceva

ce se numeşte o sarcină extrauterină. Asta înseamnă că ovulul se implantase într-una din trompele uterine, dar, fiindcă nu mi-am dat seama că eram însărcinată, ovulul a crescut până ce a rupt tubul şi am început să sângerez intern.

— Aproape că ai murit? m-a întrebat, cu o voce profundă şi groasă din pricina emoţiei pe care o vedeam arzând în ochii lui.

— Da. Am trecut printr-o intervenţie chirurgicală. Mi-au extirpat tubul deteriorat. Spunând asta cu voce tare, mi-am amintit de toate resentimentele pe care le avusesem şi, fără să vreau, am lăsat să-mi scape: Mi-am minţit familia şi prietenii în legătură cu cine mă lăsase însărcinată. Te-am protejat. Te-am protejat, dar tu n-ai fost acolo să mă protejezi. Am fost nevoită să fac faţă unui avort la ani. Şi tu n-ai fost lângă mine. Şi ştiu că ai avut motivele tale şi am încercat să te iert şi am încercat să uit.

Mi-am şters lacrimile, dar acestea continuau să curgă prea repede pentru ca eu să pot să ţin pasul cu ele.

— Însă atunci când ai lăsat-o pe Leah gravidă, tu te întorseseşi în Edinburgh doar de câteva luni. Marco, ai fost lângă ea şi, chiar dacă ştiu că nu e logic, simt că m-ai trădat cumva. Trebuia să fii iubirea vieţii mele, dar cum ai putea să fii? Am trecut prin toate astea singură, numai ca să descopăr că presupusa iubire a vieţii mele a fost alături de altă fată, în timp ce pentru mine n-a fost niciodată.

Micul spaţiu era sufocat de o tăcere densă şi înăbuşitoare, întreruptă numai de respiraţia mea greoaie.

Aşteptam ca el să spună ceva. Orice.

Fără să mă avertizeze, s-a răsucit pe călcâie şi a izbit cu pumnul în peretele barăcii.

— Fir-ar să fie, la naiba, la naiba!

A lovit de multe ori peretele sfârâmându-l ca pe hârtie.

— Marco!

M-am dus spre el, pentru a-l opri, dar vocea mea făcuse asta deja. S-a încovoiat, lipindu-şi fruntea de perete, în timp ce umerii i se zguduiau.

— Marco, i-am rostit numele în şoaptă, în timp ce emoţiile mă copleşeau, şi o durere dinlăuntru mă implora să-l alin pe el.

M-am dus spre el, iar el a întors capul pentru a mă privi apropiindu-mă. În ochii lui se citea o tortură sufletească ce nu semăna cu nimic din ceea ce mai văzusem, in timp ce ma privea adanc în ochi.

— Tu ai fost acel dar scump şi minunat care a intrat în viaţa mea atunci când am avut cea mai mare nevoie de el, a spus liniştit. Nu m-am simţit niciodată în siguranţă cât am fost mic. Ştiam cum e să nu te simţi în siguranţă şi detestam ideea ca cineva la care ţineam să se simtă vreodată aşa. Am început să

ţin la tine destul de repede, aşa că am senzaţia că dintotdeauna am vrut să te protejez, să ştii. Şi n-am facut-o. Aşa că eu te-am trădat. Şi îmi pare tare rău. Îmi pare foarte, foarte...

A lăsat fraza în aer în timp ce şi-a dus mâna la faţă, desprinzându-se de perete şi întorcându-se spre mine.

Uşa din spatele nostru s-a deschis şi, aruncând o privire, l-am văzut pe Braden stând în cadrul uşii. Mi-a văzut faţa udă de lacrimi şi ochii roşii, tencuiala spartă de pe perete şi evidenta stare proastă a lui Marco. Cu blândeţe şi compătimire, m-a întrebat:

— Vrei să te duc acasă?

I-am aruncat o privire lui Marco, dar el nu se întorsese pentru a sta faţă în faţă cu mine. Avea nevoie de timp să-şi revină.

Eu? Nu ştiam ce să cred. Ştiam doar că un bărbat ca Marco nu-şi pierdea cu uşurinţă controlul asupra trăirilor.

Ştiam doar că mă iubea. Profund.

Şi, pur şi simplu, ştiam că totul era o emoţie dureroasă imensă pe care n-o puteam rezolva.

— Da, am răspuns în şoaptă, ştergându-mi lacrimile de pe obraji şi ducându-mă spre Braden.

M-am rezemat de el, în timp ce şi-a petrecut braţul peste umerii mei şi m-a condus afară din baracă. Mergând spre taxiul care aştepta, am aruncat o privire peste umăr, spre baracă. Ceva din mine care mă reţinea încerca să mă protejeze ca să nu fiu rănită iar de Marco, dar asta nu însemna că mă simţeam bine plecând de lângă el atunci când avea nevoie de mine. De fapt, vina m-a chinuit tot drumul către casă.

Capitolul 21

Adam îi spusese lui Cole să se ducă acasă, să se răcorească şi să-mi ofere ceva timp să mă liniştesc înainte să dea ochii cu mine, dar nu eram supărată pe Cole. Poate că ar fi trebuit să fiu, de vreme ce el era cel care mă pusese în situaţia asta, însă nu mă puteam convinge că aşa ar fi trebuit să simt. Braden m-a dus acasă şi am sunat la serviciu, explicându-le că aveam o urgenţă în familie — nu aveam cum să mă întorc la şcoală şi să predau când aveam ochii umflaţi de plâns, o vânătaie pe frunte, mă durea inima şi îmi pulsa capul.

Braden a rămas cu mine, facându-mi o ceaşcă de ceai cu un strop de whisky în el. S-a aşezat pe canapea alături de mine, oferindu-mi liniştea de care aveam nevoie şi mângâierea prezenţei sale. A plecat atunci când Joss şi Ellie au apărut la uşa mea şi mi-am dat seama că el fusese cel care convocase trupele.

La scurt timp după aceea a venit şi Liv, care a pus-o pe Jo pe difuzor. Ellie şi Joss lăsaseră copiii cu mama şi cu tata, iar Jo era gata să nască, aşa că se afla acasă cu Cam, însă, evident, voia să ia parte la discuţie.

Eram epuizată, însă, privind în jur la chipurile lor agitate, mi-am găsit energia pentru a le explica totul — trecutul şi prezentul. Ele fuseseră întotdeauna alături de mine, chiar şi atunci când aveau senzaţia că eu nu le voiam acolo, iar pentru asta meritau adevărul.

Când am terminat, Ellie s-a uitat la mine, având lacrimi în ochi.

— Ai dus povara asta de una singură? De ce, Hannah? N-aveai încredere în noi?

Am clătinat hotărâtă din cap.

— Nu ăsta a fost motivul. Vă rog să nu gândiţi aşa.

— Îl protejai.

Vocea lui Jo s-a auzit din telefonul lui Liv aflat pe măsuţa mea de cafea.

Cumva, a înţeles perfect.

— Da.

— Îl protejai? s-a încruntat Joss.

Am ridicat neajutorată din cap, neştiind cum să le explic. Cumva, Jo înţelesese instinctiv, dar să fiu nevoită să explic cuiva mă făcea să mă simt ca o fată pierdută, care nu ştia ce vrea.

— Nu ştiu de ce. Doar că... nu voiam ca voi să aveţi o părere proastă despre el.

— Îl iubeşti, a declarat Ellie simplu. De asta.

— Am iertat faptul că m-a părăsit după ce ne-am petrecut seara împreună, l-am iertat pentru că a plecat din ţară şi pentru că nu m-a căutat când s-a întors, şi am făcut toate astea fiindcă, da, îl iubeam. Şi ştiu că, dacă ar fi rămas, ar fi fost alături de mine în timpul avortului şi al depresiei. Ştiu asta, deoarece expresia chipului său atunci când i-am povestit ce se întâmplase mi-a spus totul.

— Atunci, de ce...

Liv şi-a muşcat buza, neterminându-şi întrebarea cu voce tare, dar ochii au spus restul în locul ei.

Am simţit acea durere cunoscută pulsând în piept.

— Atunci, de ce l-am părăsit?

Liv a încuviinţat.

Privindu-le chipurile mi-am dat seama că ele încercau să înţeleagă — şi într-o oarecare măsură înţelegeau — ce simţeam, însă în acele expresii exista şi compasiune pentru Marco.

— M-a durut să aflu că nu numai că nu m-a căutat când s-a întors, ci a şi lăsat o altă fată însărcinată şi că a fost lângă ea. Ştiu că nu are noimă să fiu supărată pe el pentru o situaţie de care n-a fost nici măcar conştient, dar... nu mă pot abţine să nu mă simt, totuşi, trădată. Mă tot gândesc că, dacă nu m-ar fi părăsit în seara aia... dacă nu m-ar fi părăsit, aş fi putut fi fata lângă care ar fi stat. Dar n-am fost. Nu se presupune că omul pe care îl iubeşti trebuie să stea alături de tine, să fie cu tine când treci prin cele mai rele lucruri care ţi s-au întâmplat vreodată?

Au schimbat priviri între ele toate trei, priviri care îmi spuneau că mă înţelegeau, deoarece ele aveau bărbaţi care le erau alături.

— Singura dată când ai avut nevoie de el n-a fost acolo.

Vocea lui Jo reverbera calmă în încăpere.

— Însă, Hannah... tu ştii prea bine că Marco este capabil să fie acel tip.

Tăceam, căci motivul pentru care mă aflam într-o asemenea stare de confuzie era că eu ştiam că Marco era capabil să fie acel tip. Încercase să fie acel tip în ultimele trei luni. Sesizând impasul în care mă aflam, Ellie s-a aplecat în faţă.

— Hannah, avem în comun nefericirea de a fi iubit pe cineva care şi-a luat răgazul necesar de a trece peste propriile probleme, pentru ca, în final, să fie cu noi.

A venit mai aproape de mine pe canapea şi m-a cuprins cu braţul pe după umeri. M-am cuibărit, lipindu-mă de ea, în timp ce a continuat să spună:

— Aşa că eu cred că te înţeleg şi ce vreau să-ţi spun vine din experienţă şi din dorinţa ca surioara mea să-şi găsească fericirea pe care o merită.

Am dat aprobator din cap, aşteptând.

— Tocmai ai spus cu gura ta, astfel încât, în adâncul sufletului meu, ştiu că eşti conştientă că n-a fost vina lui Marco că n-a fost lângă tine. Da, în mod cert n-ar fi trebuit să te lase singură în seara aia, dar nu ştii ce ar fi făcut dacă bunicul lui n-ar fi avut un atac de cord. Ar fi rămas în Scoţia, însă nu ai de unde să ştii cum ar fi mers lucrurile între voi. Ceea ce ştiu cu adevărat este că acea Hannah n-ar fi acceptat un nu drept răspuns, aşa că am o bănuială că ţi-ai fi văzut de drum. Dar nu aşa s-a întâmplat, şi oricât de prostesc o fi, Marco a avut un motiv să plece din Scoţia. Şi oricât de mult ţi-ar displăcea explicaţia lui legată de motivul pentru care nu te-a căutat la întoarcere, sincer, nu mă pot supăra pe un bărbat care a stat la distanţă deoarece credea că sora mea cea deşteaptă, frumoasă şi puternică era prea bună pentru el. În mod cert nu pot fi supărată pe el pentru că şi-a lăsat treburile baltă şi a găsit răgazul să-ţi dovedească faptul că voia să fie cu tine. Pare să fie un tată bun şi am fost martore la felul în care se purta cu tine... Te tratează de parcă ai fi cel mai preţios lucru de pe planetă. Pe Adam şi pe Braden i-a scos din sărite faptul că ai rupt-o cu el, căci, pentru ei, dacă ar fi să fii cu cineva, ei ar fi fericiţi să fie cineva ca Marco. Este un om de nădejde şi pare să fie foarte protector cu tine. Hannah, nouă tuturor ne-a plăcut asta la el.

— Els, am spus în şoaptă, aproape implorator.

Nu aveam nevoie să aud asta. Mă zăpăcea şi mai tare.

— Dar... a oftat Ellie. Uneori simţim ceea ce simţim. Nu contează că ceea ce ştim e logic, de regulă suntem conduşi de emoţii. Totuşi, nu cred că Marco nu este „alesu” fiindcă te-a părăsit şi nu te-a susţinut în tot ce s-a întâmplat.

A dat din cap în direcţia lui Liv şi Joss.

— Si mă îndoiesc că ele cred altfel.

Liv şi Joss au confirmat, oferindu-mi zâmbete pline de înţelegere, în timp ce dădeau din cap.

— Hannah, dacă tu nu crezi că el este alesul, atunci nu este. Dar întreabă-te... de ce ţi-ai minţit familia ca să-l protejezi? De ce ai fugit după Cole ca să-l împiedici să-l atace pe Marco? De ce ar conta dacă nu l-ai iubi?

Frământări. Frământări totale. Nu exista nicio scăpare din asta. Cu toate că întrebările lui Ellie deschiseseră nişte uşi pe care încercasem să le ţin ferecate încă de când mă despărţisem de Marco, mi-am îmbrăţişat sora cu putere, deoarece măcar nu mai purtam singură povara adevărului. În asta exista, pur şi simplu, o uşurare.

Fetele plecaseră, se întorseseră la copiii şi la soţii lor, dar ştiam că erau îngrijorate pentru mine. Am încercat să le liniştesc în timp ce mă îmbrăţişau la plecare, spunându-le că e în regulă, dar m-au privit în aşa fel încât să-mi arate că aveau dubii. Nu puteam să le învinovăţesc. La urma urmelor, tocmai le furnizasem dovada că nu le spuneam întotdeauna adevărul atunci când era vorba de ce se petrecea cu mine pe plan emoţional.

Tăcerea nu era bună. Am încercat să privesc la televizor, să citesc o carte, însă gândurile mele continuau să rătăcească şi nu-mi găseam liniştea. Mă simţeam de parcă mă pregăteam pentru o mare încercare — eram nervoasă şi inima îmi bătea într-un ritm accelerat, ca şi cum aş fi avut prea multă adrenalină.

Când a sunat telefonul, cu puţin înainte de ora nouă, m-am întrebat dacă trupul meu avea un al şaselea simţ.

Identitatea apelantului îmi spunea că era Marco.

Aş fi putut să ignor apelul, dar amândoi meritam ceva mai mult.

— Bună, i-am răspuns calmă, ghemuindu-mă pe canapea, cu telefonul strâns lipit de ureche.

— Bună.

Am închis ochii la sunetul vocii lui în urechea mea.

— Nu ştiu ce să spun.

— Eu ştiu şi nu ştiu, mi-a replicat. Aş fi venit la tine, dar nu ştiu dacă mi-ai fi răspuns sau nu la uşă.

— Nici eu nu ştiu, i-am zis sincer.

— Da.

A expirat şi mi s-a părut o respiraţie sacadată.

— Hannah, înţeleg, însă trebuie să te văd. Putem, te rog, să ne vedem? Trebuie să vorbim despre toate astea.

— Nu ştiu.

— Iubito, nu se poate să se fi terminat.

Vocea i-a devenit mai profundă, mai groasă.

— Avem nevoie de şansa de a pune ordine în toate astea.

I-am simţit afecţiunea, care m-a prins şi m-a tras dureros de inimă. Mi-a trebuit o clipă să mă adun şi să-i spun:

— Am nevoie de timp.

— După toate lucrurile prin care ai trecut, meriţi tot timpul de care ai nevoie, dar mă tem că, dacă îţi acord acest timp, tot ce ai de gând să faci este să-l foloseşti ca să prelungeşti despărţirea.

Văzând că tac în continuare, Marco a zis cu blândeţe:

— Îţi acord acest timp. Dar nu prea mult. Te-am pierdut de două ori până acum şi n-am de gând să te pierd iar.

Te-am pierdut de două ori până acum şi n-am de gând să te pierd iar.

Te-am pierdut de două ori până acum şi n-am de gând să te pierd iar.

Te-am pierdut...

Am clătinat din cap, încercând să mă scutur de ultimele cuvinte ale lui Marco din seara precedentă. Se repetau la nesfârşit.

Era mai uşor să-mi blochez memoria în timp ce predam, însă aveam ore doar o jumătate de zi, şi cu toate că de obicei îmi foloseam restul zilei corectând lucrări şi făcând planuri de lecţii, am sărit peste asta şi m-am dus spre apartamentul lui Cole.

El arăta ca naiba.

Când mi-a deschis, am tresărit văzându-i ochiul învineţit, tenul palid şi expresia de vinovăţie. Fără să spun un cuvânt, am păşit peste prag şi l-am îmbrăţişat, ţinându-l strâns.

— Nu eşti supărată? m-a întrebat Cole surprins, în timp ce mă strângea şi el în braţe.

L-am sărutat pe obraz şi m-am desprins uşor din îmbrăţişarea lui.

— Pentru că mă aperi? Nu. Pentru vânătaia de pe frunte... poate.

Am zâmbit, un zâmbet trist, dar fără doar şi poate un zâmbet, astfel încât el să ştie că glumeam.

— Nu sunt supărată. Ai acţionat impulsiv, dar ştiu ce suflet ai.

Cole a respirat uşurat.

— Trebuie să spun că asta e o adevărată uşurare. Mă aşteptam să fii scoasa din sărite pentru că m-a luat gura pe dinainte cu Marco.

— N-a fost amuzant, am recunoscut. Dar probabil că era timpul. De fapt, mă simt mult mai bine, acum, că toată lumea ştie adevărul.

— În cazul ăsta, am făcut un lucru bun?

— O, n-aş merge chiar atât de departe. Cu siguranţă, măcar o cafea îmi datorezi.

Mi-a aruncat un zâmbet strâmb şi a pornit spre bucătărie. L-am urmat, ridicând dintr-o sprânceană la vederea foii de hârtie pe care o prinsese pe peretele din hol. Pe ea scria ROŞIILE NU SUNT FRUCTE.

— Credeam că roşiile sunt fructe.

— Poftim?

Cole s-a uitat spre mine, m-a văzut arătând spre posterul artizanal şi a clătinat disperat din cap.

— Nici măcar să nu mă întrebi. Bigsie este pe propria lui planetă de bebeluşi.

— Nu pricep de ce are asemenea sentimente puternice faţă de roşii, încât

să tipărească un afiş despre asta.

— Şi să-l pună pe peretele nostru. Uite aşa se duce un procent din banii noştri.

— Cole, trebuie să-ţi iei un nou coleg de cameră sau un alt apartament.

— Chiria e mică. A ridicat din umeri. Artist muritor de foame/student sărac si tot restul.

Corect. Unii dintre noi nu aveau un frate şi o soră înstăriţi care să le cumpere un apartament. Am simţit un junghi de vinovăţie pentru că eu nu eram nevoită să mă zbat ca atât de mulţi tineri de vârsta mea.

Cole a mijit ochii spre mine în timp ce scotea două căni din dulapul de bucătărie murdar din bucătăria lui murdară.

— Ce e cu expresia asta de vinovăţie?

— Nu-i nimic cu ea. Acum sunt cam zăpăcită.

Trăsăturile lui s-au îmblânzit înţelegător.

— Dacă ai nevoie să...

Nu ştiam ce avea Cole de gând să spună şi nici n-aveam să aflu, deoarece, chiar în acel moment, am primit amândoi un mesaj de la Liv.

Jo a intrat în travaliu!

Amândoi am ridicat privirile din telefoane, cu ochii măriţi, şi mi-am dat seama că el primise acelaşi mesaj, deoarece a şoptit:

— La naiba!

A acţionat în mare grabă. În mai puţin de un minut se încălţase cu bocancii, îşi trăsese pe el paltonul, îşi înşfăcase cheile, mă apucase de mână şi mă scosese din apartament. Am urcat în cazanul lui de Fiat ruginit, care era mai bătrân decât Beth, şi am pornit hurducându-ne spre spital.

Nouă ore mai târziu, Jo a născut-o pe Annabelle Walker MacCabe, o superbă fetiţă de trei kilograme şi jumătate. Tot timpul în care am stat în sala de aşteptare cu familia mea, m-am gândit la Jo, la Cam şi la noua lor familie. Când am cunoscut-o pe Annabelle, sau Belle, aşa cum deja o strigam, numai la ea mă gândeam. Am sărutat-o de noapte bună pe Jo care era epuizată, mi-am îmbrăţişat familia şi m-am întors acasă la mine să mă odihnesc puţin, cu mintea tot la ei.

Într-un cotlon al minţii mele exista o şoaptă, o şoaptă prea puternică pentru a fi ignorată, care îşi dorea ca Marco să fi fost acolo pentru a se bucura de moment, pentru a fi parte din familie. Lipsise când Ellie îl născuse pe Bray şi acum, când Jo o născuse pe Belle.

Exista o parte din mine care nu credea că asta era o senzaţie corectă.

Acea parte mă speria de moarte.

Capitolul 22

La mai puţin de o săptămână după aceea, mă îndreptam spre apartamentul meu. Era sâmbătă, zăpada căzută în ultimele zile se topise sub ploaie şi apoi îngheţase iar din pricina temperaturilor care scăzuseră. Am ocolit o bucată mare de gheaţă de pe palierul meu şi am început să cobor.

Eram bucuroasă la gândul că aveam să-mi petrec ziua cu Jo, Ellie, Belle şi Bary şi o geantă plină de bunătăţi, atât pentru bebeluşi, cât şi pentru mame.

— Hannah Nichols?

Am ridicat privirea auzindu-mi numele şi m-am oprit pe ultima treaptă a scării de la intrare pentru a privi bruneta drăguţă care stătea la câţiva metri de mine, pe trotuar.

Am studiat-o din cap până în picioare, întrebându-mă de ce mi se părea aşa de cunoscută.

— Da?

Tânăra femeie a făcut câţiva paşi înapoi, părând agitată, şi atunci mi-am amintit unde o mai văzusem: în fotografia cu Marco şi cu fiul lui de la Piaţa Germană. Bruneta frumuşică de lângă el. Leah. Mama fiului său.

Inima mi-a luat-o brusc la galop.

— Eu sunt Leah McKinley. Mama lui Dylan.

Privind-o precaută, i-am răspuns:

— Ştiu cine eşti.

M-a privit lung.

— Eşti exact aşa cum te-a descris.

Drept răspuns, m-am încruntat.

— Ce cauţi aici?

S-a crispat.

— Mă aflu aici pentru că ţin la Marco. Şi, acum, Marco e o epavă.

N-am putut ignora vinovăţia şi durerea pe care mi le pricinuise vestea. De când vorbisem cu el la telefon ultima dată, Marco îmi acordase timp. Dar fusese cinstit atunci când spusese că avea să-mi acorde timp, însă nu prea mult. Când au trecut cinci zile şi nu l-am contactat, m-a sunat. Fiindcă îi spusesem deja că aveam nevoie de spaţiu, nu i-am răspuns.

Nu i-am răspuns nici când m-a sunat încă de trei ori după aceea.

N-am putut să-i răspund, căci teama mă făcuse să mă răzgândesc în privinţa noastră şi nu ştiam cum să-i spun.

— Uite, el n-a intrat în amănunte, dar mi-a explicat că, în urmă cu câţiva ani, ţi s-a întâmplat ceva atunci când te-a părăsit şi acum se învinovăţeşte pentru asta.

Şi-a încrucişat braţele la piept, părând enervată.

— Îl cunosc pe Marco din şcoală. Nu prea bine. Dar îl cunosc. Ştiu că era tăcut şi părea puţin supărat pe lume. L-am urmărit cum s-a schimbat când a devenit tată. A devenit, nu ştiu cum, sigur pe sine. Şi fericit. Totuşi, nu l-am văzut niciodată mai fericit ca atunci când se întâlnea cu tine.

A mijit ochii, ferindu-i de lumina soarelui de iarnă.

— Mi-a spus totul despre tine, să ştii. Înainte. Când eram însărcinată cu Dylan, am devenit buni prieteni şi îmi vorbea despre tine. Chiar eram puţin geloasă pe felul în care te vedea — de parcă ai fi fost cu mult mai bună decât oricare altă fată de pe planetă. I-am spus de nenumărate ori că era destul de bun pentru oricine, că ar fi trebuit să încerce să ia din nou legătura cu tine, dar se încăpăţâna. Asta mă enerva cumplit — faptul că el credea că nu era destul de bun. Acum sunt şi mai scoasă din sărite, fiindcă tu nu-l ierţi şi nici nu-l bagi în seamă, iar asta îl face să creadă că el de vină pentru orice rahat ţi se întâmplă ţie. A început iar să creadă că nu este destul de bun. Îl cunosc. Ştiu că n-ar face nimănui vreun rău în mod deliberat, aşa că ştiu că orice ţi s-a întâmplat nu e din vina lui. Ar fi frumos dacă i-ai spune şi tu asta.

Simţindu-mă încolţită, plină de remuşcări şi nervoasă pentru că fusesem făcută să mă simt vinovată de o persoană pe care nu o cunoşteam, i-am aruncat o privire care sa-i spună ca refuzam să mă las intimidată.

— Sunt convinsă că nu e treaba ta.

Chipul i-a devenit dur.

— Marco nu este doar tatăl copilului meu, ci şi prietenul meu. E un tip foarte de treabă şi nu-mi place ca cineva să-l rănească.

— Ştie că eşti aici în clipa asta?

— Nu, a răspuns ea pufnind. Şi probabil că se va enerva când îi voi spune că am venit să te văd. Însă, dacă asta reprezintă un şut în fundul tău ca să faci lucrurile cum se cuvine, atunci n-am nimic împotrivă.

— Habar n-ai despre ce vorbeşti.

— Poate că nu. Dar amândouă ştim că Marco este o persoană cumsecade. Nu merită să simtă aşa cum simte.

A ridicat din umeri, mi-a aruncat o privire iscoditoare şi mi-a spus:

— Gândeşte-te la asta.

Vizita mea la Bary, Belle şi mămicile lor a fost cumva otrăvită de decizia lui Leah de a încerca să-mi forţeze mâna în problema cu Marco.

Mi-am petrecut cea mai mare parte din zi făcându-mi griji în privinţa lui, până ce am ajuns la concluzia că trebuia să încetez să mai fiu atât de laşă şi să-l sun.

Din partea lui, nu juca niciun joc. A răspuns imediat.

— Ştii cum să ţii un tip în suspans, mi-a răspuns el liniştit.

— Te-am sunat să-ţi spun că vreau să încetezi să te mai învinovăţeşti. Eu nu te învinovăţesc pentru ceea ce mi s-a întâmplat.

— Uşor de zis, greu de făcut, Hannah. Există un motiv pentru care ai rupt-o cu mine atunci când ai aflat despre Dylan. Ai spus chiar tu că cel puţin o parte din tine mă găseşte vinovat pentru că te-am lăsat să te descurci singură cu tot rahatul ăla.

— Sincer, am spus în şoaptă, aşa am făcut. Ştiam că, totuşi, nu era corect şi m-am gândit la asta. Ştiu că ceea ce mi s-a întâmplat n-a fost din vina ta. Amândoi am fost de vină pentru că am fost iresponsabili şi pentru că nu ne-am protejat, asta e tot.

— Ba nu. A fost vina mea. Eu eram cel experimentat. Dar erai şi în acel moment eram prea pierdut în tine pentru a mai gândi limpede.

— Aşa a fost şi cu Leah? l-am întrebat pe un ton înţepat.

— Hannah, cu ea n-a fost aşa. Eram amândoi beţi morţi. Este un miracol că am reuşit să ne dezbrăcăm şi să facem sex, dacă...

— În regulă, nu vreau să mai aud, l-am întrerupt.

A tăcut un timp şi apoi:

— E vorba despre Leah, nu-i aşa?

— Nu, i-am răspuns, apoi am oftat. Nu ştiu.

— Hannah, ţin la Leah. Este prietena mea şi e mama puştiului meu. Dar te iubesc pe

— Ar trebui să fie aşa de dificil, totuşi, Marco? l-am întrebat. Ar trebui să doară aşa de tare?

— Nu ştiu. Nu ştiu care sunt regulile. Tot ce ştiu este că asta înseamnă ceva al naibii de important, dacă simţi în felul ăsta pentru cineva. Aş face orice pentru fiul meu, Hannah. Aş face orice să-l protejez. Să mă asigur că ştie că este iubit. Că face ca universul meu să se învârtă. Şi simt la fel şi pentru tine. Vreau să te protejez, vreau să ştii că, pentru mine, nu mai există cineva ca tine. Că faci ca universul meu să se învârtă.

De fapt, începuse să mă doară inima.

— Hannah?

— Dacă ar fi după cum simt când suntem doar noi doi şi lumea e liniştită şi

totul pare atât de îndepărtat, i-am spus blând, am fi împreună. Aş da totul uitării şi am merge mai departe. Dar viaţa nu este aşa. Restul lumii nu se îndepărtează niciodată. Greşelile noastre sunt acolo şi nu ne putem ascunde de ele. Nu vreau să te păcălesc şi nu este intenţia mea să te rănesc — vocea mi s-a frânt —, dar pur şi simplu nu cred că asta este ceea ce-mi mai doresc.

— Nu mă iubeşti?

Vocea lui era răguşită, în felul în care suna ori de câte ori simţea ceva profund.

Detestam că îl răneam.

— Marco, te iubesc de când aveam paisprezece ani. Şi sufăr de opt ani. Doar că nu sunt sigură că ăsta este genul potrivit de iubire.

— Nu ştiam că există un gen potrivit sau unul nepotrivit, a spus într-o şoaptă răguşită.

— Poate că nu. Dar poate că am nevoie de un impuls către un gen

— Sau poate că tu ai nevoie doar să-mi dai o şansă, acum, că rahatul ăsta nu mai e secret, a argumentat el. Hannah, când eram mici, eram varză. Nu ne-am dat nicio şansă. Dar acele două luni pe care le-am avut înainte de Crăciun au fost cele mai minunate săptămâni din viaţa mea şi ar fi fost perfecte dacă am fi fost sinceri în legătură cu toate astea. Acum, că ştim tot, putem să o luăm de la capăt. Poate fi grozav. Poate fi

Voiam să cred asta, însă eram prea speriată. Nici măcar n-aveam de gând să mă mint în legătură cu asta. Eram îngrozită.

Marco putea să mă rănească aşa cum n-ar mai fi putut altcineva, pentru că îl iubeam cu toată fiinţa mea. Aş fi permis ca greşelile lui, greşelile noastre, să mă încovoaie. Totuşi, nu puteam să las ca să mă frângă pe mine.

Ştergându-mi lacrimile de pe faţă cu mâini tremurânde, m-am pregătit să iau, în cele din urmă, o decizie.

— Hannah?

— Marco...

Vocea mi-a ieşit ca o şoaptă şi a trebuit să-mi dreg glasul pentru a căpăta din nou volum.

— Din cauza ta nu am mai dat nimănui nicio şansă. Dacă vrei adevărul întreg şi absolut, află că n-a mai existat nimeni după tine. Te-am minţit atunci când m-ai întrebat când am făcut sex ultima oară. Am fost cu un singur bărbat şi ăla eşti tu.

— Hannah...

— E timpul să-mi acord şansa să mă îndrăgostesc de altcineva.

— Nu vorbeşti serios.

— Ba da. Nu suntem buni unul pentru celălalt. Trebuie să mergi mai departe.

— Ba nu, a mârâit în telefon, într-un răspuns surprinzător şi totuşi nu chiar atât de surprinzător. Eşti a mea. Sunt al tău. Să nu îndrăzneşti să fugi de asta.

— Nu fug.

Alte minciuni.

— Am nevoie de un nou început.

— Hannah, te iubesc!

— Te rog, nu... nu face să fie mai greu decât este deja.

— Nu. Nu-mi servi clişee de tot rahatul. Trebuie să te văd. Nu putem face asta la telefon. Putem să vorbim şi să rezolvăm lucrurile.

Îngrozită la acest gând, deoarece ştiam că numai să-l văd şi avea să mi se clatine hotărârea, m-am repezit să-l refuz.

— Nu vreau să te văd. Marco, merg mai departe şi vreau ca şi tu să procedezi la fel pentru mine. Fă asta pentru mine.

Auzeam că respira precipitat.

— Nu pot. Poate să fie cel mai egoist lucru pe care am să-l fac vreodată, dar nu pot să renunţ la tine. Nu vreau. Dacă aş crede că este ceea vrei cu adevărat, ce-ţi trebuie cu adevărat, aş face-o. Însă nu este. Eşti speriată. Ştiu că eşti speriată. Voi face tot ce pot să-ţi înlătur teama asta.

— Încetează să fii un idiot încăpăţânat! m-am răstit, simţindu-mă disperată.

— Râde ciob de oală spartă, mi-a răspuns cu o voce din care se citea determinarea. Vom vedea care dintre noi poate fi cel mai încăpăţânat, Hannah, căci, iubito, eu n-am să renunţ niciodată la noi. Dacă e nevoie de o săptămână, o lună, un an, oricât, viitorul înseamnă voi petrece restul vieţii trezindu-mă dimineaţa cu tine alături şi voi trece prin fiecare zi ştiind că, atunci când cerul se întunecă, îmi voi petrece noaptea în tine.

Cuvintele lui senzuale, minunate, m-au afectat teribil.

— Ce ticălos eşti, am vorbit în şoaptă.

Marco a râs scurt, aspru.

— Înţeleg că deja câştig.

Capitolul 23

— Aşadar, Beth e cu tati în oraş? a întrebat-o Liv pe Joss, tonul ei sugerând cât de drăguţ i se părea.

Joss a zâmbit, lăsându-şi ceaşca de cafea pe masă.

— După bucuria de la grădina zoologică de anul trecut şi obsesia ei actuală cu tot ce ţine de lumea animală, Braden a decis să o ducă la Safari Park din Stirling, însă a descoperit că e închis pe timpul iernii, aşa că o duce la Deep Sea World. Vrea să petreacă ceva timp cu fiică-sa.

Am surâs.

— Are standarde înalte.

Joss a făcut o mutră.

— Da. Asta face să fie greu să mă supăr pe el.

Liv, Joss şi cu mine ne aflam la un centru de activităţi în Morningside, care avea o cafenea la locul de joacă. Pentru că se afla în aceeaşi clădire cu creşa, existau câţiva angajaţi care supravegheau copiii în timp ce părinţii puteau să ia masa şi să stea de vorbă, având în acelaşi timp posibilitatea să arunce un ochi spre copiii lor. De la masa noastră îi puteam vedea pe Lily şi pe Luke în zona de joacă, supravegheaţi de doi asistenţi de la creşă. January era în cărucior lângă Liv, de data asta dormind liniştită.

Trecuse o săptămână de la discuţia mea cu Marco. Mă aruncasem în muncă şi făcusem ceea ce îmi putea distrage atenţia de la rămăşiţele vieţii mele amoroase. La început, asta n-a fost uşor, deoarece probabil că Marco o pusese pe Nish la curent, iar ea a venit în sala personalului să-mi ceară scuze. De atunci mă urmărea cu grijă, ca şi cum aş fi fost făcută din sticlă, şi mă întreba în fiecare zi pe un ton amabil şi, în mod neintenţionat, enervant, dacă e totul în regulă.

De asemenea, a trebuit s-o pun la curent cu pe Michaela. Suzanne îi spusese versiunea ei şi, evident, acea relatare avea unele inexactităţi. Sărmana Michaela se găsea acum în ciudata postură de a fi prietenă cu două persoane care nu voiau să mai aibă de-a face una cu cealaltă. Am asigurat-o pe Michaela că n-aveam să-i îngreunez situaţia. N-am putut să o asigur că şi Suzanne avea să procedeze la fel.

Toate astea făceau să fie dificil să-mi scot frânturile din minte. Şi mai naşpa era apartamentul meu şi nenorocitele alea de rafturi pentru cărţi. Asta însemna să mă agăţ de orice şansă de a ieşi din casă. Stătusem cu copiii lui Liv şi Nate cu o seară înainte şi acum mă trezisem că ieşeam cu Joss, Liv şi copilaşii lor, pentru a evita să stau acasă la mine. Nu că ar fi fost o privaţiune să ies cu ele.

M-am uitat la Lily care privea în direcţia noastră. Mi-a făcut cu mâna când m-a surprins privind-o.

— Mă întorc imediat.

Am sărit din scaunul meu şi i-am zâmbit lui Lily într-un fel care ştiam ca o făcea să râdă.

— Lily Billy! am strigat-o în timp ce mă apropiam.

M-am jucat cu ea şi cu Luke, lăsându-i să se caţăre peste mine înainte să mă prefac că-i prind. Probabil că-i făceam să fie hiperactivi, iar Joss şi Liv aveau să se supere mai târziu pentru asta, dar mă simţeam bine să râd cu copiii.

— O, Dumnezeule, am gâfâit, încercând să-mi trag sufletul stând culcată pe podea, cu Lily care încerca să mă gâdile şi cu Luke, care avea membrele desfăcute peste pieptul meu într-un efort de a-şi folosi greutatea pentru a mă ţine acolo. Chicoteau ca nebunii.

— Luke Carmichael, nu mă pot mişca. Eşti prea puternic!

A chicotit şi mai tare.

— Nanna, am de gând să te ţin acolo.

— Pe vecie? am icnit eu.

— Îhî.

— Cred că s-ar putea să fie Hannah Nichols îngropată sub copiii ăia, dar nu sunt sigur, am auzit o voce amuzată de undeva de deasupra mea.

M-am încordat la auzul vocii şi ştiam că puştii au simţit subita schimbare în comportament, căci au încetat să mai chicotească, întorcând capul, l-am căutat din priviri.

Un Marco întors cu susul în jos mi-a apărut în raza vizuală.

Rahat.

Respiră, Hannah.

— Ăăă, salut, am reuşit să îngaim.

— Ai nevoie de-o mână de-ajutor?

— Luke, vino! am auzit-o pe Joss strigând, după care şi-a făcut apariţia, aplecându-se să-l ia pe Luke de pe pieptul meu.

M-am ridicat în capul oaselor şi ea mi-a aruncat o privire iscoditoare în timp ce o lua pe Lily de mână. Mă întreba dacă era în regulă să fiu singură cu Marco.

Ăăă... sincer, nu ştiam.

Dar am dat afirmativ din cap în timp ce mă ridicam în picioare. Am privit-o ducându-se cu Luke şi cu Lily spre masa la care se aflau Liv şi January.

Mi-am mutat privirea asupra lui Marco, care stătea în picioare la marginea zonei de joacă. Agăţat de braţul lui era cel mai frumos băieţel pe care îl văzusem vreodată. M-a durut în piept să-l privesc.

Dylan.

Avea coloritul lui Marco, inclusiv izbitorii ochi verzi-albăstrui şi buclele negre şi drăguţe. Era înalt pentru cei trei ani ai săi, ceea ce putea să însemne că într-o zi avea să fie la fel de înalt ca tatăl lui, şi avea acea expresie serioasă, curioasă, care semăna atât de bine cu una dintre expresiile lui Marco, încât durerea din piept mi s-a intensificat.

Simţind lucruri pe care nu mă aşteptasem să le simt, m-am uitat de la Dylan la Marco şi am bălmăjit:

— E frumos.

Mâna lui Marco s-a încordat pe mânuţa lui Dylan şi s-a uitat în jos la fiul lui cu o privire mândră.

— Da.

Uite aşa, mi-am amintit de stânjeneala de a fi în preajma lui şi mi-am mascat tulburarea cu o căutătură piezişă.

— Există sute de creşe în Edinburgh. Chiar asta? Pe bune?

Zâmbetul lui Marco era uşor răutăcios.

— Se pare că şi universul vrea să câştig.

I-aş fi răspuns cu ceva obraznic sau tăios, numai că Dylan era de faţă. Ca să nu mai spun că Marco nu-şi putea ascunde tristeţea din ochi în spatele acelui zâmbet ironic al său.

Nedorind să am de-a face cu felul în care această situaţie mă făcea să mă simt, m-am uitat iar la Dylan. El continua să privească între mine şi tatăl său, clar întrebându-se cine eram.

— Dylan, i-a atras din nou Marco atenţia, ea e Hannah. Hannah, el e Dylan.

I-am zâmbit variantei în miniatură a lui Marco.

— Bună, Dylan!

El s-a foit puţin, mutându-se mai aproape de piciorul tatălui său.

— Bună, mi-a răspuns liniştit şi a strâns la piept o jucărie.

La o privire mai atentă, mi-am dat seama că jucăria era o miniatură a lui Sulley din , filmul produs de Pixar.

Jur că aproape m-am topit toată pe podea.

— Sulley este unul dintre preferaţii mei, am spus, arătând spre jucărie.
Dylan a făcut ochii mari.

— Îţi place şi Lightning McQueen? am întrebat, referindu-mă la eroul din alt film produs de cei de la Pixar.
Dylan a dat afirmativ din cap.

— Îi plac filmele Pixar.
Marco a schiţat un zâmbet.

— Voi doi v-aţi înţelege de minune.
Ştiu că zâmbetul meu era puţin trist atunci când i-am replicat:

— Puştiul e fantastic. Cred că, pentru tine, Marco, totul a ieşit aşa cum trebuia.
În trăsături i se citea determinarea.

— Nu totul. Evident.
Nu prea aveam ce să-i răspund la asta, dar nici n-a trebuit. Am remarcat o brunetă atrăgătoare care se apropiase. S-a oprit lângă Marco, atingându-i braţul pentru a-i atrage atenţia.

— Încă nu pleci, nu-i aşa, Marco?
Preţ de o clipă, Marco a privit-o lung şi îl cunoşteam prea bine ca să-mi dau seama că era distras de conversaţia nerostită dintre noi, aşa că i-a trebuit ceva timp să proceseze întrebarea.

— Ăăă... tocmai îl luam pe Dylan pentru weekendul nostru împreună. Astăzi avem alte planuri.
Femeia şi-a mutat privirea asupra mea şi am văzut nefericita întrebare din ochii ei.

— Marco este unul dintre taţii singuri pe care îi vedem la creşă. După cum îţi poţi imagina, este foarte popular.
Întrebarea a devenit brusc un avertisment de a-mi lua tălpăşiţa, in timp ce îmi spunea:

— Nu te-am mai văzut pe-aici. Care ştrengar mic este al tău?
Falsitatea ei, tonul ei dulceag, mă făceau să vreau să vomit.

— A, n-am copii. Am venit aici să văd dacă vreunul dintre taţii singuri sunt în căutarea unei „partenere de joacă”.
I-am făcut cu ochiul lui Marco, exagerând puţin.

— Marco este un bun partener de joacă. Unul dintre cei mai buni.
Părea stupefiată în timp ce Marco s-a descurcat foarte prost în încercarea de a-şi reprima hohotul de râs.

— Eu... aaa...
S-a uitat la el şi apoi iar la mine, încruntându-se consternată.

— Eu, ei bine, eu voi... ăăă... atunci, ne vedem data viitoare, Marco.
A dispărut, traversând grăbită încăperea spre o fetiţă.

Marco râdea.

— Partener de joacă?
Cu ochii la brunetă, i-am replicat:

— E clar că vrea să se joace cu tine.
M-am uitat la el, privirea mea devenind suspicioasă. Simţeam căldura urâtă a geloziei ca o arsură la stomac.

— Poate ca deja v-aţi jucat.
— Leah şi Graham s-au mutat în Morningside în urmă cu două luni, iar pe atunci tu şi cu mine eram vechi parteneri de joacă. De când ne-am oprit, pentru mine n-au mai existat alte partenere de joacă.
Am ridicat o sprânceană, în timp ce el continua inconştient să-l strângă de mână pe Dylan pentru a-l linişti, având în vedere că băiatul devenea din ce în ce mai neliniştit.

— Dar e bine de ştiut că eşti geloasă.
Rânjetul lui era aprins şi atotştiutor.

— Trebuie să mă întorc la fete.
Mi-am mutat privirea asupra lui Dylan:

— Dylan, mi-a făcut plăcere să te cunosc! Pa!
I-am făcut cu mâna.

— Pa! mi-a răspuns el, cu expresia lui de băieţel serios.
Simţindu-mă iar copleşită de emoţii, i-am spus lui Marco, şoptind:

— Are ochii tăi. Are totul de la tine.
Lui Marco i s-au contractat muşchii maxilarului şi mi-am dat seama că încerca să se abţină să nu spună ceva. Pentru a-l ajuta, i-am făcut din mână şi m-am dus spre Liv şi Joss.

Când m-am aşezat, cu spatele la Marco şi fiul său, fetele erau tăcute.

— A plecat? am întrebat, privind stăruitor înainte.
Liv s-a uitat peste umărul meu.

— Da. Tocmai a plecat cu băieţelul lui frumos. Serios? Ăştia doi împreună? Uau!
— Eşti nebună. Ştii asta, nu? a intervenit Joss nonşalantă, înainte să ia o

gură de cafea.

— De ce?

— Pentru că renunţi la un bărbat care se uită la tine aşa cum o face Marco. Credeam că numai Braden poate avea atâta posesivitate în privire, însă Marco îl întrece cu mult.

Inima mi-a stat în loc, pricinuindu-mi o mişcare spasmodică în gâtlej.

— Poftim?

Liv a încuviinţat, fiind de acord cu cele spuse.

— Hannah, privirea de pe chipul lui atunci când vorbeai cu Dylan... O, Dumnezeule, nu-şi putea lua ochii de la tine.

— Era sexy, a adăugat Joss. Posesiv.

— Şi tandru. Dulce. Cam adorabil.

Liv a oftat.

Joss a zâmbit atotcunoscătoare.

— Cea. Mai. Tare. Privire. Din. Toate. Timpurile.

Cu inima zbătându-mi-se acum în piept, le-am aruncat amândurora căutături piezişe şi am rostit foarte hotărâtă:

— Toate discuţiile astea despre expresii sexy nu mă vor face să renunţ. Între mine şi Marco totul s-a terminat.

Acum, dacă şi restul din mine ar fi putut să se împace cu ideea, viaţa ar fi fost minunată.

Nu ştiam la ce să mă aştept de la Marco în încercările lui de a mă recâştiga. Bănuiesc că mă aşteptam cam la acelaşi tratament ca înainte — apariţii neaşteptate în toate locurile în care îmi petreceam timpul liber.

O seducţie lentă.

Totuşi, m-a dat gata cu următoarea mişcare. Atât de tare, încât m-a luat complet prin surprindere.

Am înţeles din comentariul unuia dintre băieţii din anul al doilea la eseul despre că nu se bucura de planul nostru actual de lecţii. Cred că ceea ce m-a surprins a fost comentariul „Puck este un labagiu”.

Am subliniat comentariul cu un creion roşu şi am scris pe margine, alături de acesta: „Dă exemple pentru a explica de ce ai ajuns la această concluzie.” Urma să discutăm între patru ochi nepotrivita utilizare a vulgarităţii pe care o folosea în exprimare. Făceam asta săptămânal, aşa că n-ar fi fost nimic nou.

Simţind o durere în partea superioară a şirei spinării de la statul pe podea în timp ce corectam lucrările în ultimele două ore, mi-am tras umerii spre spate

şi am oftat satisfăcută la pârâitura slabă a oaselor mele. Făcând o grimasă, m-am uitat la ceas. Era aproape nouă. Ar fi fost bine să mă ridic înainte să adorm pe mine, dar mai aveam numai câteva lucrări de corectat.

În apartament era linişte, astfel încât, atunci când s-a auzit soneria, mi-a sărit inima din piept. Nu la uşa de la intrarea în clădire, ci la uşa apartamentului meu.

Întrebându-mă cine putea fi la această oră, am ieşit precaută pe hol m-am dus în vârful picioarelor spre uşă. Speriată, mi-am lipit ochiul de vizor. Părând foarte departe în micul cerc de sticlă era Marco.

— Ce naiba? am şoptit.
A ciocănit.

— Hannah?
Mă simţeam confuză şi prudentă, dar în acelaşi timp uşurată că de cealaltă parte a uşii era Marco şi că eram în siguranţă.

Deschizând uşa, am dat să-l întreb cum intrase în clădire, dar întrebarea a fost înghiţită când şi-a lipit buzele peste ale mele, m-a prins cu un braţ pe după talie şi m-a împins înăuntru. M-am agăţat de el surprinsă şi am auzit uşa trântindu-se în urma lui.

Apoi, uite aşa, gustul, mirosul şi senzaţia lui m-au copleşit şi m-am trezit că îl sărutam şi eu.

M-a ridicat în braţe, desprinzându-mă de la sol, numai pentru a mă aşeza în fund pe bufetul din hol. S-a împins între picioarele mele şi, instinctiv, mi le-am înfăşurat în jurul şoldurilor sale. Sărutul lui presupunea un efort mai mare, intens şi ameţitor, şi toate gândurile raţionale mi-au pierit în timp ce îl sărutam cu aceeaşi fervoare. Tot ceea ce trupul meu ştia era că îi lipsise asta.

Tot ceea ce sufletul meu ştia era că după asta.

Marco şi-a întrerupt sărutul, trăgându-se înapoi doar pentru a mă apuca de marginea tricoului de baseball şi a mi-l trage în sus. Am ridicat braţele, ajutându-l să mi-l scoată. Şi maioul a zburat câteva secunde mai târziu, înainte ca degetele sale agile să-mi desfacă repede sutienul.

În pofida fierbinţelii dintre noi, tremuram, iar sfârcurile mi s-au întărit, ceea ce a stârnit un geamăt în gâtlejul lui Marco. Mi-a prins sânii în căuşul palmelor, iar eu mi-am arcuit spatele cu un oftat în timp ce el mi-i frământa, atingerile lui aruncând săgeţi de căldură lichidă până în abdomenul meu, şi jos, între picioarele mele.

Senzaţia s-a amplificat atunci când m-a tras uşor de păr, arcuindu-mi gâtul şi mai tare pe spate şi ridicându-mi sânii mai aproape de gura lui. Şi-a aplecat capul cu privirea lacomă fixată asupra ochilor mei pe jumătate închişi. Am avut iar un frison, de data asta în anticipare, şi un zâmbet superior de satisfacţie i-a

ridicat colţurile buzelor, înainte să-şi plece privirea şi să-şi închidă gura fierbinte în jurul sfârcului meu stâng.

Am scâncit la plăcerea lichidă care făcea valuri în partea inferioară a abdomenului meu şi m-am prins de ceafa lui cu o mână, în timp ce cu cealaltă îl mângâiam pe spate. A supt cu putere, stârnind o senzaţie ascuţită de plăcere-durere, şi apoi mi-a lins sfârcul umflat, înainte de a trece la celălalt.

Vrând să-i simt muşchii tari şi pielea netedă sub palme, am început să trag de tricoul cu mâneci lungi cu care era îmbrăcat.

El a înţeles aluzia şi s-a smucit înapoi, nerăbdător să şi-l scoată. De-abia îl lăsase să cadă pe podea când m-am agăţat de el, trăgându-l spre mine, cu sărutările noastre dure, grăbite şi fierbinţi. Cu o mână îi mângâiam spatele puternic, cu cealaltă pieptul sculptat, înainte de a coborî pe abdomenul lui tare. Simţind cum abdomenul i se unduia sub atingerea mea, excitarea a început să pulseze între picioarele mele.

Telepat cum era, şi-a desprins buzele de pe mine pentru a mă întreba în şoaptă, răguşit:

— Te-ai umezit pentru mine?

L-am privit drept în ochii pătrunşi de dorinţă carnală, asemănătoare cu propria mea dorinţă, şi i-am declarat în şoaptă:

— Sunt la o atingere distanţă de orgasm.

I s-au luminat ochii.

— Ai să juisezi cu ajutorul gurii mele, mi-a promis.

Abdomenul mi s-a contractat în profunzime şi mi-am dat seama că eram mai mult decât umedă. Eram leoarcă. Mereu eram excitată de Marco, mereu îl voiam, dar nu-mi aminteam să mai fi fost vreodată aşa de fiebinte şi de disperată să-l am. În timp ce îmi aplica sărutări fierbinţi pe bărbie, pe gât, mişcându-şi limba pe pielea mea în timp ce făcea asta, mi-am trecut degetele mari peste sfârcurile lui, l-am zgâriat uşor cu unghiile peste abdomen şi am gâfâit excitată atunci când a început să-mi descheie jeanşii. M-am oprit din atingeri pentru a mă sprijini pe moment cu palmele pe bufet, astfel încât să pot să-mi ridic fundul şi să-i permit să-mi scoată jeanşii.

A urmat iute şi lenjeria intimă şi, complet dezinhibată, am savurat felul în care mi-a desfăcut picioarele pentru a mă privi lung.

În trăsăturile lui încordate exista ceva primitiv, care se adresa dorinţei primitive din mine, oricare ar fi fost aceea. Inima îmi bătea atât de tare, încât gâfâiam în aşteptare, sânii mei ridicându-se şi coborând în timp ce încercam să-mi trag sufletul.

— Mi-ai promis gura ta, i-am spus încetişor, pe un ton care aproape că nici nu semăna cu al meu.

Vocea mea l-a scos din examinarea intensă a corpului meu şi, brusc, a început să mă sărute din nou. M-a apucat de dosul genunchilor şi mi-a înfăşurat picioarele în jurul taliei, astfel încât erecţia lui acoperită de jeanşi s-a împins între labiile mele, atingându-mi clitorisul într-un fel care m-a făcut să am spasme delicioase. L-am cuprins în braţe, iar sânii mei sensibili s-au strivit de pieptul lui. A continuat să mă sărute, iar disperarea noastră se acumula în acel sărut, în felul în care îmi mângâia spatele gol şi în felul în care şoldurile noastre se unduiau împreună.

Apăsarea erecţiei lui mi-a sporit excitarea şi am încercat să apăs mai tare, înfigându-mi degetele în spatele său.

Marco a gemut în gura mea şi jur că aproape am juisat, atât era de fierbinte.

Apoi, buzele lui au plecat de pe ale mele, mişcându-se în jos pe gât, peste piept, peste coaste, peste abdomen, iar el s-a lăsat în genunchi în timp ce mâinile lui îmi apăsau coapsele, depărtându-le.

Priveam pierdută în ameţeala nevoii mele neînchipuite, în timp ce el mă lingea.

— O, Dumnezeule... am icnit.

Am dat capul pe spate, numele acela fiind o implorare ieşită de pe buzele mele în timp ce mă tortura, lingându-mă uşor-uşor.

Apoi gura lui mi-a găsit clitorisul.

L-a încercuit cu limba.

M-am ridicat mai sus.

Şi-a împins două degete în mine.

M-am ridicat şi mai sus.

M-am încordat.

Mi-a supt clitorisul. Tare.

Am atins orgasmul într-un ţipăt şi apoi m-am spulberat, căzând într-o uitare binecuvântată.

Încă tremurând printre rămăşiţele orgasmului, de-abia am conştientizat că Marco se ridicase în picioare şi îşi descheia fermoarul jeanşilor. În câteva secunde m-a apucat de coapse şi m-a tras spre marginea bufetului. Ţineam palmele pe obiectul de mobilier, cu braţele puţin încordate în spate. Era şi ăsta un lucru bun. Eram echilibrată şi pregătită atunci când s-a împins în mine. Tare.

Am strigat, închizând ochii pentru a savura asaltul aspru, dar plăcut, asupra simţurilor mele.

— Uită-te la mine, mi-a cerut Marco, cu vocea atât de groasă, încât cuvintele erau prescurtate, iar tonul gutural.

Am deschis ochii la comandă şi privirile noastre arzătoare s-au încrucişat.

Am deschis buzele în timp ce el continua să mă fută, un alt orgasm crescând în mine. Excitarea era sporită de felul în care mă privea în timp ce se mişca ritmic înlăuntrul meu.

— Da? a gâfâit el, ochii lui sexy fixându-i pe ai mei.

— Da, am răspuns, fără să respir.

Strânsoarea lui asupra coapselor mele a devenit aproape usturătoare, în timp ce împingerile erau tot mai rapide.

— Trebuie să juisezi pentru mine, iubito.

Gâfâia şi mai tare, iar pe frunte îi străluceau picături de sudoare din pricina efortului de a-şi reţine orgasmul.

— Vine, l-am anunţat, smucindu-mi şoldurile în ritmul împingerilor lui. Iubitule, juisez, ju...

M-am încordat. Apoi am căzut iarăşi în abis, strigând în timpul celui de-al doilea orgasm, acesta fiind mai scurt şi mai intens decât precedentul, însă nu mai puţin minunat.

Tremuram lipită de Marco în timp ce el continua să pompeze în mine, iar muşchii mei interiori se strângeau în jurul lui.

A înţepenit, strângându-mă aproape dureros.

Nu şi-a luat ochii de la mine în timp ce gemea printre dinţii încleştaţi.

— La naiba!

Şoldurile lui au zvâcnit lipite de ale mele în timp ce ejacula.

Mi-a dat drumul piciorului drept pentru a mă săruta mai profund. Mi-am înfăşurat picioarele în jurul şoldurilor lui, strângându-l şi trăgându-l mai aproape în timp ce ne sărutam, adorând felul în care tremura cu ultimele zvâcniri.

Gradual, pe măsură ce muşchii ni se relaxau şi pâcla dorinţei începea să se risipească, realitatea şi-a impus prezenţa.

Mi-am dat jos picioarele de după el şi l-am împins în piept, în timp ce-mi desprindeam buzele de ale lui. Am văzut consternarea din ochii săi, însă am ignorat-o.

— Asta nu schimbă nimic, am rostit în şoaptă, având senzaţia de deja-vu a acestui moment de prima dată când facuserăm sex cu trei luni în urmă.

Numai că de data aceasta nu mai existau secrete între noi.

Marco a trecut de la consternare la enervare.

— Eşti sigură de asta? Căci după socoteala mea ai avut orgasm de două ori. Odată cu gura mea şi din nou cu penisul meu. Sunt cum nu se poate mai convins că asta înseamnă că lucrurile s-au schimbat.

M-am încruntat.

— Este evident că trebuie să mi te scot din suflet.

S-a crispat. Acum chiar că-l scosesem din Şi-a pus palmele iar pe coapsele mele şi m-a smucit spre el, înainte de a-şi strecura mâinile sub fundul meu şi de a mă ridica în aşa fel, încât a trebuit să-mi pun picioarele în jurul taliei lui, pentru a avea un punct de sprijin. M-am prins de umerii lui când a pornit să mă care din hol în dormitor.

— Ce faci? l-am întrebat, încercând să ies din strânsoarea lui şi nereuşind.

Marco n-a răspuns până ce n-am ajuns în dormitor şi m-a lăsat pe pat, nu prea blând. Şi-a împins jeanşii în jos şi s-a descotorosit de ei, apoi a venit în grabă spre pat. Totuşi, Marco era prea rapid pentru mine, apucându-mi mâinile în ale lui în timp ce se lăsa peste mine. Mi-a apăsat palmele pe pat, ţinându-mă prizonieră.

— Bănuiesc că în cazul ăsta trebuie să te fut până ce îţi ies din suflet.

Am mijit ochii şi am încercat să mă împotrivesc prinsorii lui, dar fără niciun rezultat.

— Trebuie să pleci.

— Mai întâi sexul.

La acest gând, abdomenul meu a prins a se undui, apetitul pentru el fiind, în mod clar, insaţiabil. Simţind asta, a adoptat o atitudine infatuată.

— Bine!

Am cedat, deoarece... ei bine, sincer, deoarece îl voiam şi nu gândeam limpede.

— Dar nu poţi să rămâi.

— N-am să rămân, mi-a promis pe un ton seducător, cu ochii la buzele mele. Dar intenţionez să te fac să juisezi din nou înainte să plec.

Şi aşa a şi făcut.

Splendid, aş putea adăuga.

M-a umplut de căldura, de voluptatea şi de tandreţea lui.

Totuşi, de îndată ce am terminat, şi-a ţinut cuvântul şi a plecat.

Uite aşa, mă simţeam iarăşi pustiită.

Capitolul 24

— Marco, i-am rostit numele, în timp ce el se mişca în mine.

Eram pe o parte, la fel ca şi el. Mâna lui caldă îmi frământa sânul, în timp ce se împingea în mine pe la spate.

Am juisat cu putere, strigând de satisfacţie în timp ce mă cutremuram sub orgasmul meu. Câteva secunde mai târziu, Marco m-a urmat, înteţindu-şi strânsoarea pe măsură ce se încorda şi gemând lipit de partea din spate a gâtului meu, atunci când şi-a găsit propria satisfacţie.

Stăteam colo, culcată, încercând să-mi trag răsuflarea şi să-mi vin în fire.

Atingerea blândă a buzelor Iui Marco pe umărul meu m-a adus înapoi în cameră. S-a extras din mine, iar eu am simţit pierderea căldurii sale. Întorcându-mă, l-am privit coborând din pat şi începând să se îmbrace.

De două săptămâni făceam asta. Marco obişnuia să apară la uşa mea, eu îi dădeam drumul înăuntru şi apoi făceam sex până ce trupurile noastre oboseau, iar inima mea era şi mai tulburată. Nu puteam, după cum se vedea, să rezist atracţiei sexuale dintre noi. Însă, de fiecare dată când pleca, mă simţeam tot mai pustiită. Ceea ce făceam era numai sex, şi asta transforma tot ce avuseserăm până atunci într-o farsă.

Oricum, în seara asta a fost şi mai rău.

Marco nici măcar nu se sinchisise să mă cureţe, aşa cum obişnuia să facă. Era ceva ce considerasem dintotdeauna a fi un gest delicat.

Privindu-l în timp ce-şi încheia nasturii de la cămaşă, mi-am dat seama că era agitat, poate chiar supărat. Voiam să-l întreb ce nu era în regulă, dar n-aş fi vrut să-l încurajez să creadă că situaţia noastră revenise la normal. Nu era decât sex. Indiferent cât de mult durea asta.

Ar fi trebuit să pun punct. Ar fi trebuit să pun capăt chiar în acel moment. Dar nu ştiam dacă eram pregătită să-l scot definitiv din viaţa mea. Credeam că pot...

Mi-am luat privirea de la el, mutând-o în tavan. Venise timpul să-mi fac ordine în gânduri, zău că da.

— Chiar n-ai de gând să spui nimic?

Mi-am coborât privirea iute asupra lui pentru a-l vedea ridicat, cu mâinile în şolduri, bine proptit pe picioare, în timp ce emana nişte vibraţii de bărbat-macho-super-scos-din-sărite. Ignorând ameninţarea, i-am răspuns:

— Ce vrei să spun?

Prin ochi i-a trecut o fulgerare de neîncredere şi s-a aplecat, răspunzându-mi pe un ton gutural:

— Vreau să termini cu rahatul ăsta şi să recunoşti că ai greşit şi că mă iubeşti. Aranjamentul ăsta e o mare aiureală şi o ştii şi tu.

Am reuşit, cumva, să-mi păstrez expresia perfect relaxată.

— Este ceea ce am fost dispusă să ofer. Iar acum cred că este timpul să înceteze.

În pofida privirii dezgustate pe care mi-a aruncat-o ca răspuns, a mârâit:

— De parcă eu aş renunţa aşa de uşor.

Am oftat, lipsindu-mi energia de a lupta cu el pe tema asta.

— Atunci, ne vedem mâine?

Marco a expirat zgomotos, de parcă s-ar fi agăţat de ultimele fărâme de răbdare. A clătinat din cap.

— Nu pot. Mâine îi fac o favoare lui Leah. Ne vedem luni, după weekendul cu Dylan.

Am dat din cap cu nonşalanţă, ceea ce l-a enervat şi mai rău. Mi-am dat seama că-l scosesem şi mai tare din răbdări după felul în care a ieşit ca o furtună din apartament, fără să-şi ia rămas-bun.

Am întins mâna după telefonul aflat pe noptieră şi i-am scris un mesaj lui Cole:

Sunt varză.

— În regulă, aşadar, soluţia ta de a mi-l scoate pe Marco din minte este să mă inviţi la restaurantul D'Alessandro?

M-am încruntat, privind faţada localului. Cole a chicotit.

— Şi ce? Îmi place mâncarea de-aici.

— Am putea să mergem oriunde, am mormăit. Ticălosule.

Râzând, Cole m-a luat de mână şi m-a condus înăuntru. Întrând din ger în căldura plăcută a restaurantului pe care îl deţinea unchiul lui Marco.

— Ştii că ne vom petrece cea mai mare parte a întâlnirii vorbind despre el şi despre motivul pentru care te porţi în preajma lui ca o nebună ai cărei hormoni au luat-o razna, aşa că nu văd de ce n-am putea să mâncăm în localul familiei lui în timp ce facem asta.

Continuând să ne ţinem de mână, l-am avertizat:

— Ei bine, drept răsplată, ne vom petrece întâlnire vorbind despre asta, ca să ştii şi tu.

M-a strâns de mână.

— Cred că pot să fac faţă unei fete plângăreţe.

Ne-am oprit la masa de la intrare, iar Cole şi-a spus numele. Însoţitearea ne-a condus în fundul restaurantului şi eram pe punctul de a răspunde tardiv comentariului lui Cole cu ceva obraznic, când s-a oprit brusc şi m-am izbit de el.

— Ce...

Vocea mi s-a frânt când am văzut la ce se uita.

Marco.

Şi nu era singur.

Stomacul mi s-a strâns într-un mod neplăcut când am observat că îi zâmbea unei blonde necunoscute.

Cole a pornit spre ei, ţinându-mă strâns de mână.

— Ce faci? l-am întrebat printre dinţi, simţindu-mă în pragul unei crize emoţionale şi nedorind ca ticălosul de Marco să fie martor.

— Ai încredere în mine, m-a îndemnat Cole.

Apropiindu-ne de masă, am reuşit să-mi dezlipesc privirea îngrozită de la Marco şi de la partenera sa, pentru a vedea că împărţeau masa cu Leah şi cu un tip brunet atrăgător, care am presupus că era logodnicul ei, Graham.

Privirea mi-a zburat înapoi la Marco.

O întâlnire în patru.

Simţeam c-o să vomit. Sau c-o să-l omor. Eram la numai câţiva metri de masă, când i-am atras privirea lui Marco. Expresia i s-a îmblânzit când m-a văzut, până ce ochii i-au căzut asupra mâinii mele într-a lui Cole şi, instantaneu, expresia i-a devenit dură.

Pe bune?

El se afla la o întâlnire în patru, iar eu eram cu un prieten, şi tot el era iritat?

— Marco, l-a salutat Cole pe un ton amabil. Am vrut doar să vin la masa ta şi să-ţi cer scuze pentru... Ei bine, ştii tu... Prietenul meu cel mai bun s-a uitat la blonda drăguţă de lângă Marco. Sper că nu vă întrerup

Privirea lui Marco s-a intersectat cu a mea şi mi-am dat seama că era extrem de iritat de Cole.

— N-ar fi trebuit să vă deranjăm.

Evitam cu osârdie privirea sfredelitoare a lui Leah în timp ce-l trăgeam pe Cole de mână.

— Vă lăsăm să vă bucuraţi de cina voastră. Cole.

Cole i-a oferit lui Marco un zâmbet crispat înainte de a-şi petrece braţul pe după mijlocul meu şi de a mă conduce la însoţitoarea care ne aştepta. Când am ajuns la masă, Cole a oftat şi a spus:

— Tremuri ca frunza în vânt.

— Încerc să nu omor pe cineva, i-am spus printre dinţii încleştaţi. Hai să mergem acasă.

— La naiba cu asta.

Mânia strălucea în ochii lui Cole.

— Nu se poate să-ţi facă asta.

— Nu el o face. Eu. Eu îmi fac asta, am murmurat supărată. Îi transmit semnale amestecate, el îmi trimite semnale amestecate. Sunt o mulţime de semnale amestecate. Şi chiar vreau să merg acasă înainte de a mă simţi şi mai rău.

Cole s-a plecat spre mine, lipindu-şi fruntea de a mea, astfel încât să nu mă pot uita în altă parte decât în ochii lui sau la picioarele mele. Am ales ochii.

— Îmi pare rău că te-am adus aici. Dar el ştie că, indiferent de cât de zăpăciţi sunteţi, tu tot îl iubeşti. Şi el se află aici la o întâlnire? Aş vrea să-l scutur pe el, nu pe tine.

— Sunt bine.

— Ba nu eşti. Tremuri.

— Tremur de nervi. Cole...

M-a întrerupt, prinzându-mi faţa în căuşul palmelor şi sărutându-mă delicat pe buze. Când în cele din urmă s-a tras înapoi, m-am zgâit la el, făcând ochii mari şi fiind extrem de alarmată.

— Ce naiba faci?

— Îi reamintesc că încă nu te-a cucerit şi că, dacă nu se străduieşte mai tare, te va pierde în favoarea altuia. Scumpo, nu trebuie să ştie că acel cineva n-aş putea fi eu.

A rânjit nonşalant.

Îl iubeam pe cel mai bun prieten al meu. Cu adevărat. M-am aplecat şi l-am sărutat pe obraz.

— Eşti cel mai tare, dar sunt varză pentru că nu vreau ca el să se străduiască mai tare. Vreau ca povestea noastră să se termine. Pur şi simplu nu ştiu cum să-i dau drumul.

Cole s-a aplecat iar spre mine, buzele lui aproape atingându-le pe ale mele în timp ce rostea calm:

— Nu te mai minţi, Hannah Nichols. Îl iubeşti. Ştii bine că-l iubeşti. Altminteri n-ai fi într-un asemenea hal.

Înainte să-i pot răspunde negativ, peste noi a căzut o umbră, şi ne-am despărţit uşor, pentru a privi în dreapta noastră, dând ochi în ochi cu chipul furios al lui Marco. O privire mânioasă, îndreptată înspre Cole.

— Ai două secunde să dispari de lângă ea, înainte să te fac praf de un milion de ori mai rău decât am făcut-o la şantier.

M-am îndepărtat imediat de lângă Cole, îngrozită la gândul că o să se bată iar. Oricum, dacă cineva avea să dea vreun pumn în seara asta, aceea aveam să fiu eu. Privirea lui Marco a ţâşnit spre mine, laolaltă cu furia sa.

— Între voi nu-i nimic, ha?

Indignarea m-a enervat şi mai rău.

— Dar cu tine cum rămâne? M-am aplecat spre el. Ăsta eşti tu, luptând pentru noi? O întâlnire în patru, cu o blondă şi cu mama copilului tău?

Şi-a încleştat maxilarul şi a forţat cuvintele să-i iasă printre dinţi.

— Este o favoare pentru Leah. Nu înseamnă nimic.

— În cazul ăsta, de ce nu mi-ai spus aseară despre asta?

— Pentru că tu doar te prosteai, aşa că m-am gândit că nu contează atât de mult pentru tine.

O, Doamne, cum naiba mă băgasem în rahatul ăsta emoţional? M-am lipit iar de Cole, spunându-i fără cuvinte că era timpul să plecăm.

— Ai dreptate. Nu contează.

Însă Marco nu avea de gând să mă lase să plec. Brusc, era atât de aproape de mine, încât am fost nevoită să las capul pe spate pentru a putea să-l privesc în faţă.

— Ce vrei de la mine? Îmi spui că sunt doar cineva pe care trebuie să ţi-l scoţi din suflet, apoi te porţi ca o nevastă geloasă, încerci să-mi demonstrezi că m-am înşelat în privinţa ta, Hannah? Eşti cumva doar o altă femeie căreia îi plac jocurile mentale tâmpite, pe care n-am să le înţeleg niciodată? Căci dacă asta eşti, poate că, la urma urmelor, nu vreau asta.

O palmă peste faţă. Cuvintele lui erau fără doar şi poate o palmă peste faţă. Cu respiraţia tăiată, m-am înghesuit iar în Cole, care acum mă ţinea de braţe, de parca aşa evita să sară la gâtul lui Marco.

— În sfârşit, am spus, respirând greoi, suntem pe aceeaşi lungime de undă.

M-am întors şi am păşit ţanţoşă pe lângă Cole, auzindu-i paşii grăbiţi în urma mea.

Nu apucasem să fac nici cinci paşi, când am auzit nişte paşi mai iuţi şi mai grei apropiindu-se. Braţul mi-a fost apucat într-o strânsoare aspră. Am icnit şi m-am uitat la chipul dârz al lui Marco. N-a spus nimic — doar s-a întors şi a

pornit spre holul restaurantului. Îmi ardeau obrajii, pentru că acum aveam spectatori.

— Ce faci? m-am răstit, trăgându-mi braţul şi întâmpinând o rezistenţă totală.

Pe măsură ce eram târâtă mai departe, am aruncat o privire peste umăr şi am văzut că prietenul meu nu făcea nicio mişcare să-l oprească.

— Cole? l-am strigat eu.

El a ridicat din umeri.

A ridicat din umeri!

Tocmai câştigase un loc pe lista persoanelor de omorât!

În lumina difuză, am trecut de uşa spre bucătărie, am cotit şi am mers spre capătul îndepărtat al culoarului. Marco a ciocănit la uşa de acolo şi m-a tras înăuntru.

Ne aflam într-un birou mic. Toţi pereţii erau ticsiţi de rafturi cu cărţi, iar în mijlocul încăperii se afla un birou cu un calculator şi cu teancuri de hârtii pe el.

În spatele biroului stătea un italian atrăgător mai în vârstă, pe care îl mai văzusem de câteva ori prin restaurant. Gio D'Alessandro.

M-am încordat.

Acesta era bărbatul care îl abuzase verbal pe Marco. Acesta era bărbatul care îl lovise. Am simţit cum din vârfurile degetelor îmi ieşeau mici gheare şi l-am privit pe Gio cu ochii mijiţi.

El ne-a privit surprins pe mine şi pe Marco.

— E totul în regulă?

S-a ridicat în picioare. Era înalt şi încă bine făcut pentru vârsta sa. Dacă ar fi fost oricine altcineva, i-aş fi admirat aerul de graţie nonşalantă.

— Gio, ea e Hannah. Putem să împrumutăm biroul pentru câteva minute?

Privirea lui Gio a trecut iute asupra mea şi, după cum părea, mi-am dat seama că auzise de mine. Asta m-a surprins. Marco îi vorbise unchiului său despre mine?

— Mă bucur să te cunosc, Hannah!

Mi-a oferit un alt zâmbet şi apoi a trecut pe lângă noi, ieşind din birou.

Eu nu i-am spus că şi mie îmi făcea plăcere să-l cunosc.

Odată uşa închisă în urma unchiului său, Marco mi-a dat drumul şi am făcut câţiva paşi, îndepărtându-mă de el. Nevrând să mă uit la el, privirea mi-a căzut asupra unei rame foto de pe biroul lui Gio. În ramă se afla o fotografie a lui Gio, care îl ţinea pe Dylan în braţe şi îl privea cu iubire.

— Dylan, am spus, întorcându-mi, în sfârşit, privirea spre Marco. El este cel care l-a schimbat pe unchiul tău.

M-a privit atent.

— Într-un târziu şi-a dat seama că nu semăn cu tata sau cu mama. De fapt, crede că sunt un tată bun. Îl iubeşte pe Dylan.

Eram încântată pentru el şi pentru că lucrurile intraseră în normalitate. El putea să-şi ierte unchiul şi să meargă mai departe şi să aibă o famile adevărată pentru prima dată în viaţa lui. Totuşi, nu i-am spus asta. Nu voiam să ştie cât de mult mă afecta fericirea lui. În loc de asta, i-am aruncat cu obrăznicie:

— Ai un scop ascuns în spatele umilirii mele publice?

— Felul în care te-ai purtat cu Gio acum... Marco a făcut un pas spre mine, ignorând în mod clar întrebarea. Aşa mi-am dat seama că încă îţi pasăa.

Din nefericire, nu-mi venea în minte niciun răspuns isteţ, aşa că am rămas tăcută.

Stingherit, Marco a oftat, trecându-şi o palmă peste părul lui scurt.

— E doar o cină. Eu şi blonda. E verişoara lui Leah şi nu stă în oraş. Tocmai a ieşit dintr-o relaţie naşpa şi Leah a vrut s-o ajute să-şi ia gândurile de la asta. Nu s-ar fi întâmplat nimic niciodată.

A făcut un pas spre mine.

— Însă a fost un lucru prostesc să fiu de acord atunci când încerc să repun pe linia de plutire relaţia noastră. Îmi pare rău.

Am continuat să tac, deoarece îmi era teamă de ceea ce i-aş fi spus dacă aş fi deschis gura. Emoţiile mele ieşeau la suprafaţă şi eram foarte aproape să le las să izbucnească într-un scandal isteric.

Marco nu s-a prins de asta, totuşi. Îmi dădeam seama că mă considera încăpăţânată. Privirea i-a devenit dură din pricina enervării.

— Tu şi Cole?

Bine, mai mult gelozie decât enervare.

— M-ai minţit cu privire la el în tot timpul ăsta?

Auzind acuzaţia, am ridicat dintr-o sprânceană.

— Tu chiar crezi că, dacă aveam ceva cu Cole, te-ar fi lăsat să mă iei pe sus de lângă el, aşa, pur şi simplu, fără luptă?

— Deci el încerca să mă scoată din sărite?

— Da. Nu fiindcă i-aş fi cerut-o eu, l-am asigurat. Dar cred cu tărie că faptul că m-am culcat cu tine a încurcat lucrurile în cazul meu, deoarece... recunosc că m-am enervat să te văd cu o altă femeie. Ceea ce este ridicol! Cum am spus aseară... trebuie să ne oprim.

Ca răspuns, Marco s-a întors spre uşă şi mi-a sărit inima din piept crezând că avea să plece şi să mă lase acolo. În schimb, el a încuiat uşa.

Ceva a făcut ca muşchii să mi se relaxeze şi mi-am dat seama că era uşurare.

Ce naiba?

— Sunt varză.

Am ridicat mâinile în sus, fără să-mi pese că spusesem cuvintele în gura mare.

Marco a venit spre mine ca un prădător. O secundă mai târziu eram în braţele lui, cu tot trupul lipit de al său. M-a mângâiat pe spate şi a murmurat oarecum arogant peste buzele mele:

— Vrei ca asta să înceteze? Spune „nu” şi mă opresc.

A început să mă sărute şi am simţit cum mă topeam în îmbrăţişarea lui.

Totuşi, înlăuntrul meu exista acea confuzie supărătoare, şi oricât de mult mi-ar fi plăcut sărutările lui Marco, ştiam că nu făceam decât să continui să produc suferinţă pentru amândoi.

M-am împins tare în el, întrerupând sărutul. Am gâfâit, rămânând puţin fără suflu de la efortul necesar de a o face, şi m-am uitat lung în ochii lui confuzi.

— Nu.

Din reflex, degetele lui m-au prins de talie.

— Han...

— Ţi-am transmis semnale uluitor de proaste.

Am ieşit din îmbrăţişarea lui, punând între noi distanţa de care aveam nevoie.

— Îmi pare rău. Îmi pare foarte, foarte rău. Dar trebuie să punem punct. Nu este corect faţă de niciunul din noi. Trebuie să terminăm cu asta.

— Sau ai putea să recunoşti că eşti speriată de moarte, şi să-mi mai dai o şansă să-ţi dovedesc că n-ai de ce să fii. Că putem avea o relaţie.

Am scuturat din cap, gesticulând în jurul meu, indicând situaţia în care ne găseam.

— Totul e o dramă.

— Da? mi-a trântit-o el. Şi ce dacă? Toată lumea are parte de drame. Şi se descurcă.

A făcut un pas spre mine, încercând să acopere distanţa, dar eu m-am dat înapoi pentru a mă îndepărta iar. Văzând mişcarea, furia din ochii lui a sporit.

— Ştii ce? Am dat-o în bară acum cinci ani. Grav. Şi probabil că n-am să mi-o iert niciodată. Dar nu pot să lupt dacă tu nu eşti dispusă să lupţi alături de mine. Ştii cum mă simt când plec în fiecare seară? Mă simt ca puştiul ăla tâmpit care a plecat acum cinci ani. Şi nu mai pot să fiu acel puşti.

A venit spre mine, cu trăsăturile cuprinse de disperare, şi m-a prins de umeri.

— Gata cu jocurile, Hannah. Te rog. Asta este. Ori mai încerci o dată să fii cu mine mine, ori nu, şi în cazul ăsta am plecat pentru totdeauna.

Ultimatumul său m-a paralizat.

Teama m-a paralizat.

Durerea s-a strecurat în ochii lui Marco, făcându-l să-mi dea drumul. Încremenită, incapabilă să-l opresc, l-am privit cum se duce spre uşă şi o descuie.

— E mai bine să te întorci la Cole, iar eu la mea.

— Marco... am spus brusc, implorându-l să înţeleagă. Nu facem decât să ne rănim unul pe celălalt.

— Ba nu.

A aruncat o privire la mine peste umăr şi m-am crispat când am văzut suferinţa din ochii lui.

— Te-am rănit şi n-am vrut. Acum tu te răzbuni pe amândoi.

A oftat, părând incapabil să renunţe de tot atunci când a spus:

— Iubito, când îţi vii în fire, ştii unde sunt. Dar n-am să mai aştept mult timp.

Uşa s-a închis în urma lui şi am rămas singură în biroul unui străin, întrebându-mă dacă eu mă înşelam şi Marco avusese dreptate în tot acest timp.

Capitolul 25

— Tată, dacă vomită, tu cureţi, l-a avertizat Liv pe Mick, în timp ce o sălta pe Lily, care chicotea, deasupra capului său pentru a cincisprezecea oară.

— N-o să vomite.

Mick a zâmbit, coborând-o pe Lily în braţele sale.

Oricum ea era micuţă, dar tatăl lui Liv era un tip mare şi ea părea minusculă şi adorabilă agăţându-se de el.

— Asta mică are suflet de pilot.

Era prânzul de duminică, iar de data asta Mick şi soţia sa, Dee, putuseră să ni se alăture, aşa că aveam casa plină. De fapt, era greu să gândeşti, cu copiii care chicoteau şi se fugăreau unul pe altul, cu Bray plângând, ceea ce o supăra pe docila Belle, şi cu adulţii care încercau să se facă auziţi. Îmi iubeam familia, dar într-o zi în care aveam nevoie de ei să-mi abată gândul de la Marco, tot ceea ce reuşeau să facă era să-mi pricinuiască o durere de cap cu gălăgia lor veselă, dar incoerentă.

Pentru a scăpa de zarvă, m-am oferit să spăl vasele şi m-am mutat în bucătărie. Încă era gălăgie, dar măcar exista ceva distanţă între încăperi. Acolo, am putut să reiau iar şi iar scena cu Marco de la restaurant, aşa cum o făcusem în ultimele zile. Fusesem foarte sigură pe mine, stând acolo şi spunându-i că între noi se terminase şi că era lucrul cel mai bun de făcut, dar de îndată ce uşa s-a închis în urma lui, am fost imediat cuprinsă de panică. Adevărul era că nu ştiam ce era bine şi ce era greşit. Mi-aş fi dorit să existe vreun fel de baghetă magică pe care să o pot flutura, astfel încât să-mi dea toate răspunsurile. Probabil că unii oameni m-ar fi făcut proastă — mi-ar fi spus că răspunsul era cum nu se poate mai evident. Dacă iubeşti pe cineva, atunci ar trebui să fii cu acea persoană.

Era, oare, atât de simplu, totuşi, când existau atât de multe amintiri şi dureri? Oare până la urmă putea să funcţioneze? Puteam, oare, să permit să fiu iar vulnerabilă cu el, când nu exista absolut nicio modalitate de a sti ce ne rezervă viitorul?

Eram epuizată de a revedea iar şi iar toate astea.

Am golit farfuriile şi am început să încarc maşina de spălat vase, când am simţit prezenţa altcuiva în bucătărie. Am ridicat privirea să văd cine era şi am dat ochi în ochi cu Nate, care se sprijinea de tocul uşii.

— Te simţi bine? l-am întrebat, cu sprâncenele ridicate a mirare din pricina îngrijoram.

— De fapt, asta voiam să te întreb eu pe tine, mi-a răspuns, intrând în

bucătărie.

Am ridicat din umeri. Zău, ce rost avea să mint?

Nate a oftat.

— Aşa m-am gândit şi eu.

S-a sprijinit cu spatele de blatul de bucătărie, încrucişând braţele la piept.

— Ştii că eu şi Liv am fost doar prieteni înainte să se petreacă ceva romantic între noi?

— Da.

— Ei bine, atunci când am luat-o pe drumul asta, amândoi ştiam că ceea ce exista între noi era ceva special. Numai că eu nu voiam s-o recunosc, căci mă temeam să n-o pierd pe termen lung.

— Din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu Alana? am întrebat într-o doară, deoarece Nate rareori vorbea despre fosta lui prietenă.

Aceasta murise când ei aveau doar optsprezece ani, iar lui Nate îi fusese extrem de greu să treacă peste moartea ei.

— Da. Am respins-o pe Liv şi chiar am rănit-o, toate astea, pentru că îmi era prea frică să merg pe acel drum cu ea. Aproape c-o pierdusem pentru totdeauna, Hannah. A existat un moment în care am crezut că încăpăţânarea mea a distrus-o. A fost unul dintre cele mai înspăimântătoare momente din viaţa mea. Şi uneori îmi îngădui să mă gândesc cum ar fi fost viaţa mea dacă n-aş fi recucerit-o. Nici măcar nu merită să mă gândesc la asta. Cum poate cineva trăi cu acest gen de regret?

Am simţit mâna lui pe umărul meu. M-a strâns şi mi-a spus blând:

— Hannah, eşti o profesoară bună. Sper doar că o lecţie în regret nu e ceva ce vei dori să predai bine în viitor.

Cuvintele înţelepte ale lui Nate m-au însoţit tot restul zilei, până seara, târziu. M-am întors acasă cu o cutie din podul părinţilor mei în braţe. Am lăsat-o pe podeaua dormitorului. La început am frunzărit fotografiile mele cu Marco din ultimele luni, pe care le făcusem cu telefonul mobil. Mai departe, am scormonit prin cutie şi am dezgropat vechile mele jurnale.

Timp de patru ore am cercetat cu atenţie istoria documentată a anilor mei de adolescenţă, umplându-mă de vechile sentimente pentru Marco şi sperând că acestea aveau să se ciocnească cu cele noi şi, cumva, să spargă blocada fricii.

Fiindcă un singur lucru ştiam sigur — Nate avea dreptate. Acel gen de regret era o lecţie pe care nu voiam s-o învăţ.

Capitolul 26

Am fost sigură că ceva nu era bine de îndată ce am intrat în şcoală.

În aer plutea tăcerea.

Trecând pe primul coridor al Departamentului de engleză, am crezut că aud un fonfâit într-una dintre săli. Eram pe punctul de a mă opri să ascult mai bine, când Nish m-a strigat din cadrul uşii deschise a cancelariei.

De îndată ce i-am zărit chipul, am ştiut că instinctul îmi funcţionase corect. Ceva era în totală neregulă.

— Poţi să vii puţin? m-a rugat pe un ton blând, părând îndurerată. M-am dus grăbită spre ea şi am intrat împreună în sală. Eric, Barbara şi alţi doi membri ai personalului se aflau în încăpere. Barbara avea lacrimi în ochi, iar trăsăturile lui Eric erau încordate şi chipul palid.

— Ce naiba se întâmplă? am întrebat.

Pulsul mi s-a accelerat în timp ce câţiva fluturi emoţionaţi şi-au luat zborul în stomacul meu.

Nish m-a apucat de mână.

— Hannah... Jarrod Fisher a fost ucis sâmbătă seară. Abia azi-dimineaţă am aflat.

Am privit-o pe Nish fără nicio expresie, încercând să pătrund sensul cuvintelor ei. M-am eliberat din prinsoarea ei, aruncând priviri spre Eric şi Barbara.

— Aste e o glumă?

— Hannah, ştiu că era unul dintre preferaţii tăi. Îmi pare foarte rău.

— Nu înţeleg.

M-am uitat din nou la Nish, nevenindu-mi să cred. Eu nu... eu nu... nu.

Am clătinat din cap.

Ochii ei blânzi erau plini de lacrimi.

— A intrat într-o încăierare cu un băiat mai mare. S-a pus cu cine nu trebuia. Ăla a scos un cuţit şi l-a atacat pe Jarrod. Jarrod a murit în timpul operaţiei.

Un cuţit? Jarrod?

Isteţul, şarmantul, amuzantul Jarrod, căruia îi spusesem de nenumărate ori că trebuia să-şi ţină în frâu temperamentul năvalnic. Jarrod, a cărui mamă şi

frăţior se bazau pe el. Un băiat de cincisprezece ani, care avea întreaga viaţă înainte.

Nu mai era.

Pur şi simplu... nu mai era?

Gata?

Nu era posibil.

Mi-a scăpat un suspin înainte să-l pot opri şi deodată eram în braţele lui Nish, plângând în umărul ei durerea usturătoare a pierderii neaşteptate. Gândindu-mă la mama şi la frăţiorul lui şi la supărarea care avea să-i macine, care avea să-i doară până în ultima fibră şi care urma să atârne ca un linţoliu posomorât peste vieţile lor în lunile ce stăteau să vină, am plâns şi mai tare.

În cele din urmă, lacrimile se opriseră. Am încercat să-mi recapăt răsuflarea în timp ce mă desprindeam din îmbrăţişarea lui Nish.

— Îmi pare rău.

Mi-am şters obrajii, simţindu-mă stânjenită pentru că plânsesem în şcoală. Totuşi, o privire aruncată spre chipurile colegilor mei şi mi-am dat seama că ei înţelegeau. Jarrod fusese pentru mine acel copil în viaţa căruia simţeam că însemn ceva. Era greu în meseria noastră să ne simţim astfel, să simţim că noi chiar contăm. Mă imaginasem discutând cu el opţiuni universitare în anul următor, ajutându-l să capete o bursă, mândră de el şi de cât de departe ajunsese. Avusesem senzaţia că îl văzusem atunci când nimeni altcineva nu-l vedea şi sperasem că asta conta pentru el.

Era ca şi cum păşisem într-un coşmar.

În lumea mea, copiii nu mureau în lupte cu cuţite.

Unde eram ca să putem opri asta?

Cum se putea ca el să fi fost în clasa mea nu mai departe de săptămâna trecută, iar acum să gândesc despre el la timpul trecut? Cum trecea cineva de la a fi o persoană tangibilă la a fi o fantomă, un actor într-un film cu amintiri?

Lacrimile au început iar să-mi curgă.

— Hannah.

Nish m-a mângâiat pe braţ pentru a mă alina.

— Scumpo, trebuie să treci peste asta. Ai ore şi ai... azi ai oră la cei din anul al patrulea.

O, Dumnezeule.

Cum aveam să reuşesc să ţin ora până la capăt, când scaunul lui liber avea să se holbeze la mine tot timpul?

Am expirat sacadat şi mi-am şters lacrimile.

— Ştiu, am spus, cu vocea şi buzele tremurând. Lasă-mă un minut.

— Eric mi-a spus că înmormântarea e joi, la unsprezece, la Cimitirul Dean.

Am tresărit, ţinându-mi respiraţia pentru a împiedica încă un potop de lacrimi.

— Crezi că mă vor învoi?

— Hannah, erai profesoara lui preferată, a spus Eric, pe un ton amabil. Vom avea grijă să-ţi iei rămas-bun de la el.

Mi-am ţuguiat buzele, cu ochii împăienjeniţi din pricina altor lacrimi.

— Dă-i drumul acum, a propus Nish calmă. Astfel încât să poţi da ochii cu copiii.

Prima mea oră din acea dimineaţă n-a fost deloc uşoară, dar era o clasă de anul întâi şi copiii erau afectaţi de vestea despre moartea lui Jarrod, care le ajunsese la urechi pe măsură ce străbătea holurile şcolii. Şi-au lăsat capetele în jos în tăcere şi au continuat cu tema pe care le-o dădusem.

Abia când am intrat la cei din anul al patrulea am simţit că tremur şi a trebuit să mă întorc cu spatele, absorbită de emoţie. Am numărat până la zece înainte de a mă întoarce cu faţa la ei. Când toţi s-au aşezat la locurile lor, i-am privit, observând feţele pătate de lacrimi ale unora dintre fete şi trăsăturile palide, cuprinse de şoc, ale celorlalţi. Chiar şi Jack părea supărat.

Ştiam că unii dintre ei nu avuseseră de-a face cu moartea şi că cei mai mulţi nu fuseseră atinşi de moartea unui coleg — unei persoane atât de tinere, atât de plină de viaţă. Există o credinţă generală în propria nemurire atunci când eşti tânăr, credinţa că poţi să vezi şi să faci orice, iar tu şi lumea pe care o ştii veţi continua să fiţi acolo a doua zi dimineaţă.

Privirea mi s-a oprit asupra scaunului său gol şi m-am sprijinit cu spatele de catedră, strângând lemnul cu degetele.

— Aş vrea să vă pot spune de ce, am început, dregându-mi vocea atunci când glasul mi s-a împotmolit rostind ultimele cuvinte.

Staci, o fată blondă, drăguţă, care stătea în banca din spatele lui Jarrod şi ieşea adesea din clasă cu el, mi-a atras privirea în timp ce-şi ştergea furioasă lacrimile.

— Cum se face că viaţa se poate schimba atât de repede? am continuat eu. Cum de este posibil ca o inimă să se oprească atât de brusc, frângând instantaneu toate inimile de care a fost vreodată legată? Însă adevărul este că în ceea ce i s-a întâmplat lui Jarrod nu există nicio logică. Niciuna pe care s-o

pot înţelege. Mi-aş dori să am un răspuns mai bun, însă n-am.

Întreaga încăpere era cu ochii pe mine în tăcere, iar eu am continuat să vorbesc:

— Vă pot spune că e normal să simţiţi ceea ce simţiţi în aceste momente. Este în regulă să-i duceţi lipsa şi să vă doară şi să vă simţiţi pierduţi — atâta timp cât veniţi la mine sau la prietenii voştri sau la familia voastră atunci când acele sentimente încearcă să vă copleşească. Deoarece, în mijlocul tuturor acestor trăiri, unii dintre voi vor fi supăraţi, iar alţii vor avea nevoie de cineva pe care să dea vina. E normal să fiţi supăraţi. Nu vă pot spune dacă e bine sau e rău să te simţi vinovat, dar ceea ce vă pot spune este să nu fiţi prea mult timp supăraţi şi să nu vă legaţi de vină pentru totdeauna. Acest gen de supărare poate lua o bucată din voi, o bucată pe care s-ar putea să n-o mai recăpătaţi. Jarrod n-ar fi vrut asta. Sub fanfaronadă şi sub împăunare, el era o persoană cu adevărat bună — buzele îmi tremurau, iar ochii îmi străluceau din pricina lacrimilor pe care nu puteam şi nici nu voiam să le ascund de ei — şi nu cred că ar fi vrut asta pentru vreunul din voi. N-am să vă mint. Asta schimbă lucrurile. Se poate chiar să vă schimbe şi pe voi. Pe mine ştiu sigur că mă va schimba.

Am ridicat neajutorată din umeri, simţindu-mă deodată foarte tânără, prea tânără pentru a-i ajuta.

— Bănuiesc că e un mod de a ne aminti nesiguranţa vieţii şi absurditatea existenţei înseşi atunci când lumea vrea să te convingă să trăieşti. Dacă învăţaţi ceva din asta, vă rog să învăţaţi asta. Noi luăm viaţa ca pe un dat sigur. Trebuie să încetăm. Trebuie să începem să trăim.

I-am privit pe toţi, surprinzând o parte din privirile lor îndurerate.

— Dacă vreunul dintre voi simte nevoia să vorbească cu mine, fie şi prin scris, aşternând pe o bucată de hârtie ceea ce simte, ştiţi unde mă găsiţi.

Am zâmbit trist printre lacrimi şi am ciocănit uşor în teancul de cărţi de lângă mine.

— Jarrod mi-a mărturisit cândva că , de Roald Dahl era cartea sa preferată din copilărie. Le-o citise învăţătoarea în clasă. Aşa că astăzi îl vom onora — puteţi citi împreună cu mine.

Înainte de oră dădusem o fugă la şcoala primară de alături şi îi rugasem să-mi dea mai multe exemplare din carte, explicându-le de ce îmi trebuiau. Au fost atât de drăguţi şi de amabili încât să mi le împrumute. Le-am dat cărţile copiilor mei şi am pus încetişor ultimul exemplar pe pupitrul lui Jarrod, luptându-mă cu lacrimile. Thomas, prietenul lui, care fusese întotdeauna obraznic la ore, a scos un sunet înfundat la gestul meu şi, când m-am uitat spre el, l-am văzut culcându-şi capul pe braţele puse pe bancă, cu umerii zguduindu-i-se în timp ce încerca să-şi înăbuşe suspinele. Înainte de a mă îndrepta spre catedră, m-am dus la el, strângându-i umărul într-un gest de alinare şi luptând cu emoţia ce mă sufoca.

Cumva, am reuşit să deschid cartea şi am început să citesc.

Simţindu-mă ca şi cum aş fi înaintat cu greu prin noroi, am reuşit să ajung la sfârşitul zilei. I-am trimis un e-mail profesorului cu care împărţeam ora de alfabetizare şi i-am explicat de ce nu puteam să ţin ora de joi seara din acea săptămână. Am primit drept răspuns un e mail plin de amabilitate, în care îmi spunea că îmi ţine el ora. După ce am terminat orele, am sărit într-un autobuz spre Leith. Exista o persoană pe care voiam să o văd mai mult decât pe oricine.

Îl voiam pe Marco. Voiam să-l cuprind în braţe şi să-i simt forţa, să-l absorb şi să ştiu că nu renunţasem la viaţa pe care mi-o doream cu adevărat, viaţa de care aveam nevoie.

Eram hotărâtă ca într-o bună zi, în viitorul apropiat, să fac exact asta. Hannah care fusesem cândva, Hannah din jurnalele mele, nu se temea de nimic. Nu voiam să mă mai tem de nimic şi nici nu voiam ca viaţa să treacă pe lângă mine. Totuşi, nu consideram că era corect să-l folosesc pe Marco drept proptea emoţională. Deja între noi lucrurile erau foarte complicate. Când mă duceam la el, voiam să fiu sigură că o faceam fiindcă aşa trebuia.

Am coborât din autobuz şi am pornit cu paşi apăsaţi spre apartamentul lui Cole.

Imediat ce a deschis uşa, m-am aruncat în braţele lui şi am izbucnit în plâns. Din fericire, imprevizibilul său coleg de apartament era ieşit, astfel încât am putut să-i povestesc lui Cole despre Jarrod în particular.

— Stăteam acolo, în faţa copiilor, am şoptit, spunându-le că erau nevoiţi să înveţe mult prea timpuriu cât de fragilă este viaţa şi că asta ar trebui să fie o lecţie şi să-şi trăiască viaţa cu adevărat. M-am simţit ca o ipocrită spunându-le să-şi trăiască viaţa, când eu mă tem atât de tare să trăiesc, încât l-am dat pe Marco la o parte.

— Hannah, de ce te temi? Ca el să nu te rănească?

— Da. Dar nu mai vreau să mă tem. Odată ce termin cu asta, am de gând să mă duc la el.

— Hannah, el te iubeşte. Ar trebui să te duci acum la el, să-l laşi să te ajute să treci prin asta.

— Nu pot.

Am scuturat din cap cu încăpăţânare.

— Pot să mă descurc şi singură cu asta. Mă voi duce la el după aceea, astfel încât să fie limpede pentru ce vin la el. În plus, trebuie să vorbesc cu el despre ceva care ar putea să-l facă să nu mai fie cu mine.

Cole s-a încruntat.

— Ce anume?

— Faptul că nu pot să am copii.

— De când?

— Nu-i vreau, Cole. După ce s-a întâmplat. Aproape că am murit. Nu-i pot

pune pe oamenii pe care îi iubesc să treacă din nou prin asta.

— Cine spune că o vei face? Există vreun risc?

Am ridicat din umeri, simţindu-mă prost, dar hotărâtă.

— Întotdeauna există riscul unei alte sarcini extrauterine, dar, nu, doctoriţa a spus că aş putea să am o sarcină absolut normală.

— În regulă, aşadar... nu-i vrei? Sau te temi?

Am ridicat din umeri.

— Hannah, tu vrei copii?

A insistat să primească un răspuns.

Mi-am ţuguiat buzele şi am dat afirmativ din cap.

— Atunci, într-o bună zi... vei fi îndeajuns de curajoasă.

Şi el părea atât de convins, încât n-am putut decât să sper că avea dreptate.

Cole nu era singurul care încerca să mă facă să-l sun pe Marco să-i spun şi lui despre Jarrod. Şi Ellie a facut-o. Oricât de mult era familia mea alături de mine în timpul perioadei dificile de pierdere a unui elev, nu păreau să înţeleagă că puteam să mă descurc şi singură.

Dimineaţa de joi a venit prea repede. M-am îmbrăcat cu o rochie neagră, clasica, strânsă pe corp, pe care o purtam uneori la şcoală, şi am împrumutat paltonul lung din stofă de lână al lui Ellie. Mama lui Jarrod se hotărâse să ţină slujba de înmormântare la mormântul lui Jarrod şi nu la capelă. Când am ajuns, aproape că m-au lăsat genunchii la vederea mamei sale. Nu ştiam că aveam să văd vreodată atâta durere.

Harvey, frăţiorul lui Jarrod, stătea agăţat de mama lui, cu ochii mari şi privirea pierdută.

Lacrimile au început să curgă în voie când mi-am găsit un loc aproape în faţă în mulţimea de persoane îndoliate. Am recunoscut unele chipuri ale colegilor săi — Thomas şi Staci erau amândoi, împreună cu părinţii. După ce preotul a ţinut predica, sicriul lui Jarrod a fost coborât în groapă.

Mama lui Jarrod a aruncat un trandafir peste sicriu. O fată pe care n-am recunoscut-o a venit mai în faţă şi a aruncat un altul. A fost urmată de Staci şi apoi de o femeie mai în vârstă, care, imediat după aceea, a îmbrăţişat-o strâns pe mama lui Jarrod.

În acest timp, am păşit mai în faţă, hârtia din mână arzându-mi pielea. Am aruncat cu blândeţe hârtia în mormânt. Pe ea se aflau cuvintele pe care le împrumutasem din Shakespeare:

„O, noapte bună, blânde prinţ. Să cânte

Un stol de îngeri spre odihna ta. “

Era felul meu de a-mi lua Ia revedere, de a-l lăsa să ştie că el conta pentru mine, că văzusem cine era cu adevărat şi că voiam ca el să-şi găsească pacea oriunde s-ar fi aflat acum.

Noapte bună, blânde prinţ. Să cânte un stol de îngeri spre odihna ta.[3]

M-am întors în mulţime, inspirând sacadat în timp ce preotul începuse să rostească vorbele de final. În tristeţea mea eram vag conştientă că oamenii de lângă mine se dădeau la o parte, dar nu mi-am ridicat privirea.

N-am ridicat privirea până ce n-am tresărit la căldura degetelor aspre care se strecurau printre ale mele pentru a mă ţine ferm de mână. Am rămas fără aer şi m-am întors să mă uit la Marco.

Şocul, uşurarea, neîncrederea şi recunoştinţa au pus stăpânire pe mine.

Privirea lui blândă s-a încrucişat cu a mea şi m-a strâns şi mai tare.

În acel moment, mi-au venit în minte cuvintele lui Ellie din urmă cu câteva luni.

Acum cinci ani ai început să te închizi în sinea ta şi să-ţi pui o mască, hotărâtă să ai grijă singură de tine, fără ajutorul nostru. Trebuie să încetezi. Nu numai pentru tine, ci şi pentru noi. Suntem aici dacă ai nevoie de noi şi, la drept vorbind, *noi* avem nevoie ca tu să ai nevoie de noi.

Adevărul m-a izbit din plin şi mi-am dat seama că ea avusese dreptate în tot acest timp. Aveam nevoie de ei, aveam nevoie de Marco şi ştiam că aşa cum familia mea tânjea ca eu să am nevoie de ei, şi el îşi dorea acelaşi lucru. Aşa că l-am lăsat să ştie asta.

Mulţumesc.

citit în tăcere mesajul din ochii mei şi, drept răspuns, şi-a lipit buzele de fruntea mea, pentru a mă alina. Am închis ochii, mi-am lăsat capul pe umărul lui şi am ascultat cum preotul îl închina pe Jarrod Fisher odihnei veşnice.

[3] În original, „Good night, sweet prince. And flights of angels sing thee to thy rest!” W. Shakespeare, „Hamlet". Traducere de îon Vinea, ESPLA, 1958. *(N. tr.)*

Capitolul 27

Apartamentul lui Marco nu era deloc aşa cum îl descrisese el.

Era un apartament cu două dormitoare, destul de recent construit, pe St. Leonards Hill, la est de universitate. Era mic, dar mobilat în stil masculin contemporan — ilustra ideea de lux cu buget limitat. Pe peretele de vizavi de canapeaua cu trei locuri, în spaţiul deschis al camerei de zi, era un televizor cu ecran plat. O bucătărie mică, dar modernă, se afla în fundul camerei. Pe mijlocul peretelui din spate exista o uşă care bănuiam că dădea spre dormitoare.

Marco îmi spusese că acest loc era o dărăpănătură. Îmi spusese aşa deoarece, dacă m-ar fi luat la apartamentul lui, ar fi fost nevoit să ascundă fotografiile lui Dylan care atârnau pe pereţi. Ar fi trebuit să ascundă jucăriile în cutia pentru jucării din colţul încăperii, precum şi figurinele aşezate lângă uşa cu geamuri care dădea spre grădini.

Însă n-ar fi putut să ascundă cel de-al doilea dormitor care, nu mă îndoiam, era decorat pentru un băieţel.

Lăsându-mă să mă dezbrac de palton şi să mă aşez pe canapeaua lui din piele neagră, Marco s-a dus hotărât spre bucătărie şi a început să-mi pregătească o ceaşcă de ceai. Faţa îmi era îngheţată de la vântul iernii, însă fiorii care îmi străbăteau întregul trup erau provocaţi de faptul că fusesem nevoită să privesc cum un băiat de cincisprezece ani era îngropat într-o zi luminoasă datorită soarelui de iarnă şi întunecată din pricina confuziei amare.

— Nu e corect, am murmurat. Şi trebuie să trec peste asta. Şi tu ai lua-o razna, nu-i aşa? Dacă te-ai gândi mereu la nedreptatea acestor lucruri?

Marco a turnat apa fierbinte din ceainic în două căni, apoi şi-a ridicat privirea spre mine.

— În astfel de momente, e mai bine să accepţi lucrurile aşa cum sunt şi să treci mai departe. Dar, da. Nu e corect.

A venit la mine cu cănile, mi-a dat una mie şi apoi s-a aşezat lângă mine. Ochii lui superbi erau plini de compasiune şi îngrijorare.

— Îmi pare rău, Hannah. Ştiu c-a fost un copil bun.

Am apucat cana strâns cu ambele mâini, lăsând căldura să mă învăluie.

— Ellie ţi-a spus despre Jarred?

— De fapt, Cole.

Am ridicat o sprânceană.

— Aş fi pierdut pariul ăsta.

Marco s-a rezemat cu şoldul stâng de spătarul canapelei, trecându-şi braţul de-a lungul acestuia, până ce buricele degetelor au ajuns destul de aproape pentru a-mi atinge umărul.

— Întrebarea mea este: de ce nu mi-ai spus

Poate că era prea mult să avem această discuţie după înmormântarea lui Jarrod, dar ştiam că era timpul. Marco era aici. Venise la mine atunci când aveam nevoie de el, fără ca măcar să fiu nevoită să-l rog s-o facă.

— Îmi displace c-a fost nevoie de moartea unuia dintre puştii mei ca să mă trezesc naibii, am murmurat supărată, fără să evit să-i întâlnesc privirea, cu toate că mă simţeam aproape ruşinată de alegerile mele din ultimele luni.

Ba nu, din ultimii ani.

— Am socotit că, dacă aş fi putut să mă descurc singură cu asta, aş fi putut veni după asta la tine.

S-a încruntat.

— Hannah, tu ai rupt-o cu mine pentru că te-am lăsat să te descurci de una singură cu un avort care era aproape să te coste viaţa. Acum îmi spui că vrei să te las să te descurci singură cu rahaturile care ţi se întâmplă? Nu mai ştiu ce să cred.

— Ba nu. Am crezut că puteam şi trebuia să fac asta singură, că nu era corect să mă sprijin pe tine, dar, de îndată ce ai fost acolo, mi-am dat seama că aveam nevoie de tine.

Am înghiţit cu greutate şi am recunoscut:

— Şi mereu voi avea nevoie de tine.

L-am privit cum s-a aplecat să-şi lase cana pe măsuţa pentru cafea şi, când s-a întors cu faţa la mine, ochii îi ardeau:

— Vorbeşti serios? Nu ştiu dacă aş mai putea suporta să-mi întorci din nou spatele.

— Avortul... nu ştiu cum să explic ce mi-a făcut. Cel mai rău lucru care mi se întâmplase până atunci a fost tumoarea lui Ellie. Când nu ştiam dacă era sau nu cancer, ba chiar şi perioada petrecută în spital şi cât de înspăimântător era s-o vedem în halul ăla... Aveam treisprezece ani şi, brusc, mi-am dat seama că nu trăim veşnic. Fireşte că ştiam că oamenii mor şi cunoscusem oameni care îşi pierduseră membrii familiei, dar niciodată nu trecusem printr-o pierdere eu însămi. Şi iat-o pe Ellie, o parte imensă a vieţii mele, o parte imensă din ceea ce mă făcea fericită, şi exista posibilitatea s-o pierdem. Una dintre cele mai rele părţi era să văd ce le făcuse mamei şi tatei. Era ca şi cum de-abia mai puteau să respire până ce aveau să ştie că urma să fie bine.

Am simţit cum mi se comprima pieptul pe măsură ce amintirile mă năpădeau.

— Când am început să mă simt rău — atunci, cu ani în urmă, după ce tu ai

plecat — am încercat să găsesc o explicaţie oarecare, pentru că, în adâncul meu, mă temeam că se întâmplă cu mine ceva rău, aşa cum se întâmplase şi cu Ellie, şi că, din cauza mea, ceilalţi aveau să treacă iar prin acele chinuri. Frica aceea aproape că m-a costat viaţa. Şi totuşi... nu mi-am învăţat lecţia. Mi-am pus ochelari de cal, înfruntând lumea singură, de parcă asta ar fi compensat cumva faptul că sub aiureala mea sunt complet pietrificată. N-am intenţionat să te rănesc din cauza asta. Sunt...

Am scuturat din cap, ştiind că o scuză nu era suficientă pentru a respinge pe cineva.

— Îmi pare rău. Dar pot să-ţi promit că n-o să-ţi mai fac asta niciodată. În veci.

A făcut o mişcare spre mine, ca şi cum avea de gând să mă atingă. Am ridicat o mână să-l opresc.

— Înainte de a spune ceva, trebuie să mai ştii un lucru.

Marco a rămas nemişcat, dar mi-a făcut semn să continui, mişcând din cap.

Am inspirat scurt pentru mărturisirea ce urma.

— Aş vrea să fi fost mai puternică. Aş vrea să fiu Hannah de dinainte de avort, dar am pierdut o mare parte din ea după acea întâmplare. Mai ales partea din ea care s-a dus după ceea ce ea voia, indiferent de consecinţe. Vreau copii, trebuie să ştii asta, dar, dacă vom fi din nou împreună, şi undeva pe traseu tu vei dori copii, nu ştiu dacă eu chiar îţi voi putea oferi asta.

Nu-i puteam descifra expresia.

— Ce încerc eu să-ţi spun este că mă tem să rămân însărcinată şi nu-ţi pot promite că voi trece vreodată peste asta.

Deodată, mâinile lui erau pe mine, trăgându-mă mai aproape, până ce nasurile noastre aproape că se atingeau.

— Mă iubeşti? m-a întrebat cu un glas răguşit, facându-mă să tremur puţin.

Am râs uşor la întrebarea lui, răspunsul fiind atât de evident — cel puţin pentru mine. Întinzând o mână, mi-am trecut dosul palmei de-a lungul obrazului său, simţind fiorul posesiv pe care îl simţeam întotdeauna în preajma lui. Pentru că, îngropată adânc sub toate prostiile mele, era credinţa neclintită, pe care o aveam adânc înrădăcinată în oasele mele, că acest bărbat îmi aparţinea.

— Ceea ce ţi-am spus e adevărat. Te iubesc de când aveam paisprezece ani.

Strânsoarea lui s-a înteţit.

— Atunci, numai asta contează pentru mine. Vom lua viitorul aşa cum va veni. Nu există nicio promisiune că viaţa va fi uşoară. Pentru mine n-a fost niciodată aşa. Însă momentele în care tot rahatul ăla a dispărut, când a încetat să mai conteze pentru mine, acele momente te-au inclus întotdeauna pe tine.

Ştiu că mă faci să râd, ştiu că mă faci să simt că merit ceva, mă faci să mă simt dorit şi ştiu că te doresc aşa cum n-am dorit niciodată în viaţa mea altă femeie. Toate astea au o noimă. N-am putut niciodată să explic ce ai tu de faci ca tot ceea ce este rău să dispară. Şi nici n-am nevoie de vreo explicaţie. Nu ştiu de ce este aşa. Tot ceea ce trebuie să ştiu e că tu o faci şi ai făcut-o dintotdeauna. Te iubesc. Nu mai există nimeni pentru mine şi nu ştiu cum de ştiu, dar ştiu sigur că nici nu va exista niciodată altcineva. Aşa că — mi-a cuprins faţa în palme, trăgându-mă mai aproape — de ziua de mâine ne vom ocupa mâine.

După ce a depus un sărut delicat pe buzele mele, m-a îmbrăţişat, lipindu-mă strâns de el, şi am rămas aşa un timp, cu el alinându-mă în tăcere.

În cele din urmă, am spus pe un ton gânditor:

— Te schimbă. Pierderea.

Am simţit cum mă strângea mai tare cu braţul.

— Te-a schimbat, iubito. Dar nu atât de mult cât ai crede.

— Totuşi, e mereu prezentă. Crezi că e în regulă?

— În ce fel este mereu prezentă?

Mi-a trebuit o clipă, încercând să mă gândesc la cel mai bun mod în care să explic.

— Când nu ai trecut printr-o pierdere directă, e ca şi cum... ei bine, conduci în fiecare seară pe acelaşi drum spre casă. Îl ştii cât se poate de bine. Apoi, într-o noapte, te decizi doar aşa, de-al dracului, să mergi pe un alt drum spre casă. Nu te gândeşti la nimic rău. E doar o schimbare de peisaj. Dar dacă eşti o persoană care tocmai a pierdut pe cineva sau e pe cale de a se pierde pe sine... şi alegi acel drum diferit, există o secundă după ce ai luat hotărârea, doar o secundă, în care te întrebi speriat dacă, luând-o pe acel drum, înseamnă să-ţi schimbi iremediabil viaţa — nu cunoşti nici curbele acelui drum, nu ştii locurile fără vizibilitate. În acea secundă îţi imaginezi un accident, o coliziune. Doar o secundă, până ce îţi spui să încetezi să mai fii morbid. Şi totuşi, indiferent de cât de caraghios te face să te simţi, de fiecare dată când iei hotărârea de a alege alt drum, nu te poţi abţine în acea secundă să nu te întrebi dacă alegerea ta se va sfârşi în pierdere.

Procesând cuvintele mele, el a rămas tăcut, dar apoi buzele sale erau în părul meu, şoapta lui o promisiune.

— Hannah, viaţa este fragilă. Ştii bine. Iar ăsta e rezultatul acelor secunde. Ţi se permite să ai acele secunde, atâta timp cât ele nu înseamnă să te închizi fată de mine.

Uşurată pentru că mă înţelegea, am închis ochii şi l-am strâns şi mai tare, oferindu-i în schimb o promisiune tacită.

În acea seară am dormit pentru prima oară alături de Marco în patul lui. M-a ţinut în braţe, astfel încât, în pofida tristeţii, să-mi fie cald şi bine.

Tocmai pluteam spre somn, când am auzit în mintea mea vocea lui Jarrod, o amintire din urmă cu numai câteva săptămâni:

Din glasul lui venea pacea.

Capitolul 28

— Vă aduc eseurile săptămâna viitoare, le-am promis elevilor din clasa de alfabetizare în timp ce ei începeau să-şi strângă lucrurile.

— Să ai un weekend plăcut, Hannah! mi-a urat Duncan, aruncându-mi, ca de obicei, un zâmbet amabil în timp ce se îndrepta spre uşă.

Ceilalţi l-au urmat. În acea săptămână fuseseră potoliţi şi aveam senzaţia că ştiau motivul pentru care nu fusesem prezentă să le predau joia trecută.

Îmi strângeam şi eu lucrurile, când, spre surprinderea mea, Lorraine a venit spre mine. Încercând să-mi maschez mirarea faţă de apropierea ei din proprie iniţiativă, am aşteptat ca ea să spună ceva.

S-a foit uşor stânjenită.

— Eu, ăăă... am auzit de puştiul ăla din clasa ta. Îmi pare rău s-aud asta.

Am clipit rapid la condoleanţele neaşteptate.

— Mulţumesc.

— Da, păi, pare că-ţ' pasă mult, aşa că cred că nu ţ-a fost uşor.

Am încuviinţat în tăcere, neştiind ce să spun.

Lorraine a ridicat din umeri, uitându-se oriunde, numai la mine nu.

— Da, păi... zisei că poate vrei să ştii că eu, ăăă... am o slujbă.

— Asta e minunat, am spus zâmbind. Unde?

— La unu' din lanţurile de pariuri sportive.

Mi-a aruncat un zâmbet şi aproape ca am fost dată pe spate de o asemenea privelişte rară.

— Îs bani buni, gen.

— Lorraine, mă bucur tare mult pentru tine!

A ridicat din umeri, îndepărtându-se de mine, foarte stânjenită.

— Păi, am vrut numa să-ţ' spui, fincă probabil că n-aş fi căpătat-o dacă nu era ora asta. Zi bună.

A ţâşnit din clasă înainte ca eu să apuc să spun ceva.

Am pornit după ea. Lorraine era extrem de dură şi de irascibilă. Nu mă plăcea sau cel puţin nu mă înţelegea, însă era prima elevă de la moartea lui Jarrod care mă făcea să simt că încă mai puteam să fac ceva care să conteze.

Bocancii plini de noroi ai lui Marco stăteau pe un ziar împăturit la uşa apartamentului meu. Am simţit o schimbare plăcută în pieptul meu la vederea lor şi, după ce am închis uşa în urma mea, am ridicat capul să-l aud.

Făcea duş.

Pentru a-i dovedi că eram serioasă în ceea ce ne privea, în urmă cu câteva zile îi dădusem o cheie de la apartamentul meu. Ştiam, în pofida determinării lui de a ne ţine împreună, că aveam o modalitate de a-l asigura că nu intenţionam să fac stânga-mprejur şi să apar cu un alt motiv pentru care n-ar fi mers treaba cu noi. Suspiciunea mea că el încă nu trecuse peste dezertarea mea se iscase din faptul că acest weekend era weekendul lui cu Dylan şi nu sugerase ca eu sa rămân prin zonă.

Puteam să trăiesc cu asta.

Deocamdată.

Lăsându-mi cheile în bolul de pe comodă, m-am descălţat şi m-am dus în camera de zi. Cana goală de cafea a lui Marco era pe masă şi geaca îi atârna pe braţul fotoliului. Mi-am scos haina, am pus-o pe marginea fotoliului şi am ieşit pe hol, descheindu-mi nasturii de la bluză, în timp ce mă îndreptam spre baie. În ultimele opt nopţi Marco rămăsese cu mine, dar îmi lăsase spaţiu din punct de vedere sexual pentru a-mi reveni după pierderea lui Jarrod şi a implicaţiilor acesteia asupra copiilor de la şcoală. Marco nu voia să mă preseze cu chestii fizice şi ăsta era un lucru atent şi plin de tact, şi, în mod ironic, al naibii de sexy.

De asta terminasem cu spaţiul acordat de el. Voiam un nou gen de alinare din partea lui. Anume, sub formă de orgasme.

Lăsându-mi bluza să cadă pe podea, am împins uşa băii şi aburul de la duş m-a lovit imediat. Marco şi-a înălţat capul la vederea mea prin sticla aburită a cabinei de duş şi un zâmbet leneş i-a luminat chipul frumos, facându-mă să mă topesc pe loc.

Mi-am deschis fermoarul fustei strâmte şi am împins-o spre podeaua pardosită cu gresie, devorându-mi din priviri iubitul prea sexy-pentru-a-fi-adevărat. Cam pe când lenjeria mea intimă dispăruse, Marco era pregătit pentru mine. Am intrat sub duş, i-am ochit erecţia cu o senzaţie de responsabilitate şi m-am lăsat în genunchi cu graţie pentru a-l ajuta cu situaţia în care îl vârâsem.

Culcată în pat, cu braţul peste abdomenul lui Marco şi cu capul pe pieptul lui, am dat glas gândurilor răzleţe:

— Te-ai gândit vreodată să-ţi găseşti mama şi tatăl?

Marco a pufnit surprins.

— De unde ţi-a venit asta?

— Mă gândeam la tine şi la Dylan şi la cum ai reuşit să te transformi într-un tată minunat, în pofida absenţei unui model în viaţa ta.

— Bănuiesc că nu mai am nevoie de ai mei, ştii? Multă vreme m-a sfâşiat

respingerea. Dar, odată ce a apărut Dylan, am început încet-încet să înţeleg că nu era vina mea că părinţii mei nu m-au vrut. Îţi ţii copilul în braţe şi, dacă nu simţi o nevoie copleşitoare de a-l proteja, atunci e vina ta, nu a copilului.

M-am ridicat puţin pentru a-l privi în ochi.

— Eşti unul dintre cei mai puternici oameni pe care-i cunosc.

I s-a luminat privirea.

— Şi tu, iubito. Brusc, s-a uitat la mine cu subînţeles. În curând te voi prezenta lui Dylan drept iubita mea. Îţi promit.

Strâmbând din nas, m-am desprins de el, neliniştită.

— Acum citeşti gândurile?

Marco a afişat un zâmbet suficient de arogant încât să vreau să i-l şterg de pe buze.

— Sunt cititor de Hannah şi faptul că nu te prezint în weekendul ăsta nu înseamnă ceea ce crezi tu că înseamnă. Vreau doar ca weekendul ăsta să-i explic mai întâi toată treaba.

Liniştită la auzul acestei explicaţii, am spus:

— E bine. Am priceput. M-am culcat la loc alături de el şi l-am sărutat pe piept. Faci cum crezi că e mai bine pentru Dylan.

— Vorbeşti serios?

— Bineînţeles.

— În cazul ăsta, îmi pare rău, dar... n-ai să-l duci niciodată la patinaj. În veci.

Hohotul de râs al lui Marco a răsunat în apartamentul meu în timp ce el încerca să se ferească de pumnul pe care voiam să i-l trag în umăr.

— Aşadar, să înţeleg că de data asta e permanent?

Mi-am luat privirea de la Dylan, care sporovăia liniştit cu tatăl lui. Marco era pe vine, încheind la loc fermoarul jachetei lui Dylan, după ce fiul său începuse să şi-o dea jos. Oricum, azi îl scoteam în oraş şi aveam o bănuială în legătură cu ce îi spunea Marco, căci Dylan continua să-mi arunce priviri întrebătoare din când în când.Era greu să-mi iau ochii de la ei, dar am făcut-o când am auzit întrebarea lui Leah.

Se împliniseră două săptămâni de când Marco declarase categoric că n-aveam voie să-l duc pe Dylan la patinoar. Revenise şi îmi spusese că nu aveam voie să-l duc la patinoar nesupravegheată, ceea ce am considerat că era corect din partea lui, luând în calcul ceea ce se întâmplase ultima dată când m-am aflat pe ring.

Acesta era primul weekend în care ieşeam cu Dylan. Marco îi explicase cine eram şi ce însemnam pentru el şi că aveam să fiu prezentă ori de câte ori

Dylan venea să-şi vadă tatăl. Nu ştiam cum avea să reacţioneze Dylan la asta. Cu toate că era obişnuit să o împartă pe Leah cu Graham, de vreme ce Graham fusese prezent cam de când se născuse Dylan, nu ştiam cum i se părea să-l împartă pe supereroul său.

Leah tocmai îl adusese la noi. Era sâmbătă dimineaţă şi stomacul meu era plin de fluturi. Nu prea mă aflam în starea de spirit potrivită unei anchete, dar, când am văzut zâmbetul din ochii lui Leah, mi-am dat seama că mă tachina.

— A, nu ştiu, i-am răspuns. De îndată ce devine plictisitor, probabil că voi trece la un alt tată singur.

Ea s-a zgâit la mine, cu chipul lipsit de orice expresie.

— A fost o glumă, i-am explicat. Din câte văd, nu una bună. Prea curând?

Leah a ridicat dintr-o sprânceană.

— Crezi?

M-am uitat iar la Marco, care se ridicase şi asculta cu voioşie în ochi.

— Îmi place de ea. Am ridicat braţul şi ne am lovit uşor pumnii. E curajoasă.

I s-au scuturat umerii de râs. Dylan s-a uitat la tatăl lui, l-a văzut că râde şi pe buze i-a înflorit un mic zâmbet.

Aruncând o privire spre Leah, am văzut că şi ea îi zâmbea fiului ei. Şi-a mutat privirea asupra mea şi, din fericire, nu a încetat să zâmbească.

— Hannah, mă bucur că totul s-a aşezat.

— Şi eu, i-am spus cu sinceritate.

I-a zâmbit fiului ei.

— Ne vedem luni după şcoală, scumpule. Să ai un weekend grozav cu tatăl tău.

Ca răspuns, Dylan s-a repezit spre ea şi a îmbrăţişat-o. Am avut impresia după privirea surprinsă a lui Leah că de obicei nu făcea asta atunci când îl lăsa cu Marco. Bănuiam că simţea nevoia de liniştire şi de alinare din partea ei din cauză că în camera de zi a tatălui său exista o doamnă străină, blondă, înaltă, care nu părea să plece nicăieri. Probabil că pe chipul meu se citea îngrijorarea, deoarece Leah a spus, în timp ce-şi mângâia fiul pe păr:

— Va fi bine de îndată ce ajunge să te cunoască. E doar un copil puţin sfios. Nu?

S-a desprins din îmbrăţişarea lui, uitându-se la feţişoara lui drăgălaşă.

— Petrecere frumoasă şi cu Hannah. Ea este cea mai bună prietenă a tatălui tău şi tu ştii că, dacă tatăl tău place pe cineva, persoana respectivă e destul de mişto.

Dylan m-a privit puţin neîncrezător peste umăr, dar s-a întors spre mama sa şi a răspuns liniştit:

— Bine.

Imboldul de a-l strânge în braţe era minunat. Era atât de adorabil! Trebuia, totuşi, să-mi amintesc că era un băieţel şi nu un căţeluş. Mă îndoiam foarte tare că i-ar fi plăcut să fie smotocit cu sărutări şi îmbrăţişări în timp ce i-aş fi vorbit ca unui copilaş.

— La revedere, scumpule!

Leah l-a sărutat pe frunte şi l-a împins blând spre Marco.

— Să ai grijă de el.

— Întotdeauna am, i-a răspuns el.

A zâmbit, ne-a aruncat o ultimă privire şi ochii ei păreau să râdă de noi, de parcă ştia ceva ce noi nu ştiam.

Când a plecat, m-am uitat la Marco şi i-am spus:

— Chiar îmi place de ea.

— E un om bun.

Continuând să zâmbesc, m-am uitat la Dylan, care urmărea ca un şoim interacţiunea mea cu tatăl lui.

— Am auzit că celor în vârstă de trei ani le place la grădina zoologică. Dylan, ţi-ar plăcea să petreci o zi la zoo?

— Am aproape patru ani, mi-a răspuns, ridicând patru degete.

Nu. Trebuie. Să-l. îmbrăţişez.

Străduindu-mă să trec peste faptul că era extrem de adorabil, l-am răspuns pe un ton serios:

— Ei bine, am auzit că şi celor de patru ani le place la grădina zoologică.

S-a încruntat.

— O să fie şi lei?

— Au şi doi lei, cred, şi alte feline.

Chipul lui Dylan s-a schimonosit auzind asta şi s-a lipit de picioarele tatălui său.

— Sunt în ţarc. O cuşcă mare. N-au cum să ajungă la tine.

Tot nu părea convins.

— Tatăl tău va fi acolo cu tine. Crezi că ar lăsa un leu să se apropie de tine?

Era cea mai potrivită replică. S-a uitat în sus la tatăl lui, socotind cât de mare era prin comparaţie cu el şi a clătinat uşor din cap.

Marco a zâmbit şi l-a mângâiat pe păr cu afecţiune.

— În cazul ăsta, amice, eşti gata să mergem?

Dylan a dat afirmativ din cap şi a întins mâna spre tatăl său.

Ieşind pe uşă, ţinându-l pe Marco de cealaltă mână, am întrebat:

— N-ai să laşi leii să se apropie nici de mine, bine?

— Asta tentant.

— Ăsta a fost clar un răspuns greşit. Am oftat cu prefăcută plictiseală. N-am să mai caut iubiţi supereroi pe Internet. Mereu se dovedesc a fi nişte filfizoni care te-ar lăsa bucuros să fii mâncată de lei.

Marco a sâsâit printre dinţi.

— Când îţi cauţi un iubit pe Internet, îţi încerci norocul.

— Dar pinguinii? Cu siguranţă n-ai să laşi pinguinii să se apropie de mine, nu?

— Nu ştiu — asta s-ar putea să fie distractiv.

M-am oprit pe casa scărilor, iar Marco şi Dylan s-au oprit şi ei pe treptele de sub mine.

— Nicio protecţie faţă de pinguini? Ce fel de supererou eşti?

— Eşti ciudată, mi-a spus Dylan liniştit.

Marco a izbucnit în râs.

— Amice, n-o cunoşti nici măcar pe jumătate!

De vreme ce Dylan a zâmbit drept răspuns, am suferit cu demnitate lovitura dată de comentariul cu „ciudata” şi am mers mai departe.

Dylan şi cu mine ne priveam lung peste masă.

Marco mă lăsase cu el si se dusese să comande ceva de mâncare de la cafeneaua grădinii zoologice. Totul fusese bine în timp ce ne plimbaserăm prin grădina zoologică cu Marco prezent pe post de tampon. Când Dylan se apropiase de ţarcul leilor şi unul dintre lei lăsase să-i scape ceea ce cred că era doar un căscat mai curând decât un răget, l-am liniştit cu uşurinţă pe Dylan, astfel încât să n-o ia la goana de spaima.

Dar singuri? Chiar dacă era numai pentru câteva minute? Simţeam atât de multă presiune ca el să mă placă, încât mintea îmi era brusc golită. Nu-mi trecea prin cap niciun subiect de conversaţie care să fie potrivit pentru un copil.

— Ţi-a fost frică de şerpi, a spus deodată Dylan, înclinându-şi capul într-o parte.

Nu se înşela.

M-am cutremurat. Plecasem de lângă şerpi cât de repede putusem.

— Nu-mi plac şerpii.

— De ce?

La întrebarea asta era destul de greu să-i răspunzi unui copil mic.

— Mă sperie.

S-a încruntat.

— De ce?

— Aăă... pentru că mulţi dintre ei te pot muşca, iar muşcătura lor te poate îmbolnăvi foarte tare.

— Toţi?

— Ei bine, nu...

— Dar te-ai speriat de toţi?

— Da.

Înţelegeam unde voia să ajungă şi nu-mi plăcea.

— De ce?

Da, acolo m-am gândit că aveam să ajungem.

Nu exista nicio explicaţie potrivită cu excepţia unei frici iraţionale şi nu credeam că un copil de aproape patru ani avea să înţeleagă iraţionalitatea drept răspuns. Nu voiam ca puştiul să creadă că mie nu-mi plăceau lucrurile fiindcă erau diferite, deoarece chiar şi la această vârstă acel gen de gândire putea să-l marcheze.

În cele din urmă, i-am răspuns:

— Din cauza sâsâitului pe care îl scot.

Dylan m-a privit lung şi apoi a dat aprobator din cap. Am oftat în sinea mea de uşurare, înainte să schimb rapid subiectul.

— Care este animalul tău preferat?

— Ursul panda gigant, mi-a răspuns imediat.

Am zâmbit şi am inversat situaţia în favoarea mea.

— De ce?

El a ridicat din umeri.

— Ochi grozavi. Nu m-am temut. Mi-a zâmbit.

Fireşte, ursul panda, de fapt, nu zâmbise, dar, când ne privise, aş fi putut să jur că era ceva neastâmpărat în ochii lui. Faptul că Dylan alesese asta m-a făcut absurd de mândră de el.

— Toate sunt motive bune.

— Acum locuieşti cu tati?

Şi iar ne-am întors pe teritoriul periculos. Am clătinat din cap.

— Nu. Doar petrecem mult timp împreună.

— Ai să fii acolo când voi veni să stau?

— Uneori. E în regulă pentru tine?

Dylan a ridicat iar din umeri.

— Tata râde mult, aşa că e în regulă.

M-am simţit cu moralul ridicat datorită analizei făcute de Dylan situaţiei şi binecuvântării pe care mi-o dăduse în felul lui de băieţel drăgălaş.

Nu. Trebuie. Să-l. Îmbrăţişez.

Când Marco s-a întors la masă cu mâncarea, zâmbeam cu gura până la urechi. M-a privit uluit în timp ce s-a aşezat la masă şi s-a asigurat că Dylan avea mâncare şi suc.

— Ce se petrece cu voi?

Am ridicat din umeri.

— Pur şi simplu iubesc urşii panda giganţi.

Marco s-a încruntat şi l-a privit pe Dylan, de parcă el ar fi putut să-i explice. Fiul lui i-a aruncat o privire, de parcă l-ar fi întrebat:

, iar eu am izbucnit în râs.

Ultimele luni fuseseră ca un montagne russe de emoţii pentru mine şi, după ce a trebuit să retrăiesc trecutul urât şi apoi să-l pierd pe Jarrod, nu mai ştiusem dacă şi când aş mai fi putut să râd din nou atât de tare.

Dar am râs tare.

Marco zâmbea, însă şi-a aplecat capul spre Dylan şi a spus:

— Ai avut dreptate. Ciudată.

Dylan a scos un oftat apatic, prea matur pentru vârsta lui.

Nu-mi păsa dacă aveau să mă tachineze tot restul vieţii mele. În acel moment nu-mi doream decât ca ei să fie acolo pentru totdeauna.

Capitolul 29

Iunie

Soarele de sfârşit de iunie se strecura prin ferestrele clasei mele, revărsându-se peste băncile goale ale copiilor. Ultima mea grupă din acest an plecase deja, dar eu m-am trezit imobilizată. Nu-mi puteam lua ochii de la banca lui Jarrod. Rămăsese goală pentru tot timpul anului, ori de câte ori clasa lui venea în sala mea.

Nu voiam să uit.

Fusese greu în ultimele luni să mă regăsesc din nou ca profesoară. O parte din mine mă îndemna să apelez la vechile obiceiuri şi să pun o distanţă între mine şi copii. Ar fi trebuit să existe oricum o distanţă, dar era greu să nu-ţi pese de ei şi, la sfârşit, am decis că, dacă alegeam să nu-mi mai pese de ei, aş fi încetat să fiu o profesoară bună.

Anul nu debutase ca fiind cel mai bun, însă ultimele luni începuseră să compenseze pentru asta. O modalitate prin care o făcuseră era slujba permanentă pe care o obţinusem de la departamentul de la Braemuir. După vacanţa de vară, urma să revin ca profesoară titulară de engleză. Era un lucru pentru care nu mai trebuia să-mi fac griji.

Crezusem că aveam să mă simt uşurată că anul se încheia şi că aveam vara la dispoziţie, de care să mă bucur înainte să o iau iarăşi de la capăt.

Dar stând acolo, în sala de clasă, în acea zi de sfârşit de an, nu mă puteam opri să nu privesc lung spre banca lui Jarrod.

Câteodată încă mi se tăia respiraţia atunci când îmi aminteam că n-aveam să-l revăd la anul, că el nu avea să crească şi să devină bărbatul minunat care ştiam că ar fi putut să fie.

Nu-mi dădusem seama cât de dură avea să fie ultima zi de şcoală, cu asta planând asupra mea.

— Cioc, cioc.

Mi-am desprins privirea de bancă şi am făcut ochii mari, plăcut surprinsă, iar moralul meu a crescut brusc la vederea lui Marco şi Dylan intrând în clasa mea.

— Ce căutaţi aici? i-am întrebat, zâmbind în timp ce Dylan a iuţit pasul.

A ajuns la mine şi şi-a petrecut braţele în jurul picioarelor mele. L-am îmbrăţişat strâns în timp ce Marco s-a aplecat pentru a mă săruta iute pe buze.

— Am crezut că poate ai nevoie de companie. Nu e o zi uşoară pentru tine, iubito.

Am scuturat din cap mirată. Cum de ştiuse când nici măcar eu n-aveam habar?

— Te iubesc, am murmurat.

— Si eu te iubesc.

M-am uitat în jos la Dylan şi l-am văzut privindu-ne. Am strâmbat din nas spre el.

— Ghici ce?

— Ce? m-a întrebat la rândul lui, cu o curiozitate neprefăcută.

— Şi pe tine te iubesc.

El a zâmbit timid şi şi-a plecat capul.

Atât de drăgălaş, încât îmi venea să mor.

— Dylan, ce zici? l-a întrebat Marco, ridicându-i bărbia.

Dylan a ridicat din umeri.

— Hannah ştie c-o ’ubesc.

Cuvintele lui s-au transformat într-un murmur, dar am prins esenţialul.

I-am aruncat lui Marco o privire.

— Are patru ani şi nu-i este la îndemână să spună „Te iubesc”. Deja mi-e milă de viitoarele lui prietene.

Marco a râs.

— E bărbat. Îi este greu să-şi arate sentimentele.

— Tu eşti bărbat şi nu îţi este greu să-ţi arăţi sentimentele.

— În public, da.

— Tocmai mi-ai spus-o în faţa lui Dylan.

— E doar Dylan.

— Adică atunci când ne vom căsători n-ai să-mi spui că mă iubeşti în jurămintele tale de cununie?

— Nu spui „Te iubesc” în jurămintele de cununie.

— Ba da, dacă ţi le scrii tu.

Îl necăjeam şi merita să văd licărul de panică din ochii lui.

— Să-mi scriu... jurămintele?

L-a strâns mai tare pe Dylan.

— Îhî.

— Vrei ca eu să-mi scriu propriile jurăminte?

Ridicând din umeri, am schiţat un surâs.

— Ei bine, poate c-am să te las să scapi de asta, dacă vei ajunge să-mi ceri mâna cândva.

I-a apărut o luminiţă în ochi.

— Manipulatoare mică şi...

Mi-am luat geanta de pe scaun, gata de plecare.

— Termină tu fraza şi n-am să mai spun da.

— Nu te-am cerut, a protestat el, făcându-i semn lui Dylan, aflat în spatele meu, să meargă.

— Dar intenţionezi.

I-am aruncat o privire lui Dylan.

— Tăticul tău este un mocăit.

Marco s-a uitat spre fiul lui în căutare de ajutor, însă Dylan l-a privit doar cu expresia „Zău, amice”, care m-a făcut să-l iubesc şi mai mult.

— Eşti sigur că nu e copilul meu? am glumit eu.

— Uneori, mă întreb şi eu acelaşi lucru, a murmurat Marco.

De la şcoală am luat un taxi spre apartamentul meu, astfel încât să mă pot schimba pentru evenimentul serii. Era cea de-a cincea aniversare a lui Lily, iar Gio şi Gabby îşi oferiseră cu generozitate restaurantul pentru a găzdui evenimentul, închizând încăperea din spate pentru petrecerea noastră privată.

În faţa restaurantului am dat peste Cole şi noua lui iubită, Larissa. Era o roşcată tăcută, frumuşică, studentă la Psihologie, care era în mod clar de o sută de ori mai îndrăgostită de Cole decât era el de ea.

— Dylan, bărbate, l-a salutat el pe Dylan.

Cei doi şi-au lovit mai întâi pumnii, strălucirea din ochii lui Dylan fiind singurul indiciu că era încântat să-l vadă pe Cole. În timp ce lui Marco îi fuseseră necesare câteva luni pentru a-l accepta pe Cole, fiul lui se înţelesese perfect cu cel mai bun prieten al meu în câteva ore după ce îl cunoscuse. Cei doi împărtăşeau o seriozitate generală care le depăşea vârsta şi, după toate aparenţele, o înţelegere înnăscută a unuia faţă de celălalt.

— Ce-aţi luat? a întrebat Dylan, arătând spre darul împachetat din mâna lui Cole.

— Nişte chestii pentru fete. Dar voi?

A indicat darul pe care Dylan îl ducea în locul nostru.

— Chestii pentru fete, a răspuns el, strâmbând din nas.

Cole l-a bătut pe spate şi a deschis uşa restaurantului.

— Am înţeles foarte bine.

— Bună, Larissa, am salutat-o cu un zâmbet sincer.

În schimb, am primit un zâmbet cu buzele strânse. N-am prea înţeles dacă era din pricina timidităţii sau fiindcă, la fel ca cele mai multe dintre iubitele lui Cole de până acum, îi displăcea prezenţa mea în viaţa lui. Eram sigură că cea de-a doua variantă era valabilă.

Marco şi cu mine ne-am dat un pas înapoi, lăsându-i pe ei trei să intre.

— Mă urăşte, am mormăit.

— Eşti sexy şi Cole te iubeşte. Fireşte că te urăşte, a spus Marco, trăgându-mă de mână în interiorul restaurantului.

— Păi, ce să zic, îţi mulţumesc pentru acest rezumat foarte liniştitor şi concis al situaţiei.

Mi-a oferit un zâmbet strâmb în timp ce străbăteam sala din faţă şi intram în holul către sala din spate.

— O să treacă peste asta. Aşa e mai bine?

— Nu, fiindcă acum minţi.

A ridicat privirea în tavan, ca şi cum i s-ar fi adresat lui Dumnezeu.

— N-am cum s-o scot la capăt.

— Nu te ascultă.

Mi-a aruncat o căutătură rezervată.

— Evident.

— O, mai taci! Mă iubeşti şi o ştii foarte bine.

— Iubito, mă omori cu drăgălăşenia ta.

— A, iată-vă! a exclamat Liv, venind grăbită spre noi, în momentul în care tocmai intram în sală.

Decoraţiuni roz şi purpurii explodaseră, literalmente, peste tot: baloane, panglici, ghirlande de flori şi confetti strălucitoare. Liv m-a îmbrăţişat scurt şi i-a zâmbit lui Marco drept salut.

— Mătuşa şi unchiul tău sunt uimitori pentru că au făcut asta. Cred că le-am mulţumit atât de mult, încât sunt gata să mă omoare.

— Nicio problemă, a spus Marco, ridicând din umeri. Faceţi parte din familie.

Liv s-a holbat la mine şi a rostit pe un ton comic, în şoaptă:

— Fac parte din familie.

Am bătut-o pe umăr.

— Liv, ei nu sunt Mafia. Calmează-te.

— Nanna!

Nepotul meu William venea zburând spre mine, periculos de instabil în avântul lui. L-am apucat înainte să se izbească de picioarele mele. Imediat ce l-am ridicat în braţe, Beth, Lily şi Luke au apărut lângă mine. I-am salutat pe toţi înainte de a mă apleca şi de a o săruta pe Lily pe părul ei negru şi mătăsos.

— La mulţi ani, scumpo!

Mi-a zâmbit şi s-a rezemat de piciorul meu.

Înconjurată de copii, am urmărit fericită cum atrăgeam ca un magnet toate privirile asupra noastră. Jo şi Cam au venit să mă salute, Cam ţinând-o în braţe pe micuţa Bella. Cu Bray în braţe, Adam a venit şi el, împreună cu Ellie, care l-a preluat pe William în braţele ei. Joss şi Braden s-au alăturat şi ei grupului şi imediat am fost înconjuraţi de mama, tata; Mick, Dee, Cole, Dylan, Larissa, Declan, Penny, mama şi tatăl lui Nate, şi Gio cu Gabby.

În jurul nostru au început sporovăieli vesele, iar eu m-am rezemat de Marco, cu mâna pe capul lui Dylan, şi nu m-am simţit copleşită.

Mă simţeam mulţumită.

Mă simţeam împăcată.

Tocmai luasem o muşcătură mare din tort, când Gabby s-a apropiat de mine. Mi-a zâmbit şi am încercat să înghit repede delicioasa prăjitură cu blat de pandişpan şi glazură de unt, astfel încât să pot întoarce gestul.

— Marco spune că azi a fost ultima ta zi de muncă. Acum eşti în vacanţa de vară înainte de a reîncepe anul şcolar?

Am încuviinţat, lăsând tortul jos, cumva cam fără chef, pentru a conversa cu Gabby. O cunoscusem pe Gabby oficial la o săptămână după ce-l dusesem pe Dylan la grădina zoologică. Fusese dificil să fiu amabilă cu Gio, în pofida faptului că era atât de fermecător, căci ştiam ce urât se purtase cu Marco. Totuşi, Marco trecuse peste toate chestiile nasoale cu unchiul sau şi nu voiam să-i amintesc în mod constant de asta, aşa că mă străduiam să trec şi eu peste toate. Cu Gabby era o cu totul altă poveste. Îmi plăcea felul ei direct de a fi. Avea un umor sec, o purtare caldă, iar afecţiunea ei pentru Marco se vedea de la un kilometru distantă.

— Mă bucur doar că am un loc de muncă la care să mă întorc.

— Am auzit de asta.

Gio şi-a făcut brusc apariţia, zâmbindu-mi cu căldură.

— Felicitări pentru postul permanent.

I-am surâs vag.

— Mulţumesc. Şi vă mulţumesc amândurora pentru că aţi găzduit petrecerea lui Lily. E minunat şi, ca de obicei, mâncarea este divină.

— A fost plăcerea noastră.

Gio a dat din mână ca şi cum era o nimica toată şi a cuprins-o pe după umeri pe soţia sa.

— Lily e membră a familiei tale, ceea ce o face acum parte din familia noastră.

— E frumoasă, a spus Gabby, uitându-se spre locul unde Lily stătea pe genunchii lui Nate şi zâmbea la orice i-o fi spus Liv. Şi bine crescută.

— A, e un înger.

Privirea mi-a ţâşnit în partea opusă a încăperii, unde am văzut-o pe Beth făcând ceea ce părea o treabă proastă în încercarea de a-l convinge pe Dylan să şterpelească încă o bucată de tort.

— Iar unii dintre ei sunt îngeraşi cu feţişoare murdare.

Dylan nu părea convins, aşa că Beth a ridicat mâna pentru a-şi lua singură o altă porţie de tort. Mânuţa ei tocmai se strânsese în jurul tortului, când a apărut Joss. N-a spus un cuvânt. Doar a întins mâna cu palma în sus. Beth a strâmbat din nas plictisită şi a lăsat tortul să cadă în mâna mamei ei. Joss a ridicat dintr-o sprânceană şi a dat din cap spre dreapta. Beth a urmat direcţia gestului şi, la vederea lui Braden, s-a făcut mică. Acesta stătea aşezat alături de Adam şi Ellie, ţinându-şi nepotul în braţe, dar expresia de dojană de pe chipul lui s-a evaporat văzându-şi fiica. Zărind chipul tatălui ei, Beth s-a îndreptat de spate şi, ca şi cum ar fi mărşăluit spre propriul sfârşit, a traversat încăperea cu paşi apăsaţi, cu o înfăţişare de martir zugrăvită pe chip.

Mi-am dat seama că Braden făcea eforturi supraomeneşti să nu izbucnească în râs.

Mi-am mutat privirea asupra lui Dylan. Joss îi spunea ceva, surâzând, iar el, ca un băieţaş serios ce era, a încuviinţat îndepărtându-se. M-am aşteptat să se ducă spre Marco, care era în picioare şi discuta cu Cam, Cole şi Mick despre ceva, însă Dylan venea spre noi.

Am presupus că venea spre Gabby şi Gio, care erau, în mare măsură, bunicii lui iubitori. Totuşi, Dylan doar s-a uitat la Gabby şi la Gio în clipa în care a trecut pe lângă ei, înainte ca privirile să-i cadă asupra mea. Fără să rostească vreun cuvânt, mi s-a căţărat în braţe şi şi-a lipit capul de pieptul meu.

Probabil că auzea bătăile inimii mele răsunând cu putere în urechea lui.

Mi-am dat seama după privirile amuzate ale lui Gabby şi Gio că expresia de pe chipul meu era o imagine a surprinderii şi a adoraţiei absolute. Privind în jos la creştetul său, am ridicat mâna pentru a-i mângâia buclele moi.

— Eşti obosit, scumpule?

A dat încetişor din cap a aprobare şi s-a relaxat, lipindu-se şi mai tare de mine.

— Vrei să mergem acasă şi să-ţi citesc înainte de culcare ?

Din nou a dat din cap afirmativ.

Mi s-a strâns pieptul de emoţie şi am ridicat privirea pentru a vedea unde era Marco. Nu m-a surprins faptul că era deja cu ochii pe noi, iar în privirea lui era atâta intensitate, încât pieptul mi s-a strâns şi mai tare, până ce am rămas fără suflare.

Mama spunea mereu că cel mai simplu lucru din lume este cel care te impresionează.

Mama nu avusese niciodată mai multa dreptate decât acum.

— „... şi era în continuare cald.”

Am închis cartea cu ilustraţii şi m-am uitat la Dylan, ai cărui ochi se închideau deja. Cu grijă, m-am ridicat din pat, am pus cartea pe noptieră, l-am sărutat pe frunte, i-am urat în şoaptă noapte bună şi m-am dus spre uşă.

Marco mi-a aruncat o privire iubitoare din cadrul uşii şi apoi a intrat pentru a-i spune noapte bună fiului său. I-am lăsat singuri, aşa cum încercasem să o fac de multe ori în ultimele luni. Nu petreceam toate weekendurile alternative cu ei, deoarece simţeam că ar fi fost o tranziţie mai uşoară pentru Dylan dacă l-ar fi avut uneori pe tatăl lui numai pentru sine. Asta era dur pentru mine, nu fiindcă îmi era dor de Marco ori de câte ori nu era prin preajma mea, ci pentru că aceste weekenduri alternative erau partea luminoasă a lunii mele. Îmi lipsea Dylan atunci când nu era cu noi, aşa că îmi dădeam seama că lui Marco îi lipsea de un milion de ori mai mult.

Vara asta, totuşi, urma să-l avem două săptămâni întregi, atunci când Marco avea să intre în concediu. Am făcut rezervări pentru un parc de vacanţă din Cornwall, aşa că ne rugam să avem vremea însorită pentru care acesta era renumit. De-abia aşteptam să-mi petrec timpul cu doi dintre oamenii mei preferaţi din lume.

Stăteam în camera de zi, vârându-mi picioarele în pantofi, când două braţe puternice m-au cuprins pe după talie şi m-am trezit trasă şi lipită de pieptul lui Marco.

— Unde pleci? a răsunat sexy în urechea mea vocea lui gravă.

Un fior mi-a străbătut şira spinării, dar ştiam că trebuia să-l ignor.

— E timpul să mă duc acasă.

Nu rămăsesem niciodată peste noapte atunci când Dylan stătea la Marco. Nu voiam să grăbesc intrarea mea în viaţa lui Dylan.

Marco m-a sărutat pe gât, în timp ce mâinile sale se plimbau pe trupul meu, până ce mi-a prins sânii în căuşul palmelor.

Am oftat de plăcere, arcuindu-mi spatele.

— Ce faci?

— Încerc s-o fac pe fata mea să-şi înfăşoare fantasticele ei picioare lungi în jurul meu.

Cu părere de rău, m-am desprins din îmbrăţişarea lui, pentru a mă întoarce spre el întrebătoare.

— Dar Dylan...

— Vom fi tăcuţi, a murmurat Marco flămând, cu gura lipită de a mea. Şi cred că ar fi bine să începem să te introducem ca pe ceva permanent în weekendurile lui cu mine.

Buzele lui s-au apăsat pe ale mele. Ale mele, ca răspuns, au început să mă furnice. Ca întotdeauna.

— Crezi c-o să accepte? am întrebat gâfâind, în timp ce palmele mele cutreierau deja peste pieptul lui puternic.

— Dacă faci clătitele alea grozave dimineaţă, nu va avea nimic împotrivă.

S-a întins să mă sărute iar, dar eu am zâmbit, eschivându-mă pentru moment.

— Pot să fac clătite.

Bine, a mormăit el, strivindu mă de el. Acum, fă-mă pe mine.

Epilog

Octombrie

Respiră, Hannah.

Respiră.

Am tras lacomă o gură mare de aer şi acum aproape că mă înecam cu ea.

Tremuram din tot corpul, şi oricât de mult aş fi încercat să-mi reprim teama, aceasta creştea ameninţătoare, încercând să mă strângă de gât cu ghearele ei. Privirea mea străpungea uşa de la intrarea în apartament, în timp ce-l aşteptam pe Marco să se întoarcă acasă.

În cele din urmă hotărâserăm că avea mai mult sens ca el să se mute cu mine, şi, din fericire, Dylan acceptase fără nicio problemă, în special fiindcă se distrase alegându-şi singur lucrurile pentru noua sa cameră. Asta se întâmplase cu numai şase săptămâni în urmă, în weekendul dinaintea începerii noului an şcolar.

A fost rapid. Ştiam asta. Eram împreună de mai puţin de un an, dar, ţinând cont de trecutul nostru şi de faptul că ne iubeam la nebunie, era mişcarea potrivită pentru noi.

Nu părea rapid.

Asta... asta era rapid.

Şi asta... asta era... înspăimântător.

Nu ştiam dacă pot s-o fac.

Cheia s-a răsucit în broască.

Marco a intrat, a ridicat imediat privirea şi, când m-a văzut stând acolo, cu acea expresie încremenită pe figură, a închis uşa.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat, cu ochii întunecaţi de îngrijorare.

Palidă, simţind înţepături de greaţă în obraji, am luptat să-mi recapăt întrucâtva controlul.

— Mi-a întârziat mult ciclul.

I-am întins testul de sarcină, cu o mână care îmi tremura vizibil.

Ochii lui Marco au zburat de la test la chipul meu şi apoi, brusc, eram în braţele lui. Mă simţea tremurând tare şi muşchii i s-au încordat în jurul meu.

— O să fie bine, mi-a spus cu vocea lui liniştită, ţinută sub control. Iubito, n-am să permit să ţi se întâmple nimic.

Mă luptam cu arsura lacrimilor din gât.

Probabil că se întâmplase atunci când nu am luasem pilula — a înghiţisem doar tabletele contra norovirusului pe care îl contractasem în vacanţă.

— Ştiam că n-ar fi trebuit să facem sex când m-am simţit mai bine, am murmurat distrată.

— Deocamdată, nu ştim nimic sigur, bine?

S-a dat înapoi pentru a mă privi în ochi, şi ceea ce a văzut l-a făcut să se crispeze.

— Hannah, nu te uita aşa. Mă omoară.

Am încercat să-i zâmbesc, dar buzele îmi tremurau.

— Sunt speriată. Încerc să nu fiu.

Mi-a prins faţa în căuşul palmelor.

— E de înţeles, dar îţi promit că n-am să las să ţi se întâmple absolut nimic. Ştii asta.

Dând din nou din cap, m-am agăţat mai tare de el.

— Ar trebui să fac testul, astfel încât să ştim sigur.

— Hannah, ce se petrece acolo? a întrebat Marco, ciocănind impacientat la uşa băii.

Trăsesem apa la toaletă cu câteva secunde înainte să vomit, astfel încât el să nu audă că mi-era greaţă. Am tras iar apa şi m-am ridicat, cu picioarele tremurându-mi. Marco a mai ciocănit o data la uşă, în timp ce mă spălam pe dinţi, evitând să-mi privesc în oglindă chipul palid, pătat, pe care nu-l recunoşteam.

În cele din urmă, odată ce arătam pe cât de bine se putea, am deschis uşa. El a împins-o, în aşa fel încât să mă poată scoate din baie, luându-mă în braţe.

— Ei bine? m-a întrebat, cu o voce şi mai profundă, mai răguşită decât de obicei, în timp ce-mi dădea părul de pe faţă.

Îmi simţeam buzele amorţite.

— Testul zice că sunt însărcinată, i-am răspuns în şoaptă.

El nici măcar n-a clipit.

— Mâine te ducem la doctor să ne confirme şi apoi vom face analize să ne asigurăm că totul este în ordine.

Am privit în altă parte, luptându-mă cu panica mă copleşea din nou cu iuţeală.

— Nu ştiu dacă sunt destul de curajoasă.
Clătinând uşor din cap, m-a făcut să mă uit din nou la el.

— Eşti. Ştii bine că eşti.

— E prea repede.
Mi-a oferit un surâs liniştitor.

— Crezi că Dylan n-a fost? Dar Leah şi cu mine am făcut faţă situaţiei. Tu şi cu mine vom face faţă situaţiei. Crezi că n-o să ne descurcăm cu încă un copil?
M-a strâns de talie şi, cu toată panica mea, i-am simţit bucuria tăcută.

— Hannah, ăsta e copilul nostru.
Am ridicat mâinile care îmi tremurau şi le-am lipit pe pieptul lui.

— Daca bebeluşul nostru nu mă omoară, ne căsătorim.

Marco s-a încruntat.

— Ai un simţ al umorului bolnav.

— Fie glumesc şi merg mai departe cu asta, fie încep să plâng.
A cântărit ultimatumul şi a dat scurt din cap a aprobare.

— Bine, în cazul ăsta, simţul umorului bolnav să fie.
M-am străduit din răsputeri să încuviinţez curajoasă ca recunoaştere a acceptării sale şi m-am tras deoparte.

— Vrei o cafea? Eu simt nevoia să beau un ceai.
Am dat să-mi croiesc drum spre bucătărie. Chiar când am ajuns în uşa bucătăriei, m-a strigat.

— Da?
M-am întors, simţindu-mă epuizată. Văzând intensitatea din privirea lui Marco, am devenit rapid prudentă. Adeseori se uita la mine în felul ăsta atunci când făceam dragoste.

A făcut un pas spre mine.

— Cu copil sau fără... ăştia suntem noi pentru totdeauna, şi da, ai dreptate, ar trebui să o facem în mod oficial.
Încă un pas, şi mai aproape.

— Căsătoreste-te cu mine.
Odată cu dispariţia panicii, am rămas fără suflare.

— Asta e o cerere sau o poruncă? l-am întrebat fără să respir, aproape râzând.
Marco a schitat un zâmbet.

— Câte puţin din amândouă.

Am înclinat capul intr-o parte, privindu-l cu neastâmpăr. Faptul că putea să mă facă să mă simt aşa atunci când eram deja foarte îngrijorată cu privire la viitor era unul dintre motivele pentru care îl iubeam.

— Dacă m-ai fi cerut când aveam şaptesprezece ani şi eu ţi-aş fi spus da, ar fi însemnat ca amândoi părinţii mei să facă atac de cord.

— Si acum?

Am ridicat din umeri şi am dat să mă întorc.

— Am să mă gândesc la asta.

Două secunde mai târziu eram ridicată în braţele sale, râzând în timp ce el mormăia, cu gura lipită de a mea:

— Ai să te gândeşti la asta?

Am dat afirmativ din cap, cuprinzându-l cu braţele pe după gât.

— Gândeşte-te repede.

M-a muşcat uşor de buză.

— Bine, bine...

— Hannah! m-a avertizat Marco.

Stând în vârful picioarelor, mi-am lipit buzele de urechea lui şi i-am spus în şoapta:

— Voi spune da. Îţi promit.

— Atunci, spune-o acum, a cerut el, tot în şoaptă.

— Eşti cel mai bun prieten al meu.

— Hannah!

— Dintotdeauna ai fost. Vei fi întotdeauna.

M-am tras puţin înapoi pentru a-i prinde frumosul chip în palme.

— Am să iau asta drept da-ul tău, mi-a zis el, cu vocea îngroşată de emoţie.

Lăsând ca toate sentimentele mele de afecţiune tandră şi iubire să-mi strălucească în ochi, am zâmbit.

— Mereu ai ştiut să-mi citeşti gândurile.

M-a sărutat, trăgându-se înapoi numai pentru a mă privi adânc în ochi. Înţelegerea s-a strecurat tăcută între noi. Puteam să facem asta.

Nu fusese o călătorie uşoară până aici. Încercaserăm să zburăm de nenumărate ori de când ne cunoscuserăm, şi ne îndrăgostiserăm de mai multe ori decât ne-ar fi plăcut să numărăm. Asta era viaţa. Zburam si cădeam.

Din câte ştiam, săptămâna următoare puteam foarte bine să cădem, dar, în acel moment, eram fericiţi, întrucât ştiam cu certitudine că, dacă am fi căzut... împreună, ne-am fi ridicat să încercăm din nou.